

Nóng Lòng Chữa Trị Bậy

Contents

Nóng Lòng Chữa Trị Bậy	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Chương 1.1	3
3. Chương 3: Chương 1.2	5
4. Chương 4: Chương 1.3	7
5. Chương 5: Chương 2.1	10
6. Chương 6: Chương 2.2	12
7. Chương 7: Chương 2.3	16
8. Chương 8: Chương 3.1	18
9. Chương 9: Chương 3.2	21
10. Chương 10: Chương 3.3	24
11. Chương 11: Chương 4.1	26
12. Chương 12: Chương 4.2	29
13. Chương 13: Chương 4.3	33
14. Chương 14: Chương 5.1	37
15. Chương 15: Chương 5.2	40
16. Chương 16: Chương 5.3	43
17. Chương 17: Chương 6.1	45
18. Chương 18: Chương 6.2	48
19. Chương 19: Chương 6.3	51
20. Chương 20: Chương 7.1	52
21. Chương 21: Chương 7.2	55
22. Chương 22: Chương 7.3	58
23. Chương 23: Chương 8.1	61
24. Chương 24: Chương 8.2	64
25. Chương 25: Chương 8.3	67
26. Chương 26: Chương 9.1	70
27. Chương 27: Chương 9.2	73
28. Chương 28: Chương 9.3	75
29. Chương 29: Ngoại Truyện	78
30. Chương 30: Ngoại Truyện 2	80

Nóng Lòng Chữa Trị Bậy

Giới thiệu

Nàng là một nữ nhân xinh đẹp nhưng lại là cung chủ Phi Tuyết có trái tim đen tối như quỷ thần, giết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nong-long-chua-tri-bay>

1. Chương 1: Tiết Tử

Gió thổi vi vu, âm thanh ma quỷ xé ruột xé gan.

Gọi hồn dẫn đường, chớ vào Quỷ Vực.

Quỷ Vực, nghìn năm qua vẫn là nơi cấm kỵ của người trong võ lâm, muốn vào Quỷ Vực, trước phải thành quỷ. Cùng với bốn câu khẩu hiệu lưu truyền, người trong giang hồ nói đến “Quỷ” mặt liền biến sắc.

Đến thế hệ này, nói tới Quỷ Vực, nghe đến Quỷ Vực tam sát là sợ mất mật.

Tuyết Phách, Phong Ngân, Đường Vũ, là một thế hệ cô nhi tam đại đệ tử của Quỷ Vực, vì được chân truyền độc lập nên thần thông quảng đại đoạn tuyệt với tình yêu, nhờ vào Toái Tâm ấn, Tuyết Hồn chuông mà nổi tiếng võ lâm.

Tuyết sát – Tuyết Phách, cự tuyệt tình yêu. Trong đêm tối, Tuyết lạnh giá, Tuyết tĩnh lặng.

Vũ sát – Đường Vũ, Tuyết Hồn chuông. Vũ lưỡi biếng, luôn mang theo nụ cười, nhưng lại lợi hại vô tình.

Phong Sát – Phong Ngân, Toái Tâm ấn. Phong lạnh nhạt, dịu dàng, mà làm việc không dấu vết.

Đây cũng là truyền thuyết Quỷ Vực lưu truyền hiện thời.

Trên giang hồ không ai không biết Phi Tuyết cung, trên giang hồ cũng không ai không biết Như Tuyết Ngưng!

“Cắt nước ngưng sương, mùi thơm ngát xuyên qua ngọc thạch hàng trăm bước, điểm phá Ngân Hoa Ngọc Tuyết hương, thiên khiển Nghê Thường thử Vũ Y.” (đoạn này mình không biết edit sao nữa) Lời này là người trong giang hồ dùng để hình dung Như Tuyết Ngưng.

Như Tuyết Ngưng cung chủ Phi Tuyết Cung, không chỉ xinh đẹp sắc nước hương trời, võ công càng kiệt xuất trong thiên hạ, mà Phi Tuyết Cung nằm độc lập trên núi Tuyết Phong từ trước đến giờ là cấm địa của người trong võ lâm. Người thường nghĩ muốn nhìn thấy phong thái của Phi Tuyết Cung chủ, không còn ai sống sót xuống núi!

Nhưng gần đây có một tin đồn, lại làm cho người trong võ lâm tâm tư ngửa ngác, bởi vì Phi Tuyết Cung chủ Như Tuyết Ngưng triệu cáo thiên hạ, sư muội của nàng đột nhiên thân thể nhiễm bệnh quái lạ, ai có thể chữa khỏi cho sư muội, nàng liền hoàn thành một tâm nguyện cho người đó, nếu trong khả năng của nàng. Được Phi Tuyết Cung chủ hứa hẹn, đây là trần quỷ bức nào khó có được!

Những người tự xưng cải tử hồi sinh, đại phu y thuật cao minh, lên núi Tuyết Phong, sẽ không ai gặp lại bọn họ. Tin đồn càng làm cho người ta sợ hãi, cũng ngăn cản hơn nửa số người muốn thử; đến cuối cùng, không ai dám hỏi, không ai dám nói, mà lời hứa hẹn của Như Tuyết Ngưng vẫn còn đó.

2. Chương 2: Chương 1.1

Gió lạnh kéo tới, sương mù dày đặc vách núi cheo leo trong sơn cốc, một bóng dáng màu đen đứng lặng; thân hình cao lớn thon dài, lại lộ ra vô hạn thê lương.

“Từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vờn qua núi không phải mây. . . .”

Giọng nói ôn hòa cùng với dáng dấp tầm tối tiêu điều thấy thế nào cũng không tương xứng, nhưng từng câu từng chữ tràn đầy tình ý.

“Ngưng nhi, Ngưng nhi, ta rốt cuộc phải làm sao để gặp nàng?”

Nam tử nỉ non nhớ tới cái tên này, cười một tiếng trầm thấp, theo đó là một hồi ho kịch liệt; hồi lâu, hắn mới ngưng xuống, ngồi thẳng lên, trông mắt mệt mỏi yên tĩnh vẫn si ngốc nhìn sương khói mờ mịt.

Núi Tuyết Phong, tuyết trắng bao phủ, sương mù âm đạm. Chỉ thấy Phi Tuyết cung do ngọc thạch màu xanh gọt giữa mà thành, đứng sừng ở giữa một mảnh trắng mờ mịt, trắng sáng như Phỉ Thúy, và trang nghiêm, ảo mộng làm cho người ta kinh hãi.

Nam tử đứng nghiêm trước cửa cung, chỉ mặc một cái áo đen mỏng manh, đứng thẳng tắp thật giống như không sợ giá lạnh.

Bích U mở ra cửa cung, “Thần y mời vào.”

Sau khi tin tức cung chủ cầu y ở trong võ lâm được lan truyền, đã có rất nhiều người tới thử, nhưng những người này. . . . Bích U nghĩ đến những người kia hiện còn bị giam tại địa lao, tuy còn sống nhưng cũng như đã chết, không khỏi khẽ rung mình một cái.

Lâu dần, người dám tới cửa cung càng ngày càng ít; nhưng hôm nay, thế nhưng lại có một người tới.

Bích U không khỏi nhìn kỹ người trước mắt. Nam tử này rất trẻ tuổi, cả người một bộ quần áo màu đen, rất gầy, rất gầy, khí sắc, da dẻ đều thực yếu ớt, kỳ quái là, hắn với màu đen rất tương xứng, làm cho tâm hồn người ta yên tĩnh. Trắng đen rõ ràng, tại trên người của hắn tạo thành một loại sức quyến rũ kì lạ; rõ ràng là thân thể thon gầy như thế, nhưng ở trong gió rét thê lương, lại có vẻ cao lớn, giống như không chút nào cảm thấy rét lạnh.

“Xin hỏi đại danh của thần y?”

“Phong Ngân.” Người áo đen nhàn nhạt nói, giọng nói dịu dàng thanh nhã làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

Bích U ngăn ra, hồi lâu mới nói: “Xin mời đi theo ta.”

Dáng vẻ hắn đi bộ làm cho nàng kinh hãi. Thân hình cao ngất lay nhẹ, chân trái bước từng bước một, chân phải từ từ kéo qua, từng bước từng bước, cùng thanh âm quệt đất, nhìn hắn hơi cong đùi phải, trong lòng không khỏi tiếc hận không dứt.

Hắn. Lại là một người thọt!

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, nếu như ban đầu đứng yên bất động chính là một bức họa, như vậy dáng dấp đi bộ của hắn hiện tại, chính là trên bức tranh tuyệt mỹ vẽ thêm một khoảng đen như mực, càng làm nổi bật cái chân thọt.

Bố trí bên trong phòng vô cùng hoa mỹ giàu sang mang màu sắc dị vực, đây cũng là đương nhiên, dù sao Phi Tuyết cung ở nơi tiếp giáp trung nguyên với Tây Vực.

Nam tử liếc nhìn tấm màn màu trắng, trong màn có một bóng dáng bí ẩn, người ở trong đó tựa nhẹ vào đệm, giống như đang ngủ.

“Cung chủ, thần y đã tới.” Bích U cung kính hướng về phía người trong giường nói.

Tay ngọc trong rèm nhẹ nhàng vung lên, Bích U liền lặng yên không tiếng động lui lại một bên.

Phong Ngân lặng lẽ đứng ở nơi đó, mơ hồ có thể thấy bóng dáng yếu điệu trong màn, trong mắt thoáng qua một tia kỳ lạ.

Hắn biết nàng đang đánh giá hắn.

“Người là đại phu?” Người trong trường hỏi, giọng nói thanh thúy uyển chuyển, không nói hết sự quyến rũ mềm mại, nhưng lại quá mức lạnh lẽo.

“Đúng, tại hạ là Phong Ngân.” Phong Ngân vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt dịu dàng đáp lại.

“Phong Ngân?” Người trong trường khẽ đọc cái tên này.

Hắn đứng thẳng tắp ở nơi đó, đột nhiên trong ngực khí huyết sôi trào, nhưng lại bị hắn cứng rắn ép xuống.

Không được! Lúc này, hắn không thể xảy ra cái gì bất trắc.

“Người dám đến, có thể thấy được người nắm chắc mười phần.” Người trong trường lạnh lùng nói, “Người cũng đã biết, nếu như không trị được, người sẽ có kết quả như thế nào?” Giọng điệu càng thêm lạnh lẽo.

“Phong Ngân không bao giờ làm chuyện không chắc chắn. Nếu đến, nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho cung chủ.”

Những lời này của hắn, khiến Bích U và hai thị nữ khoảng 15 tuổi đều biến sắc.

Lều vải chợt khẽ nhúc nhích, một cánh tay nhỏ nhắn mềm mại đưa ra, làn da trong suốt, cổ tay sáng bóng.

Thị nữ khom người bước lên trước, người trong trường đặt cánh tay ngọc lên, đi ra khỏi lều vải. Giống như cung điện hoa mỹ lập tức biến sắc, đó là vì một vị mỹ nhân tuyệt sắc.

Nàng, áo trắng như tuyết, mái tóc đen dài như thác nước, ánh sáng rực rỡ chói mắt, còn một ít tóc không búi, đổ xuống trên vai. Chỉ là sắc mặt lộ ra vẻ mệt mỏi bệnh tật, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ. Phong thái này, vẻ rực rỡ chói mắt này, đương thời chỉ có một người, Như Tuyết Ngưng!

Về mặt Như Tuyết Ngưng lạnh lùng không thay đổi, lạnh lùng nhìn Phong Ngân. Từ lúc hắn tới, nàng vẫn luôn nhìn hắn. Người này cũng có chân phải bị tàn phế, làm cho nàng thoáng mất hồn.

Qua một hồi lâu, nàng khẽ mỉm cười, “Người cư nhiên biết người muốn trị bệnh chính là bốn cung, mà không phải sự muội của ta. Xác thực có chút khác biệt với những người trước kia.”

Nàng cười khẽ như vậy, làm bốn phía giống như biến sắc.

Phong Ngân lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, giống như có tình cảm sâu lắng, chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho người ta không thấy.

Nụ cười của Như Tuyết Ngưng chợt tắt, đột nhiên từ trong tay áo nhẹ nhàng bắn ra, một đoạn tơ trắng lập tức cuốn lấy gáy của hắn, chỉ cần nàng dùng sức một cái, tính mạng của hắn có thể không còn.

Phong Ngân vẫn đứng không chút thay đổi.

Như Tuyết Ngưng lại gần hắn, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, “Người muốn cái gì? Là vì lời hứa của bốn cung? Thay người hoàn thành một tâm nguyện?”

Phong Ngân nhìn nàng, “Đợi ta chữa khỏi bệnh cho cung chủ, sẽ nói lên mong muốn của ta.”

Ánh mắt Như Tuyết Ngưng ý vị sâu xa, lặng lẽ nhìn Phong Ngân; Phong Ngân cũng không nói lời nào, đứng đó nhìn nàng.

Đột nhiên, Như Tuyết Ngưng cười lạnh một tiếng, “Đại phu lần này quả nhiên khác những người trước a!”

Nàng nhẹ gơ cánh tay ngọc lên, Bích U liền đi tới. Trong tay nàng bưng một khay đồ, trong khay có một viên thuốc trong suốt.

Phong Ngân liếc mắt nhìn khay, lại nhìn chăm chú Như Tuyết Ngưng, “Nàng muốn ta ăn nó vào?”

Như Tuyết Ngưng cười nhạt một tiếng, “Phong Ngân công tử quả nhiên thông minh!” Nước trong mắt nàng xoay tròn, nhưng lại cười càng thêm tự nhiên nói, “Đây là tuyệt tình đan, chắc hẳn ngươi đã nghe qua rồi.”

“Tuyệt tình đan.” Trên mặt Phong Ngân hiện lên nét cười cô đơn, làm người ta khó có thể nắm bắt.

Như Tuyết Ngưng nhú nhú mày, “Không phải ngươi không dám ăn chứ? Nếu ăn tuyệt tình đan, mà không có thuốc giải của bổn cung, ngươi sẽ sống không bằng chết. Nhưng ngươi không phải sợ, chỉ cần ngươi chữa khỏi bệnh cho bổn cung, tự nhiên sẽ lấy được thuốc giải.” Thanh âm (mình thấy để ‘thanh âm’ hay hơn là ‘giọng nói’, mà cái này cũng không khó hiểu) của nàng mềm mại, giống như là dụ dỗ một đứa trẻ ăn kẹo.

Phong Ngân nhìn nàng một cái, không nói hai lời nuốt tuyệt tình đan vào. Động tác rất quả quyết, ngay cả Bích U và thị nữ cũng có chút giật mình.

“Tốt.” Như Tuyết Ngưng lạnh lùng nói: “Xem ra ngươi đã nghĩ rất kỹ, nắm chắc việc trị bệnh, như vậy, nếu ngươi làm được, chỉ cần trong năng lực của ta, ta đều có thể làm cho ngươi!”

3. Chương 3: Chương 1.2

Phong Ngân đi theo sau Như Tuyết Ngưng, xuyên qua cánh cửa đá.

“Đây là phòng băng mà các thể hệ trước của Phi Tuyết cung truyền lại, về sau ngươi sẽ sống ở đây để chữa trị cho ta.” Nàng xoay người, đi vào một cánh cửa mở ảo.

Phòng băng còn lạnh giá hơn đỉnh núi, nơi này thật là nơi tốt để trị liệu. Phong Ngân ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy xe trượt tuyết làm từ bạch ngọc, tản ra khí lạnh mờ mịt.

“Đây là làm bằng đá ngọc Bắc Hải?”

“Không tệ.” Như Tuyết Ngưng nhàn nhạt nhìn hắn một cái, “Ngươi đúng là có chút hiểu biết. Hiện tại, có thể bắt đầu chữa bệnh cho ta rồi chứ?” Nàng ngồi ở trên xe trượt tuyết.

Phong Ngân liền xem mạch cho nàng.

Mạch tượng của nàng rất loạn, so với tưởng tượng của hắn ban đầu còn tồi tệ hơn.

Tình huống này làm hắn khẽ cau mày.

“Thế nào, rất khó trị sao?” Như Tuyết Ngưng vẫn nhìn hắn không rời.

“Nàng tu luyện Tu La Thần công?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

Nàng biến sắc, “Ngay cả cái này ngươi cũng nhìn ra được?”

Hắn than nhẹ một tiếng, “Tu La Thần công là một môn võ công gây tổn thương lục phủ ngũ tạng rất nặng, luyện càng sâu, tổn thương kinh mạch càng lớn, đây là bởi vì nàng không điều hòa tư tưởng, chỉ là, theo tình huống của nàng, chẳng lẽ nàng đã luyện đến tầng cuối cùng?”

Ánh mắt Như Tuyết Ngưng lóe lên, ngẩng đầu nhìn hắn, “Không tệ.” Thấy hắn trầm ngâm không nói, khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười châm biếm, “Thế nào, ngươi cũng không có biện pháp?”

Hắn ngưng mắt nhìn lại, ánh mắt thâm thúy, khó có thể thấu tâm tình, “Nàng nếu biết rõ ràng hậu quả như thế, thì tại sao lại muốn luyện ma công này?”

“Ta cần gì phải nói nguyên nhân cho ngươi biết? Ngươi chỉ là đại phu, chỉ cần nói cho ta biết có thể chữa khỏi hay không là được!” Nàng lạnh lùng đáp.

Hắn không vì ánh mắt lạnh lẽo của nàng mà lùi bước, “Ta có thể trị, chỉ là muốn khỏi hắn, cũng không phải là một sớm một chiều.”

“Có ý tứ gì?”

“Với tình trạng của nàng bây giờ, ít nhất cần nửa tháng, hơn nữa nàng phải đồng ý, ở nơi này nửa tháng không dùng nội công.” Hắn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói, “Nếu không, kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ!”

Nàng có thể đồng ý hay không, một khi bắt đầu trị liệu, nàng nhất định phải phối hợp với ta, đây không phải là trò đùa.”

Như Tuyết Ngưng sắc mặt khê biến, trong lòng có chút tức giận, vì giọng điệu của Phong Ngân.

Hắn ra lệnh cho nàng sao? Chưa từng có nam nhân nào dám nói như thế trước mặt nàng! Bây giờ, hắn nhìn thấy nàng không chỉ có suy nghĩ rõ ràng, không chút nào bị nàng mê hoặc, càng thêm không khách khí chút nào giáo huấn nàng.

Điều này làm cho nàng có chút tức giận, chuyện này nàng không nắm chắc, làm nàng có cảm giác thất bại.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu, “Ta sẽ làm theo những gì người nói, chỉ cần người có thể làm được!”

Trong phòng chứa băng Phong Ngân đã chuẩn bị xong nước sôi cần thiết, hơi nóng cùng hơi lạnh quyện vào nhau, hắn lấy trong túi ra một hộp ngân châm.

Trong tay cầm chiếc châm bạc nhỏ hơn ngọn lửa, hắn trầm ngâm lặng lẽ nhìn ngân châm, không biết đang nghĩ cái gì.

Bước đầu tiên, hắn tìm huyết vị của nàng. Thận trọng cầm ngân châm dài nhỏ trên da thịt lạnh băng của nàng.

Hắn đâm vào huyết ngữ của nàng, để cho nàng chìm vào giấc ngủ. Sau đó hắn vận nội lực dẫn thông kinh mạch cho nàng.

Hắn nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, ý thức dần dần bay xa.

Tu La Thần công là môn công phu tà môn cực kỳ thâm thúy, nhưng nó và một loại nội công tâm pháp khác phải luôn hỗ trợ lẫn nhau; mà bất luận là Tu La Thần công hay nội công tâm pháp, đều là võ công tuyệt học trong chốn võ lâm.

Ông trời a! Chẳng lẽ ngài đã sớm an bài hết thảy, để cho ta cùng với nàng quen nhau vì ngày hôm nay, để cứu nàng sao?

Cánh tay lau đi mồ hôi trên người nàng, “Ngưng nhi, nàng thật đã hoàn toàn quên ta rồi sao? Ta, trong trí nhớ của nàng không hề tồn tại sao?” Hắn cười khổ, “Trước khi chia lìa, ta còn có thể vì nàng làm một việc.”

Người trong thiên hạ chỉ biết Tu La Thần công là môn võ công thần bí, lại không biết chỉ duy nhất nội công tâm pháp mới xứng đôi với nó. Luyện được Tu La Thần công, mà thiếu nội công tâm pháp, không ai có thể sống để luyện đến tầng cuối cùng; mặc dù Tu La Thần công là võ công vô địch thiên hạ, nhưng nội công tâm pháp. Cũng là bị thất truyền!

Toái Tâm Như Ngọc, thà làm đoạn tuyệt chữ tình!

Toái Tâm ẩn là nội công tâm pháp duy nhất có thể kết hợp với Tu La Thần công!

Mà nơi cất giấu Toái Tâm ẩn Quý Vực, lại là nơi cấm kỵ của người trong võ lâm trăm ngàn năm qua. Quý Vực quý dị khó lường, chôn sâu tất cả yêu hận, ở nơi này thế gian như giấc mộng, quá khứ như mây khói, tất cả đều bị chôn giấu.

Như Tuyết Ngưng yếu ớt tỉnh dậy, liền bắt gặp một đôi mắt lạnh lùng yên tĩnh đang nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu. Ánh mắt của hắn thâm trầm, giống như đang cất giấu cái gì, nhưng lại không ai đoán được.

Thân thể của nàng khê nhúc nhích, cảm thấy có một hơi thở ấm áp bao quanh, như tan ra trong cơ thể, không có lạnh giá và đau đớn như trước.

Trong lòng vui mừng, ánh mắt lần nữa đánh giá hắn, sắc mặt của hắn so lúc trước tái nhợt hơn nhiều.

“Nàng không cần quá vui mừng, đây chỉ là bắt đầu. Tu vi của nàng cao, ta cũng không chắc chắn có thể trị khỏi cho nàng hay không, chỉ có thể làm hết sức.” Giống như là biết tâm sự của nàng, hắn nhàn nhạt nói.

Nàng cười không nổi nữa, trong lòng buồn bã, người này nói chẳng thềm lựa lời, nhưng lại có vẻ hiểu rõ suy nghĩ của nàng. Nàng mặt không biến sắc, nhếch miệng mỉm cười, “Công tử chắc cũng mệt mỏi, Tuyết

Ngưng đã sai người chuẩn bị phòng cho công tử. Công tử là khách quý của Phi Tuyết cung, vì công tử mà sắp xếp là đáng giá.” Trong đôi mắt đẹp hàm chứa vẻ phức tạp.

Phong Ngân ngồi trước cửa sổ, ánh trăng chiếu vào trong nhà mờ ảo, hắt nhẹ nhàng đóng cửa sổ. Trên núi Tuyết Phong thời tiết vô cùng giá rét, lạnh thấu tâm can, làm cho người ta khó có thể chịu đựng được, mà hắt luôn luôn không thích rét lạnh.

Rót cho mình một ly trà, nước cũng là lạnh lẽo, ánh trăng bỗng bành phản chiếu trên mặt ly.

Hắn từ trong túi lấy ra một cái gì đó màu xanh biếc. Dưới ánh trăng, nó giống như là một gốc cây cỏ nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ, màu xanh biếc đẹp mắt, tư thế xòe ra cũng đặc biệt mê người.

Phong Ngân nhìn nó thật lâu, vẻ mặt phức tạp xen lẫn thê lương, thời điểm chuẩn bị ăn vào, chợt nghe tiếng gõ cửa truyền tới.

Hắn vội vã thu hồi, đi ra mở cửa.

Người ngoài cửa chính là Như Tuyết Ngưng, nhìn nàng áo trắng hơn tuyết, ở dưới ánh trăng nhẹ nhàng rực rỡ, làm cho người ta sinh ra ảo giác, lầm tưởng vẻ xinh đẹp này hòa lẫn với tuyết trắng.

Phong Ngân ngơ ngác nhìn nàng một lát, không nhận được than nhẹ một tiếng.

Như Tuyết Ngưng cười nhạt, “Công tử nhìn thấy Tuyết Ngưng, vì sao lại thờ dài? Có phải là Tuyết Ngưng quá rầy đến công tử không?”

“Không có.” Hắn trả lời, thân thể né sang một bên, “Xin hỏi Cung chủ có chuyện gì muốn tìm tại hạ sao?”

Như Tuyết Ngưng không định tiến vào, chỉ đứng ở nơi đó, “Ta chỉ là muốn hỏi công tử, ngài cảm thấy chỗ này như thế nào, nếu không thoải mái, Tuyết Ngưng có thể an bài chỗ khác.”

“Đa tạ Cung chủ, gian phòng này đã rất tốt rồi.”

Như Tuyết Ngưng nhìn hắn, khẽ gật đầu, “Tuyết Ngưng còn muốn nhắc nhở công tử, nếu đêm khuya nghe được thanh âm gì, công tử cũng đừng sợ.” Thanh âm của nàng dịu dàng, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Phong Ngân trong nội tâm khẽ động, “Tại hạ đã biết.”

Sau đó, nhìn nàng xoay người, như một con bướm nhẹ nhàng uyển chuyển rời đi, bóng dáng càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Nửa đêm không khí càng lạnh lẽo, Phong Ngân mặc nguyên quần áo nằm trên giường, không chút nào buồn ngủ.

Trong đêm tối yên tĩnh, mơ hồ truyền đến một tiếng khóc nghẹn ngào nức nở.

Hắn ngồi dậy, im lặng lắng nghe, không nghĩ rằng đó là ảo giác của mình.

Quả nhiên, sau một hồi yên tĩnh, hắn lại nghe thấy tiếng khóc kia, giống như là từ một nơi rất xa bay tới. Hắn đứng dậy, quyết định đi ra ngoài xem thử; mặc dù trong đầu hắn còn nhớ lời nói của Như Tuyết Ngưng lúc trước.

Bóng dáng màu đen thích hợp đi trong đêm tối, ở trong bầu trời đêm tung bay. Hắn tìm tới thanh âm kia, đến trước một ngôi nhà cũ làm bằng đá trông rách nát thì dừng lại.

4. Chương 4: Chương 1.3

Hắn kết luận tiếng khóc là từ nơi này phát ra, nhưng kì quái là, lại không giống như từ bên trong phòng.

Hắn đốt lên một lửa mang bên người, đẩy cửa nhà đá ra.

Cửa gỗ cũ rách phát ra tiếng vang, trong màn đêm yên tĩnh, nghe hết sức chói tai.

Trong nhà vật dụng cũ rơi đầy đất, tràn đầy hương vị ẩm ướt mục nát.

Phong Ngân nhìn vào trong nhà bằng ánh sáng của lửa môi, giống như hắn đã đoán, không có người nào cả.

Hắn tỉ mỉ nhìn phía trước, ánh mắt xẹt qua mỗi một vật dụng, duy chỉ có một vật hình tròn bị ném ở góc bàn đá hấp dẫn ánh mắt của hắn. Hắn đi tới, quan sát hồi lâu, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Lúc này, thanh âm nứt nẻ nghẹn ngào có vẻ gần hơn, hình như từ dưới chân của hắn truyền đến.

Ánh mắt của hắn sáng như đuốc, quả quyết đưa tay đẩy mạnh bàn đá, mặt bàn hình tròn phát ra một hồi âm thanh nhóp nhép, từ từ chuyển động.

Theo đó, một cái cửa đá ở trước mặt hắn mở ra.

Phong Ngân đi vào.

Cầu thang làm từ những tảng đá dọc xuống, kéo dài rất sâu

Nơi này hoàn toàn tối om, tay hắn cầm mỗi lửa để nhìn bậc thang dưới chân.

Lúc này, tiếng nứt nẻ nghẹn ngào lại vang lên, hắn nghe trở nên rõ ràng hơn, này hình như là tiếng khóc của nữ nhân.

Nơi này là một nhà lao, bởi vì hắn nghe được tiếng xích sắt giắt trên thân người.

Nữ nhân kia lại khóc nữa , tiếng khóc rất bi thương, ở nơi này ban đêm giá rét, làm cho người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Phong Ngân tiến đến gần, lúc này mới thấy rõ có người trong một góc nhà lao.

Ánh lửa bập bùng, hắn mơ hồ nghĩ đó là một nữ nhân, nàng co rúc ở góc, tóc tai bù xù, gầy như que củi.

“Nàng là ai?” Hắn lên tiếng hỏi.

Ánh lửa làm cho nàng bị kinh động, từ từ ngẩng đầu, men theo ánh sáng nhìn sang.

Phong Ngân nhìn thấy gương mặt đó, cơ hồ không giống mặt người. Mà cái này giống như một cái đầu lâu , hai má lõm sâu, da khô héo, còn có mặt mũi có rất nhiều vết thương; cho dù ban ngày nhìn thấy, cũng thật rất kinh người.

Hắn hít sâu một hơi, lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, chợt cười điên cuồng , thanh âm khô khốc, nụ cười này, làm cho người ta không khỏi lo lắng nàng cười đến đứt hơi.

“Nàng là ai?” Hắn lẳng lặng hỏi, rất muốn hiểu rõ nữ nhân bị Như Tuyết Ngưng nhốt ở nơi này là người như thế nào, mà lại bị giày vò thành như thế này.

“Phải Cái tiện nữ nhân đó bảo ngươi tới hay sao?” Thanh âm của nàng khô khốc, khó khăn nói ra một câu.

Phong Ngân cau mày, còn chưa nói cái gì, sau lưng chợt truyền tới một thanh âm lạnh lùng.

“Ta nhắc nhở ngươi, làm người không thể có lòng hiếu kỳ. Thế nào, ngươi tò mò sao, chẳng lẽ là muốn giống như nàng sao? Đại phu?”

Hắn xoay người, liền đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Như Tuyết Ngưng.

Nữ nhân trong ngục điên cuồng hét lên một tiếng, giống như sắp nhào tới, đáng tiếc xích sắt trói chặt tứ chi làm cho nàng không thể di động dù chỉ một chút.

“Như Tuyết Ngưng, ngươi là cái tiện nữ nhân! Nữ nhân ác độc! Ngươi không được chết tử tế! Ngươi nhất định không được chết tử tế!” Nàng điên cuồng hét lớn, miệng phun ra những lời nói ác độc, làm cho lòng người kinh hãi.

Phong Ngân theo bản năng bảo hộ ở bên Như Tuyết Ngưng, nghĩ đưa nàng ra khỏi đây. Không biết tại sao, nghe nữ nhân điên này nguyên rủa, hắn cảm thấy lo lắng.

Mãi cho đến khi lời nàng ra khỏi thạch thất, hắn mới buông tay nàng ra.

Như Tuyết Ngưng có chút buồn cười nhìn hắn, “Người tò mò muốn vào là người, sao lại gấp gáp rời khỏi như thế?”

Thấy mặt hắn lộ vẻ lo lắng, nàng cảm thấy có chút buồn cười. Bị người khác nguyên rửa là nàng, cũng không phải là hắn, hắn bày ra vẻ mặt này làm cái gì?

“Nàng ấy là ai? Sao nàng ấy lại biến thành như vậy?” Trong mắt của hắn mang theo vài phần nghiêm nghị, giống như là đang chất vấn nàng.

Như Tuyết Ngưng nghe vậy không khỏi nở nụ cười, nàng cười đến run rẩy cả người, nhưng vẫn một mực cười.

Hắn nhíu mày, “Nàng cười đủ chưa?”

“Người cho rằng người là ai?” Nụ cười của nàng hơi thu lại, ánh mắt nhìn hắn ngạo nghễ cùng lạnh lẽo, giọng nói càng thêm lạnh như băng: “Cho dù người có thể chữa khỏi bệnh của ta, ta cũng có thể giết chết người! Người tự xông vào cấm địa, nói năng lỗ mãng với ta, nếu là trước kia, người đã phải chết mấy lần rồi! Thế nào, người có hứng thú xem xem những đại phu trước kia có kết cục như thế nào không?”

Mỗi một câu nói của nàng làm cho trái tim của hắn lạnh thêm một lần, hắn ngưng mắt nhìn nữ tử trước mắt này, nàng là Như Tuyết Ngưng, cũng là ma nữ mà chỉ nghe tin đã làm cho người trong võ lâm sợ mất mật!

Đúng! Nàng không có tim, không có tình cảm, thậm chí coi mạng người như cỏ rác! Một nữ nhân như thế, hắn cứu nàng, là đúng sao? Nếu như cứu nàng, có phải càng nhiều người chết hay không? Vì lòng dạ của nàng hung ác?

Nữ nhân sâu trong ký ức của hắn chỉ là giấc mộng thôi sao? Hay là, thật ra nàng chưa từng tồn tại? Mà nàng bây giờ, mới sống với tính cách thực của nàng sao? Phong Ngân nhìn Như Tuyết Ngưng, vẻ mặt mờ mịt.

Như Tuyết Ngưng không thích ánh mắt này của hắn, giống như là đang đấu tranh, sự đau đớn và bị thương nơi ánh mắt, làm nàng cảm thấy có cái gì khó chịu.

“Không nên nhìn ta như vậy!” Nàng lên tiếng cảnh cáo, muốn xoay người rời đi.

Một cổ lực lượng chợt kéo nàng lại, Như Tuyết Ngưng cúi đầu, liền nhìn thấy tay hắn lạnh lẽo đã bắt được tay của mình. Cánh tay này vừa mới nắm tay của nàng rời khỏi thạch thất, nàng không hề cảm thấy chán ghét; giống như bây giờ cánh tay này nắm chặt tay nàng, lại làm cho nàng cảm thấy bị uy hiếp.

Hắn nghĩ mình là ai? Lại dám nắm tay nàng không buông!

“Buông tay! Nếu không ta liền giết chết người!” Nàng lạnh lùng nói.

“Giết người có thể khiến nàng thật sự vui vẻ sao?” Con ngươi sâu thẳm của hắn nhìn nàng không chớp mắt, làm nàng cảm thấy bản thân nóng lên, nhất thời quên tránh né tay hắn.

“Không nên giết người bừa bãi, mỗi sinh mệnh tồn tại đều có ý nghĩa riêng của nó.”

Giọng nói của hắn dịu dàng trầm thấp ở bên tai nàng vang lên, giống như bùa chú, nàng sống đến hai mươi bốn năm, đây là lần đầu tiên nghe được thanh âm như vậy.

Nàng nghi ngờ, kinh ngạc nhìn hắn, giống như bị cặp mắt thâm thúy của hắn thu hút, làm nàng cảm thấy sợ hãi, không cách nào khống chế mình.

Lần đầu tiên, nàng không tự chủ được hoảng hốt, đột nhiên rời khỏi tay hắn, lấy vẻ mặt lạnh lẽo che giấu sự hoảng hốt trong lòng, lạnh lùng nói: “Ta nói lại một lần cuối cùng, chớ lên mặt dạy dỗ ta! Nếu không ta sẽ giết chết người đó!”

5. Chương 5: Chương 2.1

Phong Ngân ở trong sân viện lạnh lẽo đứng cả đêm, giữa hai lồng mây có tầng sương thật mỏng.

Phía chân trời dần dần bạc màu, mặt trời đỏ rực từ từ dâng lên, hắc si ngốc nhìn mặt trời mọc trong núi này.

Bỗng dưng, một hồi ho khan tê tâm liệt phế, làm hắc không thể không lấy ra một viên thuốc, nuốt xuống. Hắc khẽ vung lên ống tay áo, nhìn vào một mảnh áo đen ở dưới cánh tay, đập vào mắt là một mảnh da thịt trắng xanh tím nổi bật trên làn da trắng nõn, vết sẹo ngày càng xấu xí, nhìn rất là kinh sợ.

Hắc thở dài, che lại ống tay áo, trong lòng biết thời gian của mình không còn nhiều.

Đi tới khe suối nhỏ ở Phi Tuyết cung, hắc tìm một khối đá ngồi xuống.

Xa xa mấy cung nữ đang múc nước. Mặt nước phản chiếu bàn tay trắng nõn của thiếu nữ, họ cười đùa, một nữ nhân khom người đang hát ở bên suối.

Phong Ngân nhìn một bụi hoa U Lan, bụi hoa này sinh trưởng lẻ loi ở một chỗ, đang dập dờn trong gió. Hắc nhìn ra được, tiếng hát của cô gái từ xa theo gió thổi qua.

Bài hát này làm hắc nghe đến ngây dại.

Nỗi sầu tương tư, nỗi sầu tương tư a. Gặp lại cũng như không gặp, phải hay không?

Hắc không nhận được nở nụ cười chua xót.

Suy nghĩ nhất thời bay xa, giống như hồi, hắc giống như trở lại nhà mình, trở lại những ngày trước đây có nàng ——

Khi đó hắc không là Phong Ngân, mà nàng cũng không là Như Tuyết Ngưng.

Trong sơn cốc xanh biếc, khói mù dày đặc.

Phong Ngân mang theo giỏ thuốc, chậm rãi đi lên đường núi gập ghềnh. Nơi này là nơi hắc sinh ra và lớn lên, cho nên hắc vô cùng quen thuộc, mặc dù bị thọt chân phải, nhưng hắc vẫn có thể đi lại trong núi tự nhiên.

Gió thổi bay xiêm áo trắng như tuyết của hắc, chim sơn ca thấy hắc, cũng không có ý muốn tránh, ở trong sơn cốc này không có người, mọi loài đều là đồng bạn. Hắc cười khẽ vuốt vai một con chim sơn ca nhỏ, khiến nó đứng ở giữa bàn tay mình.

Tùy tiện lấy từ trong túi áo ra vài hạt gạo, đưa tới miệng chim sơn ca. Chim sơn ca vừa mổ, vừa kêu chít chít hai tiếng, liền từ trong tay hắc bay lên, ở bên cạnh hắc bay mấy vòng, cùng hắc đùa giỡn.

Phong Ngân cười cười, tầm mắt rơi vào đám bùn đất cách đó không xa, trong lòng cảm thấy kỳ quái, trên đất bùn có chút dấu vết bừa bộn, giống như là có người đi qua. Nhưng Thanh Linh cốc là chỗ ở cực kỳ bí mật, hắc ở đây đã hơn mười năm, số người bên ngoài đã từng đến đây có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có một chỗ trông rất kỳ quái, hắc đến gần để nhìn rõ ràng, không khỏi hơi nhăn mày lại.

Đây. Là vết máu! Hắc ngồi xổm xuống, phát hiện các vết máu khác trên bùn đất bên cạnh có dấu hiệu lôi kéo.

Dấu vết hỗn độn này kéo dài đến một bụi cỏ, Phong Ngân lần theo vết máu, vạch cỏ dại ra, lại thấy một người nằm ở bên trong.

Là một nữ nhân.

Toàn thân nữ nhân này là những vết máu loang lổ, mà trên mặt nàng cũng chằng chịt vết kiếm, máu thịt lẫn lộn không nhìn ra khuôn mặt, thật là thê thảm. Nàng lúc này tóc đen xòa tung, vốn là áo trắng đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ.

Phong Ngân thử hơi thở của nàng, vẫn có hô hấp, nhưng rất yếu ớt. Hắc công nàng lên, máu trên người nữ nhân này thấm vào áo hắc ấm nóng.

Phong Ngân không ngủ không nghỉ chăm sóc cô gái này hai ngày, cuối cùng cứu nàng một mạng.

Sức lực của nàng rất mạnh mẽ, hắn đã từng thấy những người bị trọng thương như thế, nhưng có thể sống sót được, nàng là người đầu tiên; chỉ là.

Khi nàng phát sốt đến hôn mê vẫn lẩm bẩm nói: “Cứu ta.”

Lúc hắn đổi băng cho nàng thì nàng chợt bắt lấy tay hắn, hắn nhìn tay nàng nắm thật chặt tay mình, lòng mày cũng chau lại thật chặt, miệng kêu nhẹ.

“Sư phụ, đừng bỏ lại ta!”

Hắn thở dài, tiếp lời nàng: “Ta ở chỗ này, sẽ không rời nàng đi, nàng yên tâm ngủ đi.”

Giống như là nghe thấy lời của hắn, nàng an tĩnh lại, không giãy dụa nữa.

Phong Ngân rút bàn tay bị nàng nắm chặt, dù nàng ở trong giấc mộng, vẫn nắm chặt không buông, chắc là vì lo lắng nếu nàng thả tay thì sư phụ của nàng sẽ rời đi.

Trong lòng hắn có chút suy tư, không hiểu cảm giác cần một người là như thế nào? Hắn chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Cứ như vậy qua một ngày, nàng rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Phong Ngân phát hiện nàng có một đôi mắt rất đẹp, màu mắt đen như ngọc, để cho hắn nghĩ đến ánh sao lấp lánh trong đêm tối.

“Là người đã cứu ta?” Thanh âm của nàng khàn khàn, lộ ra vẻ lo lắng. Tay nàng từ từ lau mặt mình, nhưng lại chỉ sờ được chỉ lớp vải trắng thật dày.

“Mặt của ta, mặt của ta thế nào?” Nàng kinh hoàng nhìn hắn, ánh mắt kia giống như nai con sợ hãi.

“Cô nương, nàng đừng sợ, nàng bị thương rất nặng, có thể cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục.”

“Người là ai? Nơi này là nơi nào? Tại sao ta lại ở chỗ này? Ta là ai?” Nàng hốt hoảng nói .

Hắn thấy nàng có cái gì khang khác.

“Nàng không biết mình là ai?” Hắn đè lại hai cánh tay đang giãy giụa của nàng, dịu dàng hỏi nàng.

“Ta. Là ai?” Nàng chần chờ nhìn hắn, ánh mắt trở nên lo sợ: “Tại sao ta không nhớ rõ ta là ai? Ta là ai?”

Phong Ngân cảm thấy không ổn, trong lòng nghĩ ngẫm, lập tức liền biết nàng bị thương ở đâu.

Nàng không cách nào tiếp nhận sự thay đổi của mình, không yên ổn. Hốt hoảng giãy giụa trên giường, hắn liếc thấy trên eo nàng có một khối Ngọc Bích, phía trên có khắc một chữ “Ngưng”.

“Nàng tên Ngưng nhi!”

Trong cơn kinh hoàng nàng nhất thời yên tĩnh lại, ngẩng đầu chống lại trông mắt yên tĩnh của hắn.

“Ngưng nhi?” Nàng kinh ngạc nhớ tới cái tên này, đối với cái tên này nàng có cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Hắn gật đầu một cái, “Bởi vì nàng bị thương, cho nên tạm thời nên nằm nghỉ. Việc này nàng không cần lo lắng, chỉ cần vết thương lành lại, sẽ nhớ tới thôi. Ta là đại phu, nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Trong lòng hắn có chút hốt hoảng, chứng kiến bộ dáng bất lực của nàng, một cảm giác xa lạ trào dâng trong lòng người; đó là một cảm giác hoàn toàn xa lạ, làm cho hắn cảm thấy có chút bất an, chỉ có thể lặng lẽ nhìn nàng.

Chạng vạng tối, Phong Ngân cầm bát thuốc đi vào trong nhà.

Mặt trời chiều còn sót lại chiếu qua song cửa sổ vào trong nhà, khắc họa một bóng hình nhỏ bé mềm mại trên giường. Nàng ngồi ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, mái tóc đen nhánh như tùy ý xỏa tung, trên mặt là lớp vải trắng vừa dày vừa nặng, thể nhưng bóng lưng nhìn qua rất đẹp, lại có vẻ tịch mịch, mà sự yên lặng này, khiến nàng giống như xa cách, làm người ta khó có thể đến gần.

“Cô nương.” Hấn thu hồi tầm mắt, lên tiếng kêu nàng.

“Ngưng nhi.” Nàng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt sáng như ngọc nhìn chăm chú vào hấn. “Không phải người nói tên của ta là Ngưng nhi sao? Vậy thì gọi tên của ta đi.”

Nàng bây giờ an tĩnh giống như với buổi sáng kích động là hai người khác nhau, hấn thậm chí không cách nào phân biệt, người nào mới thật sự là nàng?

“Đến giờ uống thuốc rồi.” Hấn ôn hòa nói.

Dem chén thuốc đưa cho nàng.

Nàng nhận lấy, ánh mắt chuyển qua trên mặt hấn, ngắm nhìn hấn một lúc lâu.

Hấn cười khẽ, “Tại sao không uống? Nàng có lời gì muốn nói với ta sao?”

“Người là đại phu? Là người đã cứu ta?” Nàng cân nhắc hỏi.

“Đúng” hấn cười nhạt, cảm thấy nàng còn nhỏ tuổi mà tâm tư lại hết sức cẩn thận trông thật đáng yêu.

“Vậy ta. Gọi người như thế nào?” Nàng nhìn thấy ý cười trong mắt hấn, có chút ngượng ngùng cắn môi dưới.

Nàng vừa rồi soi gương, nhìn bộ dáng quần khăn vải trắng kín mít trông thực xấu, mà nàng lại hoàn toàn không nhớ rõ tại sao mình biến thành như vậy.

“Ta tên là Phong Ngân, nàng có thể gọi ta là Phong đại ca.”

Giọng nói dịu dàng của hấn vang lên bên tai nàng, làm nàng ngạc nhiên là thanh âm của hấn thật dễ nghe; nàng phát hiện chỉ cần nghe hấn nói chuyện, có thể giảm bớt lo lắng trong lòng.

“Ngân, ta có thể gọi người là Ngân không?” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt lóe lên sự chờ mong. Nàng không muốn gọi hấn là Phong đại ca, chỉ muốn gọi hấn —— Ngân, cũng không biết tại sao, nàng lại cứ nghĩ muốn gọi hấn như thế.

Hấn hơi ngần ra, gật đầu một cái, “Được, nàng muốn gọi ta là gì cũng được.”

Nàng cười ngọt ngào. Mặc dù khuôn mặt bị vải trắng bao kín, nhưng từ trong mắt của nàng, hấn vẫn có thể cảm nhận được nàng nở nụ cười ngọt ngào, không kìm được ngần ra một lúc.

Bên trong phòng yên tĩnh, Phong Ngân chuyên chú giả thảo dược.

“Ngân, một mình người ở nơi này sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Ừ.” Hấn quay đầu nhìn về phía nàng.

“Người. Không cảm thấy cô đơn sao?” Nàng nhú mày, lắc đầu lia lịa.

“Cô đơn?” Bị nàng nói làm cho ngần ra, hấn suy nghĩ chốc lát, lúc sau mới hồi hồn tiếp tục giả thuốc.

Cô đơn, hấn cảm thấy cô đơn sao? Khi quyết định ẩn cư ở này, hấn đã hiểu rõ thứ mình muốn là cái gì chưa?

Hấn không muốn phân tranh, không muốn giết người, không thích tranh đấu, càng không thích dây dưa, hấn chợt nghĩ đến một người, một người làm cho hấn khổ sở, hấn tới đây cũng là vì tránh người đó.

Hấn chỉ muốn một cuộc sống yên lặng như vậy, bình thường cùng hoa cỏ chim chóc làm bạn, hấn cũng không cảm thấy có cái gì không tốt, chỉ là vì sao bây giờ bởi vì lời của nàng..., trong lòng có chút rầu rĩ đây? Thậm chí cảm thấy chút cô đơn. Cô đơn.

6. Chương 6: Chương 2.2

“Những thứ nhìn đã muốn nôn mửa kia là để bôi trên mặt ta sao?” Nàng đi tới, cau mày nhìn chất lỏng dính dính trong bát đá mà Phong Ngân đang điều chế.

Hắn cười khê một tiếng, “Đúng vậy a, đây là hoa U Lan, là thảo dược trị thương rất quý.”

Nàng tiến lên ngửi một cái, cặp mắt đen nhánh nhìn về phía hắn. “Mùi vị hình như rất tốt.”

“U Lan có mùi thơm rất đặc biệt.” Hắn ôn hòa nói: “Khi bôi thuốc lên, có thể sẽ có chút đau, nàng phải cố gắng nhin.”

Những tia nắng chiều ánh vào trong nhà, hắn và nàng ngồi đối mặt nhau.

Nàng nhắm mắt lại, cảm giác được sự dịu dàng nơi bàn tay hắn khê vuốt ở trên mặt, đó là một loại cảm giác khó nói thành lời, làm cho nàng nhớ tới những làn gió ấm áp tháng ba, tràn đầy trong lòng, làm cho người khác say mê. Nàng không hề cảm thấy đau đớn như lời hắn nói, chỉ muốn đắm chìm trong loại cảm xúc dịu dàng này.

Hắn cẩn thận từng li từng tí ở trên mặt nàng bôi thuốc, miệng vết thương đang bắt đầu kết vảy, lúc này nhìn dù có chút đáng sợ, nhưng tình trạng hồi phục của nàng rất tốt, đợi sau khi lên da non, chỉ cần bôi thuốc phục hồi về đẹp, hắn có thể nắm chắc khôi phục lại dung mạo ngày trước của nàng.

Mặc dù hắn không biết dáng vẻ trước kia của nàng, nhưng từ giọng nói của nàng, hắn có thể tưởng tượng được nàng là một cô nương thanh tú diễm lệ.

Kẻ thù của nàng chắc là hận vẻ đẹp của nàng, cho nên mới tàn nhẫn lưu lại vô số vết kiếm trên mặt nàng.

Phong Ngân nhóm lửa trong phòng bếp, mỗi khi nhánh cây ở trong ngọn lửa tí tách thì trong lòng hắn lại cảm thấy hạnh phúc; nhìn ánh lửa, hắn càng cảm thấy sự ấm áp lan tỏa.

Tiếng bước chân từ sau lưng truyền đến, hắn quay đầu lại nhìn thấy Ngưng nhi.

“Người nhóm lửa, là muốn chuẩn bị cơm tối sao?”

Nàng liếc nhìn nguyên liệu nấu ăn trên bàn, mở miệng nói: “Để ta làm.”

Phong Ngân đứng ở một bên nhìn động tác thuần thục của nàng, rửa rau, xắt thức ăn, chỉ chốc lát sau, đem nguyên liệu bỏ vào nồi nấu. Như vậy, cũng có thể thấy được tài nấu nướng của nàng, hắn không biết nàng làm sao biết làm món ăn, hắn vẫn cho rằng nàng là người trong võ lâm chỉ biết múa đao múa thương mà thôi.

Ngưng nhi quay đầu nhìn thấy nét mặt ngoài ý muốn của hắn, hướng hắn cười một tiếng, bưng bình trà hai mắt, “Ta có thể nói lời thật lòng không?”

“Ừ, gì vậy?” Hắn không nghe rõ, có chút ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng nhìn hắn, “Thật ra thì người nấu ăn cũng không dễ ăn.”

Nghe vậy, hắn bật cười.

Hắn hiểu được mình nấu đồ chỉ có thể vừa miệng mình thôi, thời gian lâu dài, nhất định là ăn không ngon, Đường Vũ từng xi mũi coi thường đồ ăn hắn nấu. Nhưng hắn ăn mãi cũng thành thói quen, đối với ăn uống không quá để ý, cho nên mỗi ngày cũng ăn như vậy, nhưng nếu như Đường Vũ tình cờ tới dùng cơm thì hắn lại không chịu nổi.

“Ta nói như thế, người không để ý chứ?” Nàng nhú mày nhìn hắn.

“Nàng nói là lời thật lòng, ta sao lại để ý đây?” Hắn mỉm cười.

Không lâu sau, trên bàn đã bày đầy là đồ ăn, có đủ cả sắc hương vị, mùi thơm nứt mũi mê người, làm Phong Ngân hiểu ra, trước đây Đường Vũ nhìn đồ ăn hắn nấu đã đen mặt rồi. Thì ra là quả thật quá kém, thể giới bên ngoài có nhiều thứ làm cho người say mê, giống như là bàn thức ăn thượng hạng đang bày trước mặt hắn

Nàng cầm một vò rượu đi ra, “Có thức ăn ngon không thể không có rượu.”

Phong Ngân khê mỉm cười, vò rượu trên tay nàng là của Đường Vũ lần trước để lại, người này lúc rảnh rồi thường hay lôi kéo hắn uống mấy chén. Hắn không đặc biệt thích rượu, mỗi lần cũng chỉ là không muốn làm cho hắn mất hứng mà thôi.

Tửu lượng của nàng tốt kinh người, trong lúc vô tình, một vò rượu tràn đầy đã bị nàng uống sạch trơn.

“Ngưng nhi, nàng mới bị thương, không nên uống nhiều rượu như vậy.” Hấn muốn thu hồi vò rượu.

Nàng bật cười sảng khoái, ánh mắt mơ màng, trên khuôn mặt cũng chuyển sang màu đỏ, hấn không khỏi hoài nghi, nàng là say rượu rồi sao?

“Ngân, không nên hạp hời như vậy nha, ta chỉ uống một chút thôi a!”

“Một chút?” Hấn quơ quơ vò rượu đã hết trong tay, rất hoài nghi lời nói của nàng..., xem ra nàng thật sự đã say.

“Tửu lượng của ta rất tốt, thành thực nói cho người biết, ta rất muốn say a! Thật rất muốn, người xem, ta đều không nhớ rõ mình là ai, mỗi sáng sớm lúc tỉnh lại ta liền rất sợ, có loại cảm giác cô đơn, soi gương, nhìn thấy khuôn mặt quần trắng trịt toàn vải trắng, ta liền rất khó chịu.” Thanh âm của nàng mơ hồ, giọng nói trong trẻo dịu dàng nhưng lại có chút chán nản.

“Ngưng nhi.” Lời của nàng làm cho hấn kinh hãi, hấn không biết nàng cảm thấy khổ sở như vậy.

Không kiềm chế được, hấn đưa tay mình đặt lên đôi tay nhỏ bé tái nhợt của nàng, bàn tay ấm áp bao bọc nàng lại.

Nàng cảm thấy ấm áp, ngẩng đầu nhìn hấn, đáy mắt chứa đựng mấy phần u mê.

“Không nhớ được quá khứ cũng không cần gấp gáp, nếu như nàng thích nơi này, có thể coi nó như là nhà của mình.”

Thanh âm ôn nhu dịu dàng như nước như chảy vào nội tâm nàng, làm lòng của nàng dần dần ấm áp, hai tay chống đỡ lên khuôn mặt.

“Ngân, người thật tốt.” Cặp mắt rự rờ mang theo ngàn vạn nhu tình, nhìn thật sâu nam tử trước mắt.

Ánh nắng ban mai chiếu vào trong nhà, nhưng không khí trong phòng lại có chút nặng nề, hôm nay là ngày Ngưng nhi tháo băng trên mặt.

Phong Ngân đang muốn động thủ mở tháo lớp vải trắng, một đôi tay thon dài chợt kéo lấy tay hấn.

“Sao thế?” Hấn có chút nghi ngờ.

Mắt nàng lóe sáng nhìn hấn, “Ta có chút sợ. Nếu như, nếu như sau khi bóc vải trắng mặt ta vẫn là Khuôn mặt xấu xí, vậy.”

Hấn dịu dàng cười, “Vậy thì thế nào?”

Nàng khẽ cắn môi, “Người có phải sẽ ghét bỏ ta hay không? Có cảm thấy ta rất xấu xí không?”

“Nàng đã từng ghét bỏ ta sao?” Phong Ngân hỏi ngược lại nàng.

“Ghét bỏ người? Ta tại sao lại ghét bỏ người?” Ngưng nhi cau mày.

“Chân của ta a.” Hấn chỉ chỉ chân phải của mình, “Nàng không ngại ta là một người thọt sao?”

“Không cho người nói như vậy!” Nàng xiết chặt lông mày, mãnh liệt lắc đầu, “Người rất tốt, ta không thích nghe người nói như vậy, ai dám ghét bỏ người, ta liền giết hấn!” Lời nói hung ác như thế, nàng cũng bật thốt lên.

Hấn liền giật mình, mặc dù bị tình cảm chân thành của nàng làm cảm động, nhưng ánh mắt vừa rồi khi nàng nói đến giết người, làm cho hấn giật mình kinh hãi.

Nàng hiển nhiên cũng bị chính mình hù dọa, đánh vào khuôn mặt của mình, “Ta. Mới vừa rồi nói cái gì vậy?” Nàng điềm điềm đáng yêu nhìn hấn, có chút không biết làm sao.

Hấn nhẹ bật cười, “Không có gì, nàng vừa rồi chỉ nói giỡn, phải hay không?” Hấn kéo tay của nàng, “Ta chỉ nói với nàng, giống như nàng cũng không ngại dung mạo của ta, cho dù khuôn mặt sau lớp vải trắng không

thể khôi phục lại như ban đầu, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng đâu; cho nên, nàng phải có lòng tin với mình, được không?” Thanh âm dịu dàng của hắn làm giảm bớt sự lo lắng trong lòng nàng.

Nàng si ngốc nhìn hắn, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Hắn cười cười, bắt đầu tháo băng .

Vải trắng một tầng lại một tầng được rút đi, Ngưng nhi cảm thấy trên gương mặt có chút lạnh do gió thổi qua, cảm nhận từng lớp từng lớp đang được bóc ra; nàng biết, vải trắng này sẽ phải cởi bỏ hoàn toàn rồi, nàng chợt nhắm nghiền hai mắt.

Phong Ngân cẩn thận vén lên lớp vải cuối cùng, Vải sọc theo lớp vải tróc ra, hắn dùng nước lau nhẹ nhẹ khuôn mặt của nàng, trước mắt hắn hiện ra một khuôn mặt thanh thuần, tươi đẹp như băng, làm cho hắn phải nín thở.

Hắn luôn nghĩ nàng là cô gái xinh đẹp, nhưng lại không ngờ nàng lại vô cùng mỹ lệ, thanh thuần cùng diễm dúa kết hợp với nhau, đúng là rất có sức quyến rũ!

Hắn khẽ thở dài, có chút hiểu ra, vì sao người nọ lại khắc trên khuôn mặt của nàng nhiều nhất kiếm như vậy rồi.

Đây là một khuôn mặt làm nam nhân điên cuồng, nữ nhân ghen tị.

“Ngưng nhi.” Hắn nhẹ nhàng kêu tên nàng, đem gương đồng thả vào trong tay nàng.

Nàng khép chặt hai mắt, bị động nhận lấy, thanh âm dịu dàng truyền đến bên tai nàng.

“Nàng mở mắt ra đi, ta bảo đảm, nàng sẽ không bị mình hù dọa đâu.”

Lời này như xoa dịu nỗi lòng rối bời của nàng, từ từ mở mắt ra, nhìn mình trong gương; sau đó, nàng không dám tin vuốt ve khuôn mặt của mình, thì thầm nói: “Đây chính là bộ dạng của ta. . . .” Nàng không khỏi ngẩn đầu nhìn về phía Phong Ngân.

Hắn khẽ mỉm cười, “Đây chính là bộ dạng của nàng.” Nàng rất đẹp! Phong Ngân ở đáy lòng thầm nói thêm một câu.

Mùa xuân trăm hoa đua nở, là mùa tràn đầy hy vọng. Trong sơn cốc một mảnh xanh biếc, sức sống dồi dào; tiếng chim hót, cùng tiếng cười thanh thúy của một thiếu nữ.

“Ngân, Ngân!” Cô gái lớn tiếng nói, “Người mau nhìn kìa! Thật là đẹp a!” Nàng nhẹ nhàng chạy, gió nhẹ thổi lát phát, tay áo bông bành, tóc dài đen nhánh bay lên, giống như tinh linh đang nhảy múa.

Phong Ngân mỉm cười nhìn thiếu nữ động lòng người trước mắt, “Ngưng nhi, chạy chậm một chút được không?” Hắn bất đắc dĩ cười một tiếng, không ngờ mình mang Ngưng nhi đi dạo làm nàng sung sướng như vậy, nhưng. Bước đi của nàng cũng quá nhanh đi!

Nàng lập tức quay sang đây, chạy về bên người hắn, tự nhiên bắt lấy cánh tay của hắn, “Thật xin lỗi a, ta là quá hưng phấn, người có mệt hay không?” Nàng nghịch ngợm le lưỡi một cái, theo bước chân của hắn thả chậm xuống.

Không biết vì sao a, nhìn đến bộ dáng hắn đi bộ, lòng của nàng giống như bị ai đó đâm vào, có chút đau đớn.

“Không mệt, chúng ta mới đi không lâu.” Hắn cười nhạt, không chút nào để ý.

“Ngân.” Nàng chợt giật nhẹ ống tay áo của hắn.

“Thế nào?” Thấy dáng điệu nàng cần môi, hắn khó hiểu hỏi.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, “Y thuật của người tốt như vậy, không có cách nào trị khỏi chân của chính mình sao?”

Ánh mắt hắn nhu hòa nhìn nàng, “Không phải bệnh nào cũng có thể chữa khỏi được.”

“Nhưng là, như vậy cũng không hoàn hảo a! Người xem, người tốt như vậy, nhưng lại. . . .” Đến đây, nàng không thể nào nói nổi nữa.

Phong Ngân ngược mắt nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: “Hoàn mỹ cũng không nhất định là chuyện tốt.”

Nhìn nàng còn trần trở về chuyện này, hấn dặt tay của nàng, dịu dàng an ủi.

“Chúng ta đừng nghĩ tới cái này nữa, không bằng suy nghĩ một chút xem nàng muốn mua cái gì. Nàng không phải vẫn la hét muốn mua rất nhiều thứ sao?”

Một ánh mắt ấm áp nhìn nàng, tựa như là nuông chiều một đứa bé.

7. Chương 7: Chương 2.3

Nàng quả nhiên bị lời nói của hấn dời đi sự chú ý, vỗ vỗ tay nói: “Đúng nga, ta muốn mua cái gì, người cũng sẽ mua cho ta, phải hay không?” Nàng nháy mắt mấy cái, hướng về phía hấn mỉm cười.

“Đúng vậy a.” Phong Ngân nhìn nàng, nụ cười ngọt ngào xinh đẹp như vậy, làm cho hấn không cách nào cự tuyệt.

Hai người tiến đến khu chợ náo nhiệt, Ngưng nhi nhìn chung quanh, nàng nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, bộ dáng tò mò, làm Phong Ngân không khỏi hoài nghi nàng trước kia đã từng đến chỗ như thế này hay chưa.

“Ngân, Ngân, cái trâm này hoa văn rất đẹp nha!”

“Ngân, Ngân, ta muốn ăn cái đó!”

“Ngân, mua cây quạt này đi!”

Đến hết nửa ngày, nàng đã mua một đồng lớn đồ linh tinh nhưng lại chẳng có quần áo hàng ngày, may là hấn đưa nàng đi mua chút xiêm áo, thuyết phục mãi mới kéo được nàng tới tiệm vải.

Thấy những thứ vải vóc xinh đẹp kia, ánh mắt của nàng có chút sáng lên.

“Ngân, cái này có đẹp không? Ta mặc có đẹp hay không?” Nàng vui mừng hỏi hấn, dung nhan tuyệt mỹ hòa với màu hồng nhàn nhạt.

Hấn không nhịn được mà cười lên, “Đẹp mắt, nàng mặc cái gì đều dễ nhìn.”

Bà chủ tiệm vải nhìn hai người liếc mắt đưa tình, liền vội vàng nói: “Những thứ này đều là hàng thượng hạng, phu nhân thật có mắt nhìn, công tử liền mua hai cuộn đi! Ngài nhìn xem, phu nhân của ngài dung mạo như tiên nữ trên trời, tấm vải thực tương xứng với nàng a!”

Bị người ngộ nhận là vợ chồng, Ngưng nhi trong lòng tựa như ăn mật, ánh mắt lưu chuyển khó nén vẻ vui mừng, càng thêm xinh đẹp động lòng người, điều này cũng làm cho những người đi ngang qua nhìn thấy, cũng trừng mắt ngơ ngác nhìn nàng.

Ngưng nhi túm tay áo Phong Ngân, “Tướng công, mua cho ta chút thôi.” Nàng làm nũng, bộ dáng diễm đạm đáng yêu khiến rất nhiều người không nhịn được nghĩ tự móc tiền túi vì nàng mua đồ.

Phong Ngân biết nàng đã chơi đủ, cười nhạt, móc ra bạc.

“Bà chủ, xin giúp ta bọc lại.”

Đi ra tiệm vải, Phong Ngân thấy nàng còn đang nín cười, không khỏi cười nói: “Vui mừng như vậy à?”

Nàng bắt được tay hấn, bướng bỉnh đưa đi đưa lại, “Đương nhiên rồi, tướng công mua cho ta nhiều quần áo xinh đẹp như vậy, thực thương yêu ta a! Tướng công, chàng không đau lòng số bạc kia à?” Nàng cười đến thật xinh đẹp.

“Còn đùa nữa!” Hấn nhẹ điểm chóp mũi nàng, “Có đói bụng hay không? Chúng ta đi ăn một bữa thật ngon!”

“Vậy còn không mau đi! Nhanh lên nha!” Nàng cười đến càng vui vẻ hơn, mãnh liệt dắt ống tay áo của hấn đi về phía trước.

Phong Ngân cảm giác nàng thật giống như đứa bé, bất đắc dĩ lắc đầu, cùng nàng đi về hướng tử lâu.

“Phi! Một thiếu nữ xinh đẹp lại đi cùng một người thọt! Thật là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu!” Một thanh âm đột ngột vang lên.

Ngưng nhi nhíu lông mày, theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một công tử quần áo hoa lệ đang không ngại ngần nhìn nàng, mà bên cạnh hấn có hai hán tử mặc trang phục màu đen, giống như là hộ vệ.

Nàng nhíu đôi mày thanh tú, đang muốn bộc phát.

Phong Ngân kịp thời kéo nàng, nhỏ giọng nói: “Ngưng nhi, không nên gây sự.”

Nàng hờn giận, nhìn hấn còn mang vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn, càng thêm khó chịu; cố tình đôi mắt của vị công tử kia lại rất lưu manh, còn không ý tốt ở trên người nàng đảo quanh, càng làm cho nàng muốn xông tới thưởng cho hấn một cái tát, nhưng Phong Ngân lại lôi kéo nàng bước vào cửa tử lâu.

Ngồi trong nhã gian, Ngưng nhi còn bực mình, gương mặt mất hứng.

“Mới vừa rồi tại sao không để cho ta giáo huấn hấn?” Nàng bĩu môi hỏi, bất mãn liếc xéo hấn.

“Vô công không phải dùng để đánh người.” Hấn nhàn nhạt nói.

“Vậy dùng để làm cái gì?” Nàng bắt đầu chất vấn hấn, không thuận theo nhìn hấn.

Hấn khẽ mỉm cười, tròng mắt đen tối lộ ra sự bình thản, “Là dùng để phòng thân, dùng để đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu.”

“Ta chính là a! Ta chính là muốn giáo huấn ác bá này a!” Nàng bắt được trọng điểm, vội vàng biện luận.

Hấn cười một tiếng, không nói nữa.

Nàng tức giận buồn bực nhìn ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình liếc thấy đám công tử kia đang trêu ghẹo con gái nhà lành bên đường.

“Muốn ăn cái gì?” Phong Ngân nghe qua tiểu nhị giới thiệu món ăn, hỏi ý kiến của nàng.

“Oh.” Đôi mắt nàng linh hoạt đảo vài vòng, “Ngân, ta đột nhiên muốn mua cái trâm hoa vừa này.”

“Không phải lúc này nàng nói không thích sao?”

“Không phải, bây giờ suy nghĩ một chút thực rất xinh đẹp, bỏ qua thật đáng tiếc, ta đi mua nó về có được hay không? Dù sao cách chỗ này cũng không xa, nếu không ta sợ buổi tối không ngủ yên giấc.” Nàng chu miệng, như đứa bé đòi ăn kẹo.

Hấn vừa bực mình vừa buồn cười, “Đi đi, ta gọi thức ăn, nhanh trở lại, nếu không món ăn sẽ lạnh.”

Nàng lên tiếng, nhẹ nhàng chạy đi.

Ngưng nhi một cước ngăn lại đám công tử đi trên đường.

“Hừm, ta tưởng là ai a? Thì ra là mỹ nhân vừa mới gặp a!” Hấn say đắm cười, vẻ mặt mờ ám nhìn trên người nàng, càng xem càng cảm thấy nữ nhân trước mắt này thật xinh đẹp, mặc dù hấn phong lưu, nhưng cũng chưa từng gặp nữ nhân nào xinh đẹp như vậy, nghĩ đến mùi vị kia nhất định rất mất hồn. “Tiểu mỹ nhân, không bằng nàng bỏ tên thọt kia, đi theo bản công tử! Nàng biết ta giàu sang phú quý thế nào không? Nàng muốn cái gì ta đều có thể cho nàng!”

“Vậy sao?” Ngưng nhi lạnh lùng cười một tiếng, “Vậy ngươi giữ lại đến âm tào địa phủ dùng đi!” Nói xong, thân thể nàng nhẹ nhàng bay lên.

Công tử kia chỉ cảm thấy chướng phong sắc bén hướng mình đánh tới, hoa mắt, còn chưa có hồi hồn, liền bị một lực đạo đánh ngã trên đất.

Hấn kêu thảm một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

“Thiếu gia!” Hộ vệ sau lưng kinh hoảng nhìn về phía hắn.

Cô gái này ra tay nhanh như tia chớp, bọn họ thậm chí không thấy rõ nàng nàng xuất chiêu lúc nào nữa.

Ngưng nhi hừ lạnh một tiếng, trên tay vận khí, đang muốn đánh về phía hai người hộ vệ này, chợt ngực nặng nề cứng lại, như có một cỗ lực lượng vô hình từ trong lục phủ ngũ tạng truyền tới, cường ngạnh làm rối loạn chân khí của nàng, nàng giống như người bị thương nặng, lập tức lui về phía sau vài bước, một ít máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Đây là chuyện gì? Nàng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn tay mình.

“Đại ca, tiểu nữ nhân này có gì đó bất thường a!” Một gã hộ vệ phát hiện nàng có cái gì không đúng.

“Chúng ta cùng tiến lên, đừng sợ nàng!” Hai người hét to, liền cùng nhau hướng nàng đánh tới.

Mắt thấy chiêu phong đánh tới, nàng muốn vận công tránh né, bất đắc dĩ ngực tắc nghẽn làm nàng không thể vận khí.

Lúc này, chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, có một sức lực nào đó nâng nàng lên, tránh được công kích đánh tới.

“Ngân!” Nàng vừa mừng vừa sợ.

Phong Ngân ôm Lăng Không nhảy lên, hộ vệ chỉ cảm thấy hoa mắt, đã không thấy bóng dáng hai người, này hình như là khinh công, thực quỷ dị, nhanh đến mức làm cho không ai nắm bắt được.

“Đại ca.”

Hai người nhìn nhau một cái, xông xáo giang hồ nhiều năm, bọn họ cũng không phải là tiểu tử không hiểu chuyện, thân thủ quỷ mị như vậy, làm cho bọn họ nghĩ đến một người trong võ lâm ở nơi cách địa ngục không xa —— Quỷ Vực!

Đang lúc hai người chờ đợi, một viên thuốc giống như từ trên trời rơi xuống vào tay một hộ vệ.

“Cho hắn ăn vào, nếu không hắn chắc chắn chết!” Thanh âm của Phong Ngân từ chỗ xa xa truyền đến.

Hộ vệ xem hộp gỗ trong tay, không khỏi thở dài nói: “Thật là lợi hại!”

Thì ra là, viên thuốc chính là từ trong hộp gỗ, đánh vỡ hộp gỗ viên thuốc mới rơi vào tay hắn.

Trở lại cốc, Phong Ngân đem Ngưng nhi nhẹ nhàng đặt vào trên giường.

Thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, hơi thở yếu ớt, Phong Ngân trong lòng không tự chủ được như bị ai nhéo một cái.

“Ngân, ta thật khó chịu.” Nàng không nhịn được rên rỉ.

Phong Ngân sắc mặt nặng nề, mạch tượng của nàng rất loạn, có dấu hiệu kinh mạch bị nghịch chuyển. Nhưng là, thân thể của nàng đang phục hồi rất tốt, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ.

“Ngưng nhi, nàng mới dùng nội công, phải hay không?”

Nàng yếu đuối gật đầu một cái.

Hắn xem mạch cho nàng, sắc mặt càng thêm nặng nề, hắn đoán không sai, là do võ công mà nàng tu luyện.

Mặc dù hắn bây giờ còn không rõ ràng là nàng tu luyện võ công gì, nhưng là chính môn võ công này làm nghịch chuyển kinh mạch của nàng, nghiêm trọng, có thể lấy đi tính mạng của nàng!

8. Chương 8: Chương 3.1

Thân thể đau đớn khiến Ngưng nhi mê man, Phong Ngân bón nước thuốc cho nàng xong, thức trắng đêm canh giữ bên cạnh nàng. Nàng đã quên mất quá khứ, làm hắn không cách nào biết được nàng tu luyện loại võ công gì, để đúng bệnh bốc thuốc. Chỉ có thể nhìn nàng nhú chặt hai hàng lông mày, trán lấm tấm mồ

hỏi, cho dù biết nàng khó chịu, hắn cũng không có cách nào gánh thay nàng, cũng không giúp gì được cho nàng.

“Ngưng nhi, kiên cường một chút, nàng sẽ vượt qua được.” Hắn cầm tay nàng, hướng về phía khuôn mặt mê man của nàng nói nhỏ.

Ban đêm nàng bắt đầu rét run, hắn đã lấy thêm cho nàng chăn bông, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh; nhìn nàng co rúc ở nơi đó, cả người lạnh đến run rẩy bầy, sắc mặt tái nhợt, làm hắn thực không đành lòng.

Xem ra nàng tu luyện chính là võ công âm hàn, vì vậy khi kinh mạch nghịch chuyển, sẽ làm cho người lạnh đến phát run.

Phong Ngân chân mày nhíu chặt, không cách nào nhìn nàng tiếp tục như vậy nữa. Hắn thoát đi quần áo của mình, nằm bên người nàng, thay nàng cởi quần áo, hắn ôm cơ thể trần truồng của nàng vào trong ngực.

Cô nam quả nữ, mặc dù làm như thế này là không đúng, nhưng lại là biện pháp làm ấm hiệu quả nhất; bằng không nếu để cho nàng chịu lạnh nữa, sợ rằng nàng sẽ không chịu nổi.

Thiên hạ trong ngực da thịt tuyết trắng lạnh như băng, loáng thoáng có thể ngửi thấy trên người nàng một cổ mùi thơm nhàn nhạt, đó là mùi thơm đặc trưng của nàng.

Hắn than nhẹ một tiếng, ánh mắt trong suốt mà thâm trầm, “Ngưng nhi, nàng phải nhanh tốt lên.”

Không biết trải qua bao lâu, Ngưng nhi tỉnh lại, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi.

Kỳ quái, nàng rõ ràng cảm thấy lạnh, vì sao hiện tại thân thể lại giống như có nắng ấm bao quanh, rất là thoải mái nhỉ?

Thân thể khỏe nhúc nhích, nàng rõ ràng phát hiện có người nằm bên cạnh mình, còn có cánh tay của hắn đặt ở thắt lưng của mình. Đụng chạm vào thân thể trần trụi của nam nhân, nàng liền đỏ mặt.

Chuyện gì xảy ra a? Hắn. Như thế nào nằm cùng nàng?

Cánh tay mảnh khảnh xóc chấn lên, nhìn đến bản thân chỉ mặc áo ngủ, mà hắn thân không một mảnh vải ôm lấy nàng. Hai người. cứ như vậy mà ôm nhau cùng một chỗ. khuôn mặt tươi cười liền đỏ ửng.

Chợt, ánh mắt của nàng bị ấn ký ở đầu vai của hắn hấp dẫn, nhìn giống như một đóa hoa lan, tạo thành một loại mỹ cảm kỳ lạ.

Tầm mắt chuyển qua nam nhân ngủ say bên cạnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt hắn, lông mi thanh tú, đường nét tuấn tú lịch sự, làm nàng động lòng, làm nàng không kìm được vươn tay, nhẹ nhàng lau khuôn mặt hắn, giống như là muốn đem hình dáng của hắn cẩn thận khắc tại đáy lòng. Nàng chậm rãi mơn trớn lông mày của hắn, mắt của hắn.

Sự vui sướng hiện trên đôi lông mày cong cong, giờ khắc này, nàng đã hiểu cảm giác của mình đối với hắn.

Người bên cạnh khẽ giật giật, từ từ mở mắt ra, ánh mắt có chút tỉnh táo chuyển qua trên mặt nàng.

Bốn mắt chạm vào nhau, mặt nàng bỗng dưng đỏ lên, cuống quýt dời tầm mắt đi.

“Nàng đã tỉnh rồi hả?” Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên bên tai nàng.

“Có còn lạnh hay không?” Hắn rất tự nhiên nắm bàn tay của nàng.

Nàng khẽ cắn môi, “Không lạnh, người. dùng thân mình sưởi ấm cho ta sao?”

Gương mặt anh tuấn có chút ngượng ngùng, vội vàng ngồi dậy, thay nàng sửa lại chăn bông, mặc y phục của mình vào.

“Phương pháp kia tương đối. Hữu hiệu.” Mặt hắn ửng đỏ, “Nhưng đã mạo phạm nàng, thật sự là.”

Bỗng dưng, hắn ngừng nói, bởi vì có một thân thể dịu dàng đột nhiên ôm lấy hắn từ sau lưng.

“Ngưng nhi.” Thân thể hắn cứng đờ, gọi tên nàng

Nàng ôm hắn thật chặt, muốn nhận lấy sự ấm áp từ tấm lưng dày rộng kia.

“Không, người không có mạo phạm ta, ta thích người, Ngân, từ rất lâu trước kia, ta liền thích người!” Nàng không cầm lòng được khê hô.

“Ngưng nhi.”

“Ta thích người, rất thích người.” Nàng không ngừng thì thầm.

Hắn kéo tay của nàng qua, từ từ xoay người, cùng với nàng mắt đối mắt, ánh sáng như thiêu đốt trong đôi mắt nàng, một ngọn lửa nóng bỏng tới mức có thể thiêu đốt bất kỳ nam nhân nào.

“Người yêu thích ta sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo sự khẩn thiết cùng cố chấp.

Hắn cảm giác tim của mình như là trống giồng, nét mặt cùng lời nói của nàng giống như lấp đầy phần chỗ trống này, làm hắn không kiềm chế được cúi đầu, cúi xuống dịu dàng hôn hai phiến môi của nàng.

Dịu dàng hôn, giống như khuấy động nước hồ mùa xuân, kích động lòng của nàng. Nàng khê rên, hoàn toàn say mê trong nụ hôn này, không đứng, là mê loạn mới phải.

Phong Ngân ngẩng đầu, đưa mắt nhìn gương mặt kiều diễm của nàng, hai mảnh đỏ ửng trên hai má, làm hắn nhẹ bật cười, không nhịn được đưa tay vuốt ve những sợi tóc tán loạn trên mặt nàng.

“Ta cũng thích nàng.” Thanh âm dịu dàng nhưng không kém phần kiên định, giống như một lời thề son sắt.

Nàng nhìn hắn si ngốc, nhu tình trong mắt hắn chiếu sáng cả trái tim của nàng, ánh mắt đó suốt đời nàng không bao giờ quên.

Nàng chui lồng ngực của hắn, một cái tay chạm tới dấu hoa lan trên vai trái hắn, “Đây là bớt sao?”

Thân thể hắn khê chấn động, “Không phải bớt, bớt quá cũng coi như là bọn họ để lại cho ta.”

“Bọn họ?” Nàng không hiểu.

Hắn cười nhạt, giữa hai lông mày có chút cô đơn, “Là cha mẹ của ta.”

“Oh.” Nàng đáp một tiếng, mặc dù vẫn không hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, giống như là không muốn nhắc tới chuyện cũ này.

Hắn dùng chân bông cẩn thận bọc nàng lại, “Cẩn thận kéo cảm lạnh, đồng ý với ta, không được sử dụng chân khí.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Bệnh của Ngưng nhi rất nhanh tốt lên, hai ngày sau nàng đã vui vẻ rồi. Nhưng Phong Ngân trong lòng vẫn âm thầm đau buồn, bởi vì không biết thứ võ công nàng tu luyện, nên hắn không thể trị tận gốc bệnh của nàng. Hắn đã lật xem tất cả sách thuốc, vẫn không tìm được biện pháp chữa trị căn bệnh này.

Hôm nay, Ngưng nhi ở bên dòng suối mức nước thì ngoài ý muốn gặp phải một người xa lạ. Ở trong cốc đã lâu, nàng còn chưa thấy người xa lạ nào đi tới, Phong Ngân đã nói với nàng, Thanh Linh cốc là nơi rất thần bí, hơn nữa ở phía trước có bày trận pháp, người bình thường không cách nào vào bên trong. Cho nên bây giờ nàng cảm thấy. Người này rất khả nghi.

“Người là ai?” Nàng hướng về phía nam tử áo lam trẻ tuổi kêu. Người này rất tuấn tú, trên mặt luôn có nụ cười lười biếng làm người ta chán ghét, nhìn qua giống như một người tự cao tự đại.

Nụ cười của Đường Vũ càng sâu hơn, hứng thú dạt dào nhìn nàng, “Kỳ lạ, lời này nên ta hỏi nàng mới đúng, nàng là ai?”

“Muốn sống , thì nhanh chút rút ra ngoài!” Nàng ghét hắn đã xông vào cốc, nơi này là địa phương chỉ dành cho hai người là nàng và Phong Ngân, là nơi nàng muốn sống cùng chàng, loại “người không có phận sự” này cũng nên loại bỏ.

Ý nghĩ này càng làm cho nàng muốn đuổi hắn đi.

Đường Vũ cao thấp nhìn nàng, lắc đầu cười nói: “Tiểu mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, tính khí lại quá nóng nảy a!”

Mắt hạnh của nàng tròn tròn, hỏa khí sắp phát tác thì hần vội vã cất giọng nói: “Ngân! Mau ra đây đi, trong cốc của ngươi khi nào thì có hỏa mỹ nhân như vậy a?”

Nghe được hần gọi Phong Ngân, nàng không khỏi ngẩn ngơ, ngay sau đó liền thấy bóng dáng Phong Ngân hướng bên này đi tới.

Liếc thấy người áo lam, Phong Ngân hiện vẻ vui mừng, “Đường, sao ngươi lại đến đây?”

Hai người thân thiết ôm nhau, chỉ chốc lát rồi tách ra.

Nàng khẽ cắn môi, ở một bên nhìn bọn họ.

Đường Vũ sảng khoái cười một tiếng, “Thật đúng là không thiết thời vì hôm nay ta tới đây, thế mới biết ngươi dấu mỹ nhân trong cốc.” Nói xong, tầm mắt của hần lại chuyển qua trên người Ngưng nhi.

Đáp lại hần, nàng hung hăng trợn mắt một cái.

Phong Ngân cười cười, “Ngươi đừng giỡn nữa, nàng là Ngưng nhi.”

“Ngưng nhi?” Đường Vũ có chút nghi ngờ, nhìn về phía Phong Ngân.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, ta về sau sẽ từ từ nói cho ngươi biết.” Phong Ngân quay đầu nhìn Ngưng nhi đứng một bên không nói, khẽ mỉm cười, “Ngưng nhi, đây là Đường Vũ, là sư đệ của ta.”

“Sư đệ?” Nàng có chút ngoài ý muốn, tầm mắt qua lại giữa hai người.

“Thế nào, nhìn không giống sao?” Đường Vũ hì hì cười một tiếng.

“Đúng là không giống, ngươi kém sư huynh ngươi quá xa á!” Nàng không chút lưu tình nói lời tàn nhẫn.

9. Chương 9: Chương 3.2

“Ngưng nhi.” Phong Ngân đối với sự hờn dỗi vô cớ của nàng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, không biết Đường Vũ đã đắc tội gì với nàng.

Đường Vũ nghe vậy lớn tiếng nở nụ cười, nhìn về phía nàng lại nhìn về phía Phong Ngân, cười càng lớn tiếng hơn.

Nàng không thích Đường Vũ, vì vậy liền bỏ lại bọn họ, một mình chạy đi; chỉ còn lại hai sư huynh đệ trở lại phòng, ngồi xuống.

Đường Vũ nhìn vẻ mặt Phong Ngân bình tĩnh, không nhịn được mà cười.

“Ngươi rốt cuộc đang cười cái gì?” Phong Ngân hơi nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn người nào đó cười đến lạc cả giọng.

“Ngươi còn không thành thật khai báo?” Đường Vũ thật vất vả nhịn cười, vỗ vỗ đầu vai hần.

“Khai báo cái gì?” Hần không hiểu.

“Chính là ngươi và vị bằng sơn mỹ nhân kia a? Trong Thanh Linh cốc lúc nào thì xuất hiện người này a?”

“Nàng ngoài ý muốn rơi xuống cốc, ta vô tình gặp, liền cứu nàng.”

Hần còn chưa nói hết, liền bị Đường Vũ cắt đứt.

“Sau đó, các ngươi liền lâu ngày sinh tình rồi hả?” Hần liếc xéo Phong Ngân, nhạo báng nói.

Mặt Phong Ngân ửng đỏ, không nói lời nào, coi như cam chịu.

“Ta thấy võ công của nàng không kém, nàng ở trên giang hồ có thể hay không có chút danh tiếng?”

“Nàng mất trí nhớ, không nhớ rõ những chuyện đã qua.”

“Cái gì?” Đường Vũ kêu lên, “Nói như vậy, người cũng không biết lai lịch của nàng?”

Phong Ngân gật đầu một cái, cười nhạt.

“Ngân.” Đường Vũ nhíu mày, “Chuyện này không thích hợp, người còn không rõ ràng nàng là người nào, đã bỏ xuống cảm giác phòng bị.”

Phong Ngân khe khẽ thở dài một hơi, “Đây không phải là chuyện ta có thể khống chế được.”

Đường Vũ lắc đầu, lông mày cau chặt, “Vậy người định làm như thế nào?”

“Ta sẽ cưới nàng.” Trong mắt của hắn tràn đầy nhu tình, giọng nói khó nén được hạnh phúc.

“Người ‘sẽ’? Không phải là ‘nghĩ’ thôi hả?” Đường Vũ mang biểu cảm xong đời nhìn hắn, “Trời ạ! Ngân, người điên rồi phải không? Người phải nói như thế nào với sư phụ? Ta lần này tới, cũng là vì truyền lời của sư phụ. Người nói, người ở ẩn đủ rồi, người dù sao vẫn là người của Quỷ Vực, cho nên muốn người trở về.”

Phong Ngân lắc đầu, “Ta không trở về. Ta nói rồi, ta sẽ không giết người nữa.”

“Sư phụ bảo người trở về, cũng không phải là muốn người đi giết người! Hắn cũng hiểu người không muốn làm sát thủ nữa, sư phụ tuổi tác đã cao, chỉ là muốn chúng ta đều ở bên cạnh người. Gần đây, lão nhân gia thân thể không được tốt.” Nói xong, vẻ mặt Đường Vũ có chút ảm đạm.

“Sư phụ bị bệnh? Là bệnh gì?”

“Ngân, người biết rõ, sư phụ chính là thần y, người cũng chỉ đem y thuật truyền cho người và ‘hắn’.”

“Người kia. Còn ở đó hay không?” Nghe được ‘hắn’ trong miệng Đường Vũ, Phong Ngân sắc mặt biến hóa.

“Kể từ sau khi người đi, hắn cũng đi, bảo là muốn tìm người, nhưng sư phụ không có nói tung tích của người cho hắn. Mặc dù hắn là con trai độc nhất của sư phụ, nhưng trong suy nghĩ của sư phụ, chúng ta đều là con của người. Ngân, sư phụ rất thương nhớ người, người vẫn luôn che chở người.”

Phong Ngân thần sắc ảm đạm, “Ta biết, sư phụ đối với ta rất tốt, nhưng mà, ta không muốn lại nhìn thấy người kia nữa.”

“Đừng nhắc tới tên khốn kia! Coi như hắn trở lại, ta cùng Tuyết Phách cũng sẽ không cho hắn cơ hội tới gần người! Gần đây sư phụ đã trao chủ vị của Quỷ Vực cho Tuyết Phách, ngày đại điển tế tự, ta biết rõ, Tuyết Phách muốn người trở lại, ta cũng nghĩ vậy. Ngân, chớ quên, chúng ta là ‘Phong Vũ Tuyết’ tam sát a! Vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất! Làm sao người có thể rời hai chúng ta đây?”

“Ta sẽ suy nghĩ một chút. Ta rời khỏi Quỷ Vực đã lâu, Tuyết cùng vị cô nương kia sao rồi?”

“Người nói Lân Nghe Thường?” Đường Vũ cười khổ, “Đã chia tay, người cũng biết sư phụ với nàng như nước với lửa, làm sao có thể cho phép Tuyết Phách cùng nàng ở chung một chỗ?”

Phong Ngân nhin không được thở dài, “Tuyết chính là người rất có trách nhiệm, trong ba huynh đệ chúng ta, hắn cực khổ nhất.”

“Huynh trưởng như cha a! Ai bảo hắn muốn làm lão đại làm chi a!” Đường Vũ sáng khoái cười.

Ngưng nhi rót trà, vốn là có ý tốt muốn đưa qua cho bọn họ, ai ngờ tiếng nói của hai người tiếng làm nàng dừng bước.

“Lân Nghe Thường cũng rất khổ sở.” Đó là thanh âm của Đường Vũ.

“Đa tình lại giống như là vô tình.” Phong Ngân thần nhiên nói: “Chỉ mong thời gian có thể hóa giải tất cả, Nghe Thường là một cô nương tốt.”

Ngưng nhi đứng ngoài cửa không nhìn được cảnh môi.

Nghê Thường là ai? Sao Ngân lại nói nữ nhân này tốt a!

“Chuyện hôn sự của người rất cuộc như thế nào? Sư phụ đã dặn dò rất kĩ a!” Đường Vũ lại nói.

“Đây là chuyện riêng của ta, ta sẽ tự mình quyết định.” Phong Ngân nhàn nhạt nói, trong thanh âm có sự kiên định.

Nghe vậy, nàng cắn môi càng chặt hơn.

Hôn sự? Chẳng lẽ Ngân và nữ nhân kia đã có hôn ước?

Pằng! Thanh âm lạnh lạnh vang lên, cái ly vỡ vụn trên mặt đất, nàng xoay người chạy đi.

Phong Ngân nghe được tiếng ly vỡ, đi ra ngoài, liền nhìn thấy bóng dáng hoảng hốt của nàng.

Nàng sao vậy?

“Ngưng nhi!” Hắc không tự chủ được đuổi theo.

Đường Vũ nhìn bóng lưng của hắc, không khỏi thở dài, lần này sợ là Phong Ngân đã bị luân hãm vào tình yêu rồi.

Ngưng nhi chạy đến bên hồ.

“Người đừng đi theo ta!” Nàng tức giận kêu lên.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân đuổi theo nàng, vội vàng kéo nàng lại, không hiểu nàng chợt tức giận cái gì nữa.

“Buông ta ra!” Nàng giận dữ nói, cố ý không nhìn chàng.

“Nàng sao vậy?” Phong Ngân thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của nữ nhân.

“Hắc là tối làm mai cho người sao? Sư đệ của người, ta đã nghe các người nói chuyện, nói về Nghê Thường gì đó! Nàng là ai? Nàng cũng thích người, nàng muốn giành người sao?”

Nàng càng nói càng tức, bởi vì tức giận, mà gò má trắng nõn có nhiễm chút hồng.

Phong Ngân bưng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó nở nụ cười.

“Người còn cười?” Nàng không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, hất bàn tay của chàng ra, “Người thực đáng giận! Ta sẽ không bao giờ gặp lại người nữa!”

Nàng tức giận dậm chân, xoay người muốn chạy, không có chú ý tới chân đã giẫm đến bên bờ, vừa bước một bước liền ngã xuống hồ.

“A!” Nàng sợ hãi kêu lên.

“Ngưng nhi!” Phong Ngân kinh hãi, vội vàng đưa tay ra kéo nàng, lại bị nàng kéo vào trong hồ.

Nàng chìm ở trong hồ, ra sức vỗ bọt nước. “Cứu mạng! Ngân! Ta không biết bơi!”

Phong Ngân vội vàng bơi về phía nàng, cho đến khi ôm lấy thân thể mảnh mai lên bờ, tâm lúc này mới buông xuống.

Phong Ngân ôm nàng muốn lên bờ, người trong ngực chợt tránh khỏi vòng ôm của chàng, cũng lôi chàng đứng ở trong nước, đối diện với nàng, hai người đều ướt đầm.

“Ngưng nhi, không nên tùy hứng.” Lần này chàng cũng không thể theo ý nàng được, việc cấp thiết nhất của bọn họ bây giờ là thay bộ quần áo ướt đầm này, nếu không hắc e nàng sẽ bị bệnh.

Nàng nhìn chằm chằm vào chàng, bỗng dưng hung hăng ôm lấy chàng, cánh tay quấn chặt lấy gáy của chàng.

Phong Ngân ngẩn ra, “Ngưng nhi.”

“Chàng là của ta, chỉ có thể là người của ta!” Mặt của nàng dán trên cổ của chàng, sốt ruột hô to.

10. Chương 10: Chương 3.3

Nàng bá đạo thâm tình thổ lộ với chàng, làm chàng than nhẹ một tiếng ôm lấy nàng, “Nghe Thường không phải là người trong lòng của ta, ta chỉ thích một mình nàng thôi.”

Nàng nghe được, “Ngân, là thật sao?” Nàng nhẹ nhàng kêu, tròng mắt đen lóe sáng ôm chặt lấy chàng.

“Là thật.” Phong Ngân cười nhạt, ở môi nàng hạ xuống một nụ hôn, “Nha đầu ngốc.”

Nàng xiết chặt cánh tay, cả người cũng nhảy lên người Phong Ngân, nhắm mắt than thở, “Thật tốt quá, chàng chỉ thích ta.”

Cảm thấy nàng ở trong lòng hân bởi vì giá lạnh mà than thở phát run, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, “Ngân, chàng lấy ta có được hay không?”

Cặp mắt Phong Ngân sáng lên, thâm tình nhìn nàng, cười cười, “Nàng đây là đang cầu hôn ta sao?”

“Đúng vậy a, chàng có đồng ý hay không?” Nàng nhìn chàng chằm chằm, vẻ mặt khẩn trương.

“Nàng nghĩ sao?”

Phong Ngân cúi đầu hôn nàng, làm nàng thất hồn lạc phách, nũng nịu rên rỉ, chỉ chốc lát sau, liền xụi lơ trong lòng chàng.

Qua hồi lâu, chàng mới thả nàng ra, chặn lại môi của nàng thì thầm: “Ngưng nhi, trừ nàng ra ta còn có thể cưới người nào?” Nói xong, chàng ôm nàng đi lên bờ.

Nàng co rúc trong ngực chàng, giống như chú mèo con ngoan ngoãn, lười biếng hưởng thụ ấm áp trong ngực ai đó.

Hắn nghĩ đến bộ dáng kích động của nàng lúc này, không khỏi than nhẹ, “Ngưng nhi, nàng vẫn luôn bá đạo như vậy sao?”

Nàng nở nụ cười, ôm gáy của chàng, “Ta chính là như vậy a, ta thích gì đó thì nhất định phải lấy được! Ai cũng không thể giành với ta!”

Trong mắt nàng thoáng qua nét lạnh lùng, nhưng Phong Ngân không nhìn thấy.

Mình vừa nói ra cái gì a, Ngưng nhi chợt ngẩn ra, cảm giác rất quen thuộc, trong đầu thoáng qua một bóng dáng mặc xiêm y màu trắng, trông giống như một nữ nhân, một ánh mắt lạnh lẽo của nữ nhân!

Nàng không khỏi rung mình một cái, ôm sát chàng, “Ta lạnh quá, chúng ta nhanh chút trở về đi.”

Phong Ngân thương tiếc ôm chặt nàng, hắn không phải là không nghĩ tới quá khứ của nàng, hai người chung sống mấy ngày nay, hắn cũng biết nàng thỉnh thoảng sẽ toát ra cá tính bá đạo cùng lãnh khốc.

Không khó để tưởng tượng bộ dáng trước khi mất trí nhớ của nàng là như thế nào, nhưng mà hắn đã thích nàng rồi, mà một khi đã thích nàng, thì không còn đường lui. Bất luận như thế nào, hắn cũng yêu, bất luận nàng xấu hay đẹp, bất luận nàng là ai đi chăng nữa.

Nến cưới đang cháy, xua đi sự lạnh lẽo trong phòng mang đến cho người ta không khí hạnh phúc của đám cưới.

Cởi ra bộ quần áo trắng chưa bao giờ thay đổi, Phong Ngân thay một thân màu đỏ hỉ phục, hôm nay là ngày hắn và Ngưng nhi bái đường thành thân.

Giữa hai lông mày ít đi vài phần lạnh nhạt trước kia, hiện tại tràn đầy hạnh phúc, cái loại ánh sáng chói mắt đó làm Đường Vũ cũng bắt đầu ghen tỵ.

Thành thân thật là vui như vậy sao? Hắn cũng không muốn tìm nữ nhân tới ràng buộc mình, cuộc sống tự do tự tại thật là tốt a! Hắn thật sự không hiểu vì sao Phong Ngân lại làm hành động “tự tìm ngược” này.

Phải biết rằng, hắn phải mạo hiểm ở chỗ này làm người làm chứng. Hắn không ngờ Phong Ngân cùng Ngưng nhi nhanh như vậy, mới đó mà đã nói muốn thành thân. Hắn không dám tưởng tượng đến phản ứng của

sư phụ khi biết việc này; nhưng hẳn biết sư phụ tuyệt đối sẽ không đồng ý Phong Ngân tùy tiện cưới một người không rõ lai lịch.

Huống chi, theo hẳn đối với cô gái này quan sát, nàng cũng không phải người bình thường; nếu như nàng là người bình thường, thì hẳn có thể yên tâm rồi.

Ai! Phong Ngân, Phong Ngân, sự tỉnh táo cơ trí của người mất đâu rồi hả ? Vào giờ phút này, Đường Vũ chỉ có thể cầu trời đối xử tốt với người sư huynh này của hẳn, mong hẳn tìm được hạnh phúc.

Dù sao. Một chữ tình, thật sự khó lý giải a.

Đường Vũ đang chìm trong suy nghĩ bị kéo trở về, ho khan mấy tiếng, nhìn bốn phía, “Ngân, nương tử xinh đẹp của người đâu a? Cũng sắp đến giờ bái đường rồi, sao còn không thấy nàng?”

Phong Ngân cười cười, “Nàng nói muốn đến bờ sông hái một ít hoa.”

Biểu tình thẹn thùng đỏ mặt của Ngưng nhi hiện lên trong đầu hẳn.

Ngân, ta đi hái chút hoa, có được hay không? Ta muốn làm người xinh đẹp nhất, tân nương xinh đẹp nhất!

Nhắc tới người yêu, đáy mắt Phong Ngân đều là dịu dàng.

Đường Vũ trong lòng than thở, nam nhân si tình đều có bộ dáng như thế này sao?

Thật sự quá kinh khủng, quá kinh khủng.

Lúc này Ngưng nhi còn lưu luyến ở ven hồ, nơi này hoa thực rất đẹp. Nàng đã nghe Ngân nói qua, muốn đi hái đóa hoa đẹp nhất để cài lên tóc, bởi vì nàng muốn làm tân nương tử xinh đẹp nhất của chàng a.

Chợt, ánh mắt của nàng sáng lên, nàng nhìn thấy ở vách núi có một đóa hoa U Lan. Màu xanh dương thanh nhã, đang chập chờn trong gió. Thật là đẹp a, làm nàng nhớ tới cái bốt hình hoa U Lan trên vai Ngân.

Ý niệm vừa động, nàng đã hướng về phía đóa hoa chạy đi. Một tay bắt lấy hòn đá nhô ra, một tay nàng đưa tay hái hoa. Chân dẫm trên một hòn đá, phía sau chính là vách núi, nàng cẩn thận vươn người để hái. Mắt thấy sắp hái được, ngực lại chợt thắt lại.

Không xong! Nàng quên không thể dùng nội lực! Lập tức mất đi thăng bằng, đưa tay phải bắt được mỏm đá, nhưng tảng đá bên tay lại dẫn ra, làm nàng một tay bắt không được! Thân thể đi trượt xuống cùng mỏm đá dưới chân, càng lúc càng rơi xuống dưới.

“Ngân!” Nàng sợ hãi kêu lên, tiếng la theo thân thể rơi xuống biến mất ở vách núi.

Thời gian từng chút trôi qua, Phong Ngân không thể yên tĩnh được nữa.

“Ta đi ra ngoài xem một chút.” Đường Vũ cảm thấy có chút không ổn.

Đã đến giờ khắc này, tại sao vẫn không thấy bóng dáng của tân nương tử đâu?

Bên ngoài gió thổi vù vù, trời tối đen như mực không một ngôi sao, làm cho người ta có cảm giác lo lắng.

“Ta cùng đi với người.” Phong Ngân quả quyết nói.

Gió thổi rối loạn lòng Phong Ngân, ở trong màn đêm tìm người thực sự rất khó khăn, huống chi nơi này lại là nơi vô cùng tĩnh mịch. Hẳn tập tễnh đi trên núi đá, nơi nào có thể tìm hẳn cũng đã tìm. Bờ sông, bên dòng suối, ven núi, mỏm đá, nhưng không có gì cả, hoàn toàn không thấy bóng dáng thanh tú kia.

“Ngưng nhi.” Hẳn lẩm bẩm tên của nàng.

Hẳn sẽ mất đi nàng, nàng không thấy đâu nữa, tựa như sự xuất hiện của nàng đột nhiên xuất hiện! Đột nhiên mất tích!

“Ngưng nhi! Ngưng nhi!” Hẳn ngửa mặt lên trời hô, tiếng hô vang vọng trong đêm tối yên tĩnh, chỉ có hẳn khổ sở kêu.

Đường Vũ nhú mày, không nhẫn tâm nhìn hẳn trở nên như thế, nhìn đáy mắt Phong Ngân từ hạnh phúc, biến thành thất hồn lạc phách, hẳn có thể cảm giác được Phong Ngân rất bi thương.

“Ngưng nhi. . . .”

Một tiếng lại một tiếng tha thiết kêu gọi, ở trong gió tản đi.

Tóc hăn rối loạn, quần áo bị rách, nhưng lại vẫn không tìm được nàng.

11. Chương 11: Chương 4.1

Giữa rừng trúc xanh tươi có một nhà gỗ màu tím, thanh âm của cổ cầm quanh quẩn, sương mù tràn ngập, làm cho người ta có cảm giác cõi đây như tiên cảnh vậy.

Quỷ Vực, là nơi cấm kỵ của người trong võ lâm đã trăm ngàn năm qua, là địa phương mà mọi người mới nghe đến đã biến sắc, hẳn là nơi bồng lai tiên cảnh.

Phong Ngân đứng ở dưới tế đàn, có chút mất hồn nhìn địa phương hăn rời đi đã lâu.

“Người rút cuộc cũng chịu trở lại?” Một giọng già nua khàn khàn truyền đến.

Đứng nghiêm ở trên tế đàn, nam tử trung niên mặc trường sam màu xám tro nhìn hăn, cặp mắt yên tĩnh lạnh lùng, che đi dấu vết của năm tháng. Trên mặt hăn vết sẹo xen kẽ, không hề có một chút da hoàn hảo, cho dù là nhìn lúc ban ngày, cũng làm cho người ta cũng hít một ngụm khí lạnh. Người này chính là người đứng đầu Quỷ Vực, người mà người trong võ lâm mới nghe tin đã sợ mất mật, chính là đại ma đầu Cô Phong.

Từng lên núi Thương Sơn, một mình đánh bại chưởng môn của bát đại môn phái, đưa bọn họ vào chỗ chết quỷ chủ (chủ của quỷ vực) Cô Phong.

Nghe thấy giọng nói này, Phong Ngân vẻ mặt cô đơn quỳ xuống.“Dạ, đệ tử đã trở lại.”

Cô Phong nhìn học trò cưng của mình, hai năm không gặp, hăn không giống như trước đây luôn trầm tĩnh, cả người tiêu tụy không ít, thậm chí là thất hồn lạc phách.“Người đã xảy ra chuyện gì?” Hăn nhăn mày lại.

“Đệ tử không có việc gì.” Phong Ngân bình tĩnh đáp.

“Không có việc gì?” Cô Phong hừ lạnh một tiếng, “Ta đã nghe Đường Vũ nói rồi, là vì nữ nhân kia?”

Phong Ngân chán nản không nói.

“Thật không có tiền đồ!” Cô Phong giận dữ mắng mỏ một tiếng.

Phong Ngân không biết nói gì.

Cô Phong sắc mặt hòa hoãn, thở dài một tiếng, “Đi xuống đi, mỗi người đều là như vậy, sao ta lại dạy dỗ được đồ đệ như vậy chứ?” Hăn bắt đắc dĩ cười nói, giọng nói khàn khàn, “Dáng vẻ sát thủ ở đâu chứ?”

Phong Ngân áy náy nhìn vết thương loang lổ trên mặt sư phụ.

Nhìn thấy căn phong cũ của mình, làm Phong Ngân đứng trước cửa tim đập loạn nhịp hồi lâu, mới chậm rãi đẩy cửa ra, màu tím nhạt của trúc và đồ dung hàng ngày, ánh nắng ban mai chiếu vào, một gian phòng thanh nhã, giống như trước kia. Chàng than nhẹ một tiếng, đi vào.

“Nơi này vẫn như cũ.” Một giọng nói lạnh nhạt sau lưng vang lên làm hăn quay đầu lại.

“Tuyệt.” Thấy rõ người tới, trên gương mặt tiêu tụy lộ ra vẻ tươi cười.

Người tới một thân áo choàng màu đen, nổi bật lên vóc người thon dài cao lớn của hăn, vẻ mặt lạnh nhạt có phần uy nghiêm, ánh mắt lạnh như băng, lạnh đến mức không ai dám đến gần.

Đây chính là Tuyệt Phách, là quỷ chủ trong tương lai, là lão đại trong Phong Vũ Tuyệt tam sát.

“Nhìn qua người thật không tốt.” Tuyệt Phách khẽ nhăn mày lại, giọng nói có chút bất mãn, giống như đang trách chàng đã biến mình thành bộ dáng này.“Người nói muốn trải qua cuộc sống một mình mới rời đi Quỷ Vực, hiện nay ta chỉ thấy được người tiêu tụy không chịu nổi, chẳng lẽ đây chính là cuộc sống mà người muốn?” Hăn khiêu mày, giọng nói mang theo sự châm chọc.

Phong Ngân đưa tay xem xét gò má của mình, cười nhạt, “Thật sự tệ như thế sao?”

“Người cần bản không biết cách chăm sóc mình!” Tuyết Phách đến gần chàng, trông mắt đen tĩnh mạch lẳng lặng nhìn chàng, “Bây giờ người định như thế nào?”

“Tuyết.” Phong Ngân khổ sở cười, “Người vẫn như vậy, có sao nói vậy, không biết như thế nào là kín đáo.”

“Kín đáo?” Hắc lạnh lùng cười một tiếng, “Ta không thích nói dối, người biết tính khí của ta mà.”

“Người sẽ giúp ta chứ?”

“Ta sẽ không làm những chuyện vi phạm luật lệ của Quỷ Vực.” Tuyết Phách lạnh lùng nói: “Nhưng chuyện của người, cũng không làm trái quy định.”

Lời của hắn khiến ánh mắt ảm đạm của Phong Ngân có chút sáng lên.

Phong Ngân kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài gió thổi lay động cây cỏ, cảm giác cứ như nhìn thấy một bóng dáng màu tím thướt tha yếu điệu.

Hôm đó cũng là quang cảnh như vậy, nàng mặc chiếc quần dài màu tím, xinh đẹp đứng bên cửa, vẫy tay về phía chàng, “Ngân, mau tới đây!” Nàng cười đến giống như tinh linh.

“Làm cái gì?” Phong Ngân không thể chán định, bị vẻ đẹp của nàng làm cho chàng rung động.

Nàng cười ngọt ngào, “Đây là cổ cầm à?” Nàng chỉ vào thanh cổ cầm đặt trên bàn.

“Đúng, đây là Thất Huyền cổ cầm, là chúng ta quý. Không, là đồ của tổ tiên đã để lại.”

“Tổ tiên để lại?” Nàng chặc chặc thở dài nói, một bộ dáng hứng thú, “Là đồ tốt ! Khó trách ta cảm thấy nó khác với những chiếc đàn khác, màu sắc của nó rất đặc biệt, tại sao có thể có màu đỏ rực chứ?”

Phong Ngân bị bộ dạng của nàng làm bật cười, nàng tựa như đứa bé tò mò sờ đông sờ tây, nhưng lại không biết đàn.

“Chàng cười cái gì?” Phát giác chàng đang cười, nàng không khỏi trừng mắt liếc chàng một cái, “Chàng nghĩ ta không thể đàn sao? Chàng nghe cho kỹ, ta đàn cho chàng nghe!” Ngồi bên cổ cầm, chỉnh chỉnh thân hình, bày ra tư thế xinh đẹp, khuôn mặt mềm mại đáng yêu cười một tiếng.

Phong Ngân đứng một bên ôm cánh tay, vừa lòng nhìn nàng.

Tay nàng gảy nhẹ, chỉ thấy dây đàn nhúc nhích, nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

Chuyện gì xảy ra? Nàng khẽ nhíu mày, thử gảy lại nhưng cũng chỉ có tiếng va chạm của dây đàn, không hề có tiếng nhạc.

“Không đàn nữa, đây là thứ đồ vật quái quỷ gì! Cư nhiên không thể phát ra âm thanh!” Môi anh đào khẽ nhếch, có chút nóng giận.

Phong Ngân khẽ mỉm cười, đi tới bên người nàng ngồi xuống.

“Chàng biết đàn sao?” Nàng nghi ngờ nhìn Phong Ngân.

Phong Ngân không nói, chỉ là nhẹ nhàng gảy, cổ cầm phát ra âm thanh thanh thúy.

Nàng không thể tin mở to hai mắt, không chớp mắt theo dõi ngón tay thon dài của chàng đàn.

Ngón tay nhẹ nhàng khảy đàn , một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy” (tri âm tri kỷ) đàn đi đến rất xa, nàng nghe đến mức say mê.

Cho đến khi Phong Ngân đàn xong một lúc lâu, nàng mới cúi đầu hướng về phía cổ cầm nỉ non: “Thì ra là mày không phải là đồ bỏ đi”

Phong Ngân cười cười, “Nha đầu ngốc, đây đương nhiên là cầm tốt. Thất Huyền cổ cầm trong võ lâm là cây đàn nổi tiếng đàn hay, trăm năm trước Tuyết Ảnh Khiếu Tây Phong đứng trên ngọn núi, lấy tiếng đàn nổi tiếng thiên hạ, chính là dùng cây Thất Huyền cổ cầm này.”

“Nhưng là, tại sao ta đàn không lên tiếng đây?” Nàng đưa tay chống cằm, vẻ mặt mê hoặc.

“Có thể đàn chiếc cầm này, người đàn phải có tài đánh đàn, nhưng quan trọng nhất là phải có nội lực thâm hậu.”

“Nội lực thâm hậu?” Nàng lần đầu tiên nghe được đánh đàn cần có nội lực.

“Đúng vậy, khi đánh đàn phải đồng thời vận công.”

“Lại còn có chuyện như vậy?” Ý niệm vừa động, nàng đã đặt tay trên đàn, còn chưa kịp gảy, đã bị một đôi tay ấm áp cầm lấy. Nàng ngẩng đầu chống lại ánh mắt chàng, trong tròng mắt này có một tia không đồng ý.

“Nàng quên đã hứa với ta cái gì à?”

Nàng nhìn chàng đến thất thần, một hồi lâu mới nhẹ giọng trả lời: “Không được sử dụng chân khí.”

“Hậu quả nàng còn nhớ rõ.” Phong Ngân lắc đầu một cái, “Ngưng nhi, đừng để cho ta lo lắng được không? Nàng bây giờ thân thể còn chưa hoàn toàn hồi phục, hơn nữa không biết nàng tu luyện là võ công gì, thì không cách nào trị tận gốc bệnh của nàng, nàng động chân khí là cực kỳ nguy hiểm, ngộ nhỡ nàng lại bị lạnh đến không chịu nổi thì sao?”

“Ta không sợ lạnh, có chàng a!” Bỗng nhiên nói ra khỏi miệng, đến nàng cũng đỏ mặt, nhưng mà nàng thật sự tham luyện sự ấm áp của Ngân.

Ngực của Ngân rất ấm, rất ấm, làm nàng nguyện ý sống cả đời ở trong đó.

Phong Ngân than nhẹ một tiếng, ôm nàng vào lòng, thì thầm: “Thật là nha đầu ngốc.”

“Ngân.” Nàng ở trong lòng chàng ươm một tiếng, “Ta rất yêu chàng.” Nàng ngọt ngào cười.

“Ngưng nhi.”

“Ngưng nhi.” Phong Ngân gọi tên người mình thương nhớ, nhưng hôm nay không có người đáp lại chàng rồi.

Phong Ngân tỉnh táo lại, lơ đãng nhìn bốn phía, chỉ là trống rỗng. Cảm giác buồn bã mất mát chiếm lấy chàng, mất đi nàng, trong lòng của chàng luôn có một khoảng trống lớn.

“Ngưng nhi, nàng ở nơi nào?”

“Tả sứ.” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của thị vệ.

“Chuyện gì?” Phong Ngân đẩy cửa trả lời.

“Tuyệt đường chủ phân phó thuộc hạ đến gọi tả sứ, nói có chuyện cần thương lượng.”

Là Tuyệt Phách, chẳng lẽ hắn đã tìm được Ngưng nhi rồi hả ?

“Tuyệt, người có tin tức của nàng rồi hả ?” Phong Ngân vội vã đi tới, chân thót bước đi tập tễnh, nhưng chàng không có chút cảm giác mệt mỏi, sắc mặt khó nén sự kích động.

“Ngân.” Tuyệt Phách luôn luôn không có biểu cảm gì trên mặt, giờ phút này lại có mấy phần khó xử.

“Thế nào?” Phong Ngân hơi ngẩn ra, theo ánh mắt của hắn mới nhìn Cô Phong đang ngồi nơi đó. “Sư phụ.” Chàng gọi một tiếng, có chút kỳ quái không hiểu tại sao sư phụ lại ở chỗ này.

“Phong Ngân, người qua đây.” Giọng nói già nua yếu ớt của Cô Phong vang lên.

“Vâng” Phong Ngân cung kính nói, cúi đầu đứng ở trước mặt Cô Phong.

“Tuyệt Phách!” Cô Phong lại kêu.

“Dạ!”

“Dem những lời người muốn nói với hắn, bây giờ nói cho hắn nghe.” Cô Phong nhàn nhạt nói.

Phong Ngân nghi ngờ nhìn về phía Tuyết Phách, mơ hồ cảm thấy lo lắng. Chàng ngưng mắt nhìn Tuyết Phách,

“Người muốn nói với ta cái gì?”

“Ngân.” Tuyết Phách mở miệng, trong thanh âm có mấy phần lãnh khốc, vẻ mặt đấu tranh, “Người buông tha đi.”

“Buông tha?” Phong Ngân nhìn nhìn hắn, “Người bảo ta phải buông tha cái gì? Người hãy nói cho rõ ràng!”

Đôi môi Tuyết Phách khép chặt, không lên tiếng nữa, cũng không nhìn Phong Ngân.

“Người nói a! Muốn ta buông tha cái gì?” Phong Ngân kích động, dùng sức nắm lấy cánh tay của hắn, lạnh lùng hỏi.

“Như Tuyết Ngưng!” Thanh âm già nua từ sau lưng chàng vang lên.

Nghe cái tên này, bên trong phòng phút chốc yên lặng.

“Sư phụ, người nói ai vậy? Ta không biết, không biết nàng. Không biết.” Phong Ngân lắc đầu, lại lắc đầu.

“Ngân! Người hãy tỉnh táo đi! Người biết ta đang nói cái gì mà, Phi Tuyết Cung chủ Như Tuyết Ngưng! Ma nữ đại danh鼎鼎, lãnh khốc vô tình, chính là Ngưng nhi của người! Chính là nàng!” Tuyết Phách nắm chặt đầu vai chàng, lớn tiếng nói.

Phong Ngân mặc cho Tuyết Phách lắc mình.

“Phong Ngân, người rất rõ ràng, người của Quỷ Vực tuyệt đối không thể dây dưa với người của Phi Tuyết Cung, người hãy chết tâm đi!” Cô Phong nhìn bộ dáng khổ sở của chàng, lạnh nhạt nói.

“Nàng là Như Tuyết Ngưng?” Khuôn mặt tái nhợt nhìn về Tuyết Phách, lại nhìn về phía Cô Phong, “Nàng là Phi Tuyết Cung chủ?”

“Không sai.” Cô Phong lạnh lùng nói.

Phong Ngân hô hấp cứng lại, ngay sau đó cười điên cuồng, chàng càng cười càng lớn, “Thì ra là đó là Tu La Thần công, là Tu La Thần công a, ta cũng không thể ngờ được.”

“Ngân!” Tuyết Phách thấy chàng như vậy, lộ ra vẻ lo sợ, đang muốn tiến lên dìu chàng, Cô Phong lại ngăn cản.

“Sư phụ.” Tuyết Phách lo lắng nhìn về phía Cô Phong.

Cô Phong khoát khoát tay, ý bảo hắn đi xuống trước.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Phong Ngân và Cô Phong.

12. Chương 12: Chương 4.2

“Từ xưa đến nay quan hệ giữa Phi Tuyết cung cùng Quỷ Vực là tuyệt giao, như nước với lửa! Tổ tiên đã dặn dò, nếu người của Quỷ Vực có quan hệ với người của Phi Tuyết cung, sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào, người hẳn rất rõ ràng.” Cô Phong không lộ vẻ gì nhìn đồ đệ của chính mình.

“Con biết rõ.” Phong Ngân tỉnh táo lại, “Phải chịu đòn, phải ăn độc Vĩnh Sinh, trục xuất khỏi Quỷ Vực!”

“Rất tốt, xem ra người vô cùng rõ ràng phép tắc!” Cô Phong sâu sắc nhìn chàng.

“Sư phụ.” Phong Ngân chợt ngừng đầu, tròng mắt đen thoảng qua vẻ hiểu, “Ta muốn hỏi, tâm pháp điều khí của Tu La Thần công, nhất định là Toái Tâm ấn sao?”

Ánh mắt nghiêm túc của Cô Phong lóe sáng nhìn về phía chàng, “Không tệ!”

“Quả nhiên là như thế.” Trên khuôn mặt Phong Ngân hiện lên một nụ cười an ủi.

Cô Phong cả giận, một chưởng đánh vào trên bàn đá, “Chẳng lẽ ngươi quyết ý muốn cứu nàng?”

Phong Ngân ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Cô Phong, “Dạ, sư phụ.”

Phịch một tiếng nổ, bàn đá đã bị Cô Phong đánh nát, hần nhìn chăm chăm Phong Ngân, “Ta sẽ không đồng ý!”

“Xin sư phụ thành toàn!” Phong Ngân quỳ xuống.

Gương mặt Cô Phong co quắp, trầm mặc hồi lâu, mới thở dài nói: “Vì cứu nàng, con thật nguyện ý dùng mạng mình để đổi sao?”

“Vâng” chàng thản nhiên nói.

“Nàng không có Toái Tâm ấn sẽ chết, nhưng con không giải độc Vĩnh Sinh cũng sẽ chết! Tuy đều là chết, nhưng cái chết của con có thể khổ sở hơn so với nàng! Con thật đã suy nghĩ kỹ rồi?” Cô Phong giọng nói mơ hồ có chút run rẩy hỏi.

“Sư phụ, khi còn bé người từng nói cho con biết, một đời người có thể gặp được một người yêu thương thật lòng là không hề dễ dàng; nếu như gặp được, thì nhất định không được bỏ qua, nếu không sẽ hối hận cả đời. Sư phụ, nét mặt khi người nói với con những lời này, con còn nhớ rất rõ ràng. Cho nên khi đó con liền tự nói với mình, ngàn vạn lần phải nhớ lời của sư phụ, không nên đi theo vết xe đổ của sư phụ. Nhiều năm như vậy, con đã nhìn thấu sự khổ sở của người rồi.”

“Ngân.” Cô Phong nhất thời im lặng, ánh mắt khổ sở đã tiết lộ tâm tình của mình, “Ta không nên nói cho con những thứ kia, không nên a.”

“Y thuật của ta cũng truyền thụ cho con, con biết rõ độc Vĩnh Sinh, lợi hại ra sao, đáng sợ như thế nào! Con rõ ràng nhất!”

Âm thanh khàn khàn mang theo sự kích động cùng cô đơn, hần thật sự không muốn ép ái đồ của mình đi đến đường cùng!

“Con biết, độc tính của nó rất mạnh, nhưng nó không thể làm thay đổi quyết định của con.” Phong Ngân cười nhạt, “Sư phụ, sống trăm năm, muốn cầu cái gì a? Con chỉ muốn một phần tình cảm thuộc về mình, thành thực đối mặt với trái tim của mình. Như vậy cho dù chết, con cũng sẽ không tiếc nuối.”

Cô Phong trầm mặc nhìn chàng hồi lâu, phát ra tiếng thở dài, “Ngân, vì sư năm đó nếu có dũng khí giống con, thì có lẽ hôm nay ta cũng không tiếc nuối. Ta tôn trọng quyết định của con!”

“Phong Ngân! Ngươi ra ngoài đi!” Bên ngoài truyền đến giọng nói tức giận của Đường Vũ.

Cửa được mở ra, người trước cửa mặc một thân quần áo màu trắng, Phong Ngân yên tĩnh nhìn hần cười.

“Đường.” Hần khẽ mỉm cười, nhìn tiểu sư đệ của mình.

“Ngươi điên rồi!” Đường Vũ một phen túm lấy hần, hung hăng núp vai hần, “Ngươi có phải điên rồi hay không?”

“Đường, đừng như vậy.” Phong Ngân lạnh lùng nhìn hần.

“Tuyệt, không phải ngươi cũng nên nói gì đó sao?” Đường Vũ lại kêu.

Phong Ngân lúc này mới phát hiện Tuyết Phách đang đứng bên cửa. “Ngươi cũng tới rồi?” Chàng cười nhạt.

“Ngân.” Tuyết Phách không thể giữ bộ mặt lạnh nhạt nữa, vội vàng nhìn chàng nói, “Ngươi thật muốn làm như vậy sao? Ngươi biết rõ là không thể mà!”

“Tuyệt, ta còn cho là ngươi có thể hiểu được ta đây.”

Tuyết Phách lắc đầu một cái, “Lần này ta không đồng ý, cũng không muốn hiểu ngươi!” Ánh mắt luôn luôn không biết vui buồn, thế nhưng giờ phút này hiện ra nét khổ sở.

Đường Vũ nhìn chăm chăm Phong Ngân, “Ngươi hãy buông tha ý niệm này đi! Ta tuyệt đối không đồng ý! Ngươi làm như vậy không phải là tìm chết sao? Vì một nữ nhân, có đáng giá không?” Hần đỏ mặt, “Ngân,

van cầu người nói cho ta biết, người sẽ buông tha , người sẽ không làm như vậy? Người biết rõ nhất độc tính của độc Vĩnh Sinh hơn chúng ta mà, loại độc được tà ác như vậy! Tại sao người còn phải làm như vậy chứ? Chẳng lẽ người nghĩ lấy cổ Đoạn Trường để duy trì cuộc sống sao? Người sẽ bị đau đến chết! Ngân! Van cầu người, buông tha đi! Đừng như vậy, người có thể tìm nữ nhân tốt hơn ai!”

“Đường.” Phong Ngân ôm lấy hắn, “Người vĩnh viễn là huynh đệ tốt của ta.” Thanh âm khàn khàn có chút run rẩy.

“Kẻ ngu, kẻ ngu. . . .” Mắt Đường Vũ đã ướt, ôm chặt lấy chàng.

Phong Ngân nhìn về phía Tuyết Phách, đưa ra một cánh tay; Tuyết Phách tiến lên, vẻ mặt chán nản, ba người ôm nhau thật chặt.

Ở trong trí nhớ của Như Tuyết Ngưng có một đoạn trống không. Hôm đó nàng bị phản đồ trong cung đánh bị thương nặng, chuyện về sau nàng không nhớ nữa. Chỉ là sau khi tỉnh táo, nàng phát hiện mình mặc trang phục quái dị, ở một địa phương hoàn toàn xa lạ, nàng trở lại Phi Tuyết cung, thế này mới biết mình đã mất tích hai tháng.

Trong hai tháng này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng cũng nhớ không nổi , chỉ là khi trở về nhìn thấy xiêm áo nàng đang mặc, làm nàng thấy có chút mất mát. Nàng không muốn nhiều loạn lòng của mình, không hề suy nghĩ nữa.

Khuôn mặt trông cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, nàng nhìn bản thân trong kính thật lâu, cặp mắt lạnh lùng thực không phù hợp với trang phục nàng đang mặc, cho nên nàng chán ghét bộ y phục này, liền đốt bộ này đi.

Có lúc nửa đêm nằm mộng, trong đầu sẽ xuất hiện một bóng trắng mơ hồ, nàng biết đó là một người đàn ông, nhưng hắn là ai? Bộ dáng của hắn quá mơ hồ, nàng không thể nào nhìn rõ hình dáng của hắn.

Nàng cũng từng về nơi cũ để tìm, nhưng vẫn là không thu hoạch được gì, sau này, nàng liền không tìm nữa.

Như Tuyết Ngưng thu hồi suy nghĩ rồi gien, chống ánh mắt đang tìm tòi nghiên cứu của Phong Ngân.

Nàng không thích ánh mắt như thế của hắn, hình như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, làm nàng vô cùng không thoải mái.

Đôi mày thanh tú khẽ chau lại, “Mấy câu tâm pháp người đã viết xong chưa?”

Trị liệu mấy lần, cảm giác của nàng càng ngày càng tốt, mỗi lần khám và chữa bệnh Phong Ngân đều đưa cho nàng một tờ giấy, viết tâm pháp giúp điều hòa khí huyết; kỳ quái là, đó chính là tâm pháp mà nàng cần có. Từ lúc mười sáu tuổi tu luyện Tu La Thần công tới nay, nàng vẫn không có tâm pháp điều khí. Nhưng là cái này bỗng nhiên xuất hiện trên người hắn, tự dưng mang đến cho nàng thứ mà nàng cần còn không được.

Như Tuyết ngưng nhìn chăm chú vào Phong Ngân, “Người đến tốt cùng là người nào? Tại sao đối với Tu La Thần công lại rõ ràng như vậy?”

“Ta là ai không quan trọng, điều nàng lo lắng chính là, ta sẽ gây bất lợi cho nàng?” Ánh mắt trong suốt của hắn nhìn nàng, đầy mắt âm u.

Lời của hắn khiến Như Tuyết Ngưng nghi ngờ giật mình, nhìn chăm chú vào mắt hắn càng lộ ra vẻ lạnh lùng, “Người tốt nhất không nên giở trò gì!”

Phong Ngân cười nhạt, “Ta đã ăn tuyệt tình đan của nàng, nàng vẫn không tin ta sao?”

Như Tuyết ngưng cười lạnh một tiếng,

“Người nhớ được là tốt nhất! Người đã ăn tuyệt tình đan, sự sống chết của người đều nằm trong tay ta.”

“Tuyệt tình. Đoạn trường.” Hắn thì thầm nói, “Nàng có nghe qua cổ Đoạn Trường hay không?”

“Cổ đoạn trường.” Sắc mặt nàng khẽ biến, “Thứ đó còn độc hơn so với tuyệt tình đan.”

Phong Ngân nhìn lại nàng, ôn nhu cười, “Tâm pháp khẩu quyết nàng phải nhớ kỹ, làm theo ta nói, cách hai canh giờ vận khí một lần, còn nữa, nhất định không thể động chân khí.”

Câu nói cuối cùng của hắn làm nàng cả kinh, giống như là bị cái gì đó bỗng nhiên đánh xuống, trong đầu mơ hồ thoáng qua một giọng nói.

Không thể động chân khí!

Nàng cũng hít một ngụm khí lạnh, có chút dờ dẫm, nhưng đoạn trí nhớ này quá nhanh, nàng vẫn không thể nào nắm bắt được.

“Nàng sao thế?” Phát hiện sự khác thường của nàng, chàng ân cần hỏi.

Nàng ngẩng đầu, con mắt âm u giữ chặt hắn, nhìn hắn hồi lâu, “Người rốt cuộc muốn ta làm cái gì?”

“Nàng muốn nói đến chuyện cam kết?” Phong Ngân nhàn nhạt hỏi.

“Không tệ!”

“Ta nói rồi, sau khi chữa khỏi bệnh cho nàng, ta sẽ nói lên yêu cầu của ta.” Chàng bình tĩnh nói.

Phong Ngân đứng lên, rời phòng băng, chỉ còn lại một mình nàng ngồi đó: trái tim bởi vì hắn mà có chút không vui.

Phong Ngân xuyên qua viện, trở lại phòng của mình, lại đụng phải Bích U ra ngoài đổi trà.

“Cô nương.” Chàng chợt gọi nàng lại.

“Công tử có gì phân phó?”

Lúc nhìn thấy chàng, khuôn mặt trắng nõn của Bích U hiện lên một mảnh đỏ ửng.

Phong Ngân cười nhạt, “Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Gần đây, khi ngủ ta nghe thấy tiếng một cô gái khóc, cảm thấy rất là kinh ngạc, cho nên muốn hỏi cô nương một chút.”

Lời của chàng khiến sắc mặt Bích U đại biến.

“Cô gái khóc?” Nàng thì thầm, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, “Ta. . . . Ta không biết.” Nàng giống như chạy trốn vội vã rời đi.

Phong Ngân nhìn nàng chạy xa, phản ứng của nàng chàng đã sớm đoán được. Xem ra, nữ nhân trong nhà lao dưới lòng đất chính là điều cấm kỵ của Phi Tuyết cung.

Chàng nhìn nhìn trong phòng đang đốt hương, bây giờ là thời cơ tốt nhất, Như Tuyết Ngưng đang vận công điều khí tại phòng băng. Nghĩ một chút, chàng liền xoay người đi ra ngoài, bóng dáng mơ hồ biến mất ở trong sân viện.

Cho dù là ban ngày, nhà lao vẫn là tối đen như mực.

Chàng dựa vào lửa sưởi đi về phía trước.

“Ai?” Giọng nói của nữ nhân điên khùng trong nhà lao, mang theo ý chất vấn.

“Là ta.” Phong Ngân đi tới trước mặt nàng, ánh lửa soi sáng hai người.

Nữ nhân nhìn chằm chằm chàng hồi lâu, cười hắc hắc, tiếng cười của nàng khô khốc khàn khàn, giống như tiếng đàn mà dây đàn đã bị rỉ sắt.

“Là người, người còn dám tới! Không sợ tiện nhân kia giết chết người sao?” Thanh âm khàn khàn làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Nàng cười điên cuồng, “Người rốt cuộc là ai? Lúc trước tiện nhân kia bắt gặp người xông vào nhà lao, mà lại không giết người? Chẳng lẽ nàng cũng giấu nam nhân? Ha ha. . . .”

Phong Ngân cau mày, “Ta tới nơi này, chỉ là muốn biết ân oán giữa người với nàng.”

“Ân oán?” Nàng bỗng dừng dừng lại tiếng cười, gò má gầy hiện ra vẻ ra oán độc cùng phần hận, “Ân oán giữa ta và nàng, ta vì sao phải nói cho người?”

“Nếu người nói ra, có lẽ ta có thể giúp người đi ra ngoài.” Phong Ngân nhàn nhạt nói, “Chẳng lẽ người muốn cả đời sống tại nơi này sao?”

“Giúp ta đi ra ngoài?” Những lời này làm nàng có phản ứng, ngay sau đó lại xì một tiếng,

“Ta làm sao có thể tin tưởng người?”

Phong Ngân nhìn nàng, “Nếu ta đoán không sai, năm đó người là đại đệ tử của Phi Tuyết Tiên Tử, cũng chính là sư tỷ của Như Tuyết Ngưng, Thích Điệp Vũ, phải hay không?”

Lời của chàng khiến nữ nhân kia nhảy dựng lên, xích sát trên người phát ra tiếng vang thật lớn.

“Người đến tột cùng là ai?” Nàng quát lớn, trong mắt chứa đầy phần sợ hãi nhìn chàng, “Chẳng lẽ. Chẳng lẽ người là người của Quỷ Vực?”

Phong Ngân nhìn nàng chăm chú, bình tĩnh nói: “Người không cần kinh hoảng, ta không phải tới để tổn thương người.”

“Quỷ Vực, Quỷ Vực. Ta sớm nên nghĩ đến.” Thích Điệp Vũ thì thầm nói, “Người tại sao lại tới đây? Làm sao tiện nhân kia có thể cho một người của Quỷ Vực nghênh ngang vào đây?”

“Nàng không biết thân phận của ta, mà. Hiện tại người có thể nói cho ta biết chuyện giữa người và nàng chưa?”

Thích Điệp Vũ trầm mặc một lát, lúc này mới vẽ mặt khổ sở ngồi xuống, giọng khàn khàn nói: “Người đoán không sai, ta chính là Thích Điệp Vũ, trước đây người ta gọi ta là Bạch Tuyết Phi Yến Thích Điệp Vũ!” Nàng cười thầm thiết, sờ lên gương mặt mình, “Không nghĩ tới sao? Bạch Tuyết Phi Yến Thích Điệp Vũ bây giờ lại có bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ? Tất cả đều là tiện nhân kia ban tặng! Tiện nhân, nữ ma đầu không tìm không phải!”

Nàng tàn nhẫn nói ra những lời này làm trái tim chàng có chút lạnh lẽo.

13. Chương 13: Chương 4.3

Nói tới chỗ này, nàng chợt ngừng đầu nhìn về phía Phong Ngân, “Người thích Như Tuyết Ngưng, phải không?”

“Ta thích nàng, thực sự thích nàng.” Phong Ngân thẳng thắn nói cho nàng biết.

“Nhưng nàng không thích người?” Nàng nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Phong Ngân, lạnh lùng cười, “Ha ha. Tiện nhân này, từ trước đến giờ chỉ thích bản thân mình, ai cũng không quan tâm, ai cũng không thích! Nàng căn bản không hiểu yêu là gì!” Thanh âm của nàng thê lương, “Ta hận nàng, người nghĩ có thể thả ta ra ngoài sao? Sẽ không sợ người thả ta, ta sẽ tìm nàng báo thù sao?” Đôi mắt âm u lạnh lùng, chớp cũng không chớp nhìn hắn.

Phong Ngân nhẹ nhàng thở dài, “Một người bị nhốt nhiều năm như vậy, sau khi lấy lại tự do, vẫn còn có thể nghĩ tới báo thù, vậy thì sống cũng không bằng chết. Chẳng lẽ người muốn như vậy cả đời sao?”

Thích Điệp Vũ không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe, qua hồi lâu, nàng lên tiếng nói: “Người không phải sợ Như Tuyết Ngưng biết, sẽ giận sang người sao? Không phải người thích nàng sao?”

“Thích nàng không có nghĩa là đồng ý tất cả những việc nàng làm, ít nhất, nàng không có quyền làm như thế đối với người khác.”

“Người không hề giống người của Quỷ Vực.” Thích Điệp Vũ tự lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ Quỷ Vực chỉ có kẻ ác thôi sao?” Phong Ngân khẽ mỉm cười, “Năm đó Bạch Tuyết Phi Yến cũng là một cô gái dịu dàng tốt tính.”

Lời của hắn khiến Thích Điệp Vũ ngẩn ra, “Người. Người đã gặp ta ư?”

“Năm đó ở cửa Tư Kiếm Thành, một người chân thọt muốn đi vào, bị thị vệ đùa cợt ngăn lại, là ai giúp hắn vậy?” Chàng cười nhạt.

Thích Điệp Vũ kinh ngạc che miệng, “Người chính là Phong Ngân!”

Phong Ngân cười cười, “Người còn nhớ rõ tên của ta.”

Thích Điệp Vũ quan sát chàng, “Người thay đổi rất nhiều.” Thiếu niên áo trắng của hôm qua đã lột xác thành thanh niên tài tuấn của hôm nay, nàng thở dài một tiếng, “Ta thật sự đã bị nhốt quá lâu. . . .” Thanh âm khàn khàn, giống như là khóc thút thít.

“Vì sao nàng lại nhốt người ở nơi này?”

Thích Điệp Vũ ngẩng đầu lên, khuôn mặt gầy guộc lộ ra một nụ cười, nụ cười này không điên cuồng như lúc trước, “Bởi vì một nam nhân.”

Lời của nàng khiến Phong Ngân ngẩn ra, lặng lẽ nhìn nàng.

“Sáu năm trước, ta yêu một nam nhân, hắn là hộ vệ trưởng của Phi Tuyết cung, rất được sư phụ coi trọng. Người biết đó, Phi Tuyết cung từ trước đến giờ chủ yếu là nữ nhân, mà hắn là nam nhân, lại càng chói mắt.” Giọng nói khô khốc chứa vài phần tình ý, ngữ điệu hòa hoãn rất nhiều, như chìm đắm trong hồi ức.

“Ta cùng với hắn lén lút lui tới, lúc đầu, bởi vì e ngại sư phụ, chúng ta luôn lén lén lút lút gặp gỡ; sư phụ ta từ trước đến giờ luôn mang hận thù với nam nhân, hơn nữa bị ‘cây sáo xanh’ gây thương tích, sư phụ đối với nam nhân càng thêm căm thù đến tận xương tuỷ! Ta làm sao dám để cho nàng biết đây?”

“Khi đó, ta cho là mình đã tìm được hạnh phúc, cho là sư phụ nói không đúng, không phải tất cả nam nhân đều phụ tình! Hừ hừ. . . .” Nàng cười lạnh, tiếng cười âm trầm khủng bố, “Chợt có một ngày hắn nói với ta, chúng ta cứ lén lút như vậy cũng không phải là biện pháp, phải nghĩ cách chạy trốn mới đúng. Khi đó, sư phụ vừa lúc đang bế quan, hắn liền giao cho ta một bọc thuốc bột, nói đó là thuốc mê, sau khi ăn vào người sẽ hôn mê, bảo ta đem thuốc làm Như Tuyết Ngưng hôn mê, hắn sẽ dẫn ta cùng đi!”

Nàng cười buồn, “Khi đó ta mặc dù có chút sợ, nhưng lại rất vui vẻ, cho là sau này chúng ta có thể hạnh phúc ở chung một chỗ. Vì vậy, ta liền xuống tay đối với Như Tuyết Ngưng.” Nàng giống như lọt vào trí nhớ, ngừng nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Trong mắt Thích Điệp Vũ thoáng qua một tia khổ sở, “Sau đó, sau đó ta thu thập quần áo, chờ mòn mỏi cũng không thấy hắn ! Sau đó, ta thấy được Như Tuyết Ngưng cùng sư phụ, còn có thi thể của hắn. . . .” Nàng nghĩ đến tình hình khi đó, sắc mặt còn lộ ra mấy phần sợ hãi.

“Hắn bị nàng giết chết!” Thích Điệp Vũ lạnh lùng nói: “Túi thuốc kia đúng là dùng để làm mê Như Tuyết Ngưng, nhưng không phải là để cùng ta bỏ trốn, mà là hắn muốn đoạt lấy nàng! Đáng tiếc hắn quá ngu xuẩn, Tuyết Ngưng đã sớm nảy sinh nghi ngờ với chúng ta, căn bản là không uống thuốc mê, hắn cứ như vậy chết ở dưới kiếm của nàng. . . . Ta thậm chí không nhận ra được bộ dáng của hắn. . . .”

Nàng khàn khàn mà cười, vẻ mặt rất khổ sở, “Người nam nhân kia yêu không phải ta, mà chính là Như Tuyết Ngưng! Là nàng! Hắn chỉ là muốn lợi dụng ta để gây sự chú ý với nàng, nam nhân đáng thương, Như Tuyết Ngưng làm sao có thể yêu hắn đây? Nàng căn bản không quan tâm bất luận kẻ nào!”

“Ta đau lòng muốn chết, khổ sở, quỳ xuống cầu xin sư phụ.” Nàng ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Phong Ngân, “Ta quỳ xuống cầu xin nàng, cầu xin nàng tha cho ta. Sắc mặt sư phụ đã có chút không ổn, nhưng mà Tuyết Ngưng. . . . Tiếc nhân kia!” Nàng cắn răng nghiến lợi nói: “Nàng nhất định phải trừng phạt ta. Nàng nói nếu sư phụ dễ dàng tha cho ta như vậy, sẽ khó mà làm cho mọi người tin phục được!”

Nàng cười lạnh, “Khó có thể tin phục? Nàng cũng chỉ là muốn vị trí cung chủ! Sư phụ chỉ có hai đệ tử, không phải truyền cho ta, thì chính là nàng. Ta thực không có ý định làm cung chủ, nàng lại luôn bới lông tìm vết, dồn ta đến bước đường cùng!” Nàng càng nói càng phẫn nộ, cả người không nhịn được run rẩy.

Phong Ngân thở dài, “Sau đó thì người bị nhốt?”

“Đúng, tại sao nàng không giết ta? Tại sao muốn hành hạ ta như vậy? Ta hận, ta thật sự rất hận nàng!” Nàng co rút hai vai, khóc, “Mỗi ngày trôi qua đều không phải là cuộc sống của con người, không phải là người. . . .”

Phong Ngân đưa tay qua song sắt nhẹ cầm tay nàng, đôi tay gầy guộc như que củi.

Nàng không hiểu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Phong Ngân.

Ánh mắt của Phong Ngân trong suốt ôn hòa nhìn nàng, “Cô nương muốn trải qua những ngày tháng như thế nào?”

Nàng ngây ngô nhìn hắn, “Ta, ta. . . .” Bởi vì khát vọng và kích động mà không nói lên lời.

Giống như biết khát vọng của nàng, Phong Ngân gật đầu một cái, “Cô nương nghĩ tới những ngày an nhàn, không muốn lại tiếp tục cuộc sống như bây giờ, đúng không?”

Nàng chỉ có thể run rẩy hai tay, gật đầu một cái, trên mặt lộ ra khát vọng.

Phong Ngân nhìn nàng, “Ta đồng ý với nàng, giúp nàng rời đi nơi này.”

Thích Diệp Vũ run rẩy nhìn hắn, “Người, người. . . .” Nàng vẫn là không cách nào nói ra một câu .

Phong Ngân gật đầu một cái, “Hiện tại cô nương hãy rời đi, nếu không để nàng phát hiện. Cô nương hãy đi đi, tin tưởng ta, được không?”

Thích Diệp Vũ nhìn chàng chăm chú hồi lâu, rồi cuộc gật đầu một cái.

Phong Ngân lặng yên không một tiếng động từ dưới nhà lao ra ngoài, khi chàng trở lại viện của chính mình thì gặp phải thị nữ thân cận của Như Tuyết Ngưng.

“Công tử.” Thị nữ nhẹ nhàng cúi đầu, “Cung chủ có lệnh, xin công tử đến đại điện nói chuyện.”

Tiến vào đại điện, Phong Ngân không chỉ thấy Như Tuyết Ngưng, mà còn có một tên bạch y nhân đưa lưng về phía hắn.

Phong Ngân sau khi nhìn rõ người nọ, vẻ mặt bỗng dưng biến đổi, thân thể cứng ngắc ở cạnh cửa, không thể nào bước tiếp.

Như Tuyết Ngưng nhìn hắn, khẽ mỉm cười, “Phong Ngân công tử đã đến a, người xem một chút, đây là ai? Sư huynh của người ngàn dặm xa xôi tới tìm người đó.”

“Sư huynh” trong miệng nàng từ từ xoay người lại, áo trắng như tuyết, gương mặt tuấn mỹ như tiên nhân, không mang bụi trần, một đôi con ngươi đen như mực lại ẩn chứa vô hạn tình cảm nhìn Phong Ngân.

“Ngân, đã lâu không gặp.” Hắn khẽ mỉm cười, phong cách lịch sự nho nhã làm người ta phải nín thở.

Hắn tiến đến một bước, Phong Ngân lui về phía sau một bước.

Ánh mắt của bạch y nhân rơi vào khuôn mặt tiều tụy của hắn, không khỏi than nhẹ một tiếng, không đến gần hắn nữa.

Như Tuyết trầm ngâm, quan sát hai người, tự nhiên cười nói: “Hai vị đã lâu không gặp, hẳn là có nhiều chuyện muốn nói, bổn cung không quấy rầy nữa, hai vị xin cứ tự nhiên.”

Nàng nhẹ nhàng thối lui, trong đại điện chỉ còn lại Phong Ngân cùng bạch y nhân kia.

Bạch y nhân theo dõi hắn ánh mắt nóng bỏng, “Ngân, nhìn thấy ta, người không vui mừng sao?” Giọng nói tao nhã lộ ra vẻ ai oán, thân hình không nhịn được đến gần chàng.

“Người dừng lại đây!” Phong Ngân chỉ cảm thấy ngực một hồi khí huyết sôi trào, đau nhức kịch liệt , một ngụm máu tươi tràn ra khóe miệng.

Phong Ngân toát mồ hôi lạnh, tay đặt ở tim, chống đỡ bên cạnh cửa, cố chịu đựng đau đớn.

“Ngân!” Bạch y nhân kêu lên một tiếng, vọt tới bên cạnh muốn đỡ chàng, lại bị Phong Ngân cứng rắn đẩy ra.

Bạch y nhân mặc kệ kháng cự của chàng, mạnh mẽ bắt được tay của chàng, vội vàng bắt mạch.

Cho dù là đụng chạm nhẹ nhàng, cũng làm cho Phong Ngân đau đến đổi sắc mặt.

Khi cầm cổ tay mảnh khảnh lạnh lẽo, bạch y nhân kinh hãi, vung ống tay áo Phong Ngân lên, phơi bày trước mắt chính là một vết sẹo sâu trên cánh tay.

“Đáng chết, đây là chuyện gì xảy ra?” Bạch y nhân nôn nóng nhìn chàng, mang theo kinh hoàng cùng luống cuống.

Phong Ngân lạnh lùng cười một tiếng, lau đi vết máu trên khóe môi, “Phong Tử Thê, cho dù là người cũng không thể làm gì đâu!” Đau đớn kịch liệt làm chàng thở hổn hển, nói nhiều một câu cũng có vẻ cực kỳ khó khăn. Phong Tử Thê không nghĩ nhiều, muốn ôm chàng lập tức trở về phòng.

Ngón tay lạnh lẽo của Phong Ngân giữ chặt tay của hắn, thanh âm khàn khàn khó khăn nói: “Nếu như người chạm vào ta, ta lập tức chết cho người xem!”

Phong Tử Thê chán nản buông tay, vẻ mặt bi thương nhìn chàng, “Ngân, người cần gì phải quật cường như vậy chứ?”

Phong Ngân không để ý tới hắn, từ trong ngực móc ra một cây cỏ màu xanh ăn vào.

Từ từ, sắc mặt tái nhợt cũng khôi phục chút khí sắc, đau đớn trên cũng giảm bớt.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Phong Tử Thê có vài phần khổ sở, kinh ngạc nhìn hắn, “Đã bao lâu? Tại sao muốn làm như vậy? Lão già chết tiệt kia bắt người làm như vậy? Là hắn muốn người ăn vào?” Trong mắt hắn lộ ra vẻ oán hận.

“Chuyện này không liên quan đến sự phụ, là quyết định của bản thân ta. Cũng không liên quan đến người, người có thể đi rồi.” Phong Ngân lạnh lùng nói.

“Ngân, không cần đối với ta tàn nhẫn như vậy, người có biết ta vì tìm người, đã chịu bao nhiêu khổ sở, bôn ba bao lâu? Bọn họ cũng cố ý nói sai tin tức của người.”

“Là tự người muốn tìm ta, người không cần chịu những khổ sở này.” Phong Ngân lạnh lùng nói.

“Ta có thể sao?” Phong Tử Thê cười khổ, ánh mắt ưu thương rơi vào trên mặt hắn, “Người cũng biết trong hai năm qua, cho dù trong mộng ta cũng nghĩ đến người, Ngân. . . .” Hắn vươn tay, muốn vuốt ve mặt của chàng.

Phong Ngân lui về phía sau một bước, vẻ mặt lộ ra sự mệt mỏi, “Phong Tử Thê, người còn muốn dây dưa với ta đến khi nào? Ta không còn sống được bao lâu nữa, người cũng không cần quần quýt si mê ta, cho ta chút yên tĩnh. Người đã sớm biết, giữa người và ta không bao giờ có kết quả!”

“Ngân, tại sao người lại để ý ánh mắt của thế tục như vậy? Trên đời này, còn có ai có thể yêu người hơn ta sao?”

Phong Ngân lạnh lùng cười một tiếng, “Ánh mắt thế tục? Cho dù không để ý ánh mắt thế tục thì ta cũng không thể nào chấp nhận người!”

“Ngân! Người vẫn luôn tuyệt tình như vậy!” Phong Tử Thê chán nản nói.

“Người đi đi, năm đó ta đã nói, không muốn gặp lại người nữa.” Phong Ngân xoay người, không nhìn hắn mà rời đi.

“Đi?” Phong Tử Thê nhìn bóng lưng của Phong Ngân, nở nụ cười. “Cho dù không chiếm được người, ta cũng sẽ không để cho người khác lấy được người!” Trong mắt hắn mang theo oán hận, “Người cho rằng ta không biết? Người là vì Như Tuyết Ngưng, Quỷ Vực cùng Phi Tuyết cùng như nước với lửa, lão quỷ kia há lại cho người ở nơi này? Hắn ép người ăn độc Vĩnh Sinh, đem người trục xuất khỏi Quỷ Vực, tất cả chỉ vì người yêu nữ nhân này, cho nên người mới có thể ở đây, mới có thể biến thành như vậy!”

Hắn càng nói càng thê lương, cười như điên, “Ngân a Ngân, thì ra là người cũng sẽ thích người khác, người nói ta là kẻ điên? Người so với ta điên khủng hơn, vì nữ nhân kia ngay cả mạng sống cũng không cần!”

Phong Tử Thể bỗng dừng ngừng cười, ánh mắt âm độc nhìn bóng dáng đã đi xa , “Ta sẽ không để cho người toại nguyện! Trừ ta ra, người không thể yêu người khác! Cho dù người không yêu ta, cũng tuyệt không thể yêu người khác!”

14. Chương 14: Chương 5.1

Phong Ngân vội vã trở về phòng, trong nhà Như Tuyết Ngưng đang cười nhìn chàng đi tới. Đối với nụ cười của nàng, sắc mặt của chàng trắng bệch , vẻ mặt rất không tốt.

“Thì ra người là sư đệ của y tiên Phong Tử Thê a, khó trách người lại nắm chắc sẽ chữa khỏi bệnh cho ta.”

Ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, “Ép hấn rời đi, là vì tốt cho nàng.”

Như Tuyết Ngưng cười duyên, “Người đang ra lệnh cho ta sao? Ta rất có hảo cảm với hấn a, lưu hấn lại làm khách không tốt sao?”

Phong Ngân nhìn nàng chăm chú hồi lâu, buồn bã thở dài, rũ mắt xuống.

“Thế nào, ta không nghe lời người, người sẽ mất hứng sao?” Nàng đi tới bên cạnh hấn, nụ cười ngọt ngào treo trên mặt.

Có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt từ trên người nàng, làm thân thể hấn khẽ run, lui lại một bước.

Như Tuyết Ngưng cười khẽ một tiếng, “Bộ dáng bây giờ của người hình như đang sợ ta sao? Nhưng người không phải là thích làm trái ý ta sao?”

“Hấn đi, nếu không thì ta đi.”

“Người đi?” Nàng khẽ nhếch mày, “Được, dù sao sư huynh người cũng ở đây.”

“Hấn không có cách nào trị khỏi cho nàng.”

Như Tuyết Ngưng nhìn hấn từ trên xuống dưới, “Không ngờ người sẽ nói ra những lời như vậy, nếu ta tin tưởng người, thì không phải là truyện cười sao?” Nàng nở nụ cười.

Phong Ngân nhìn trong mắt nàng lộ ra đau buồn, chỉ có thể lặng lẽ nhìn nàng.

Đáy lòng của nàng một hồi dao động, cũng không cười nổi nữa, kinh ngạc nhìn chàng.

“Không nên nhìn ta như vậy!” Nàng lui về phía sau một bước, trong thanh âm có chút hoang mang.

“Nàng luôn thích đả thương người như vậy sao?” Giọng nói chàng dịu dàng, giống như là độc thoại.

Nàng cười lạnh một tiếng, “Khi ta sáu tuổi, sư phụ đã nói với ta, thế gian này rất tàn khốc, nếu như người không đả thương người khác, thì họ sẽ đả thương người! Đả thương người khác cùng bị thương, người chọn cái nào?” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Người nghĩ ta xấu xa sao? Người đã quên mất thân phận của mình, người chỉ là đại phu trị bệnh cho ta, đừng tưởng rằng cho người chút tôn trọng, thì nghĩ có thể thay đổi ta? Bất kỳ ai muốn làm lay chuyển quyết định của ta, ta đều sẽ giết hấn! Không chừa một ai!” Nàng càng nói càng lạnh, nói xong lời cuối cùng, cả người đã tản mát ra sự tàn bạo ác độc.

Phong Ngân lấy tay đè lại ngực mình, nhắm mắt, “Ta rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Như Tuyết Ngưng đốt huân hương, đám khói lượn lờ trong phòng, tạo ra hương thơm. Nàng nhắm mắt nằm ở trên giường, trước mắt giống như hiện lên bóng dáng một nam tử mặc áo đen, khuôn mặt yếu ớt nhợt nhạt, cùng với cặp mắt sâu thẳm.

Nàng bỗng dừng mở mắt, ngồi dậy. Nàng sao vậy? Tại sao lại cứ nhớ đến người kia? Truyện này chưa từng xảy ra, nàng không nên lo lắng cho bất kỳ kẻ nào , nếu không, đến cùng người bị thương sẽ là chính mình.

Tuyết Ngưng, người phải nhớ, cõi đời này không có nam nhân tốt cả! Bọn họ chỉ biết phản bội nữ nhân, tổn thương nữ nhân, không nên yêu bất kỳ kẻ nào, nếu không người nhất định hối hận không kịp!

Gương mặt xinh đẹp của Như Tuyết Ngưng hiện lên một bóng người, nghĩ thầm đợi bệnh của nàng tốt lên, nhất định Phong Ngân sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng siết chặt lòng bàn tay, đứng lên, ngưng thần suy nghĩ.

“Sư phụ, đệ tử đã lấy được tâm pháp có thể hóa giải Tu La Thần công, đợi đệ tử luyện đến tầng thứ mười, có thể vì ngài giết tên Tư Vô Phong cùng tiện nhân kia, để an ủi linh hồn ngài trên trời!”

Nàng nhắm mắt đứng yên một hồi lâu, nghe được tiếng bước chân hướng mình đi tới.

“Là Vọng Nguyệt sao?”

“Dạ, Cung chủ.” Vọng Nguyệt vội vã đi vào, “Bẩm Cung chủ, ngoài cửa có một nhóm người, nói là Tư Ngạo Trần thành chủ Tư Kiếm Thành cầu kiến cung chủ!”

“Tư Kiếm Thành?” Như Tuyết Ngưng hé môi, lộ ra nụ cười ý vị khác thường.

Tư Ngạo Trần dừng chân tại đình viện của Phi Tuyết cung, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy khí thế của Phi Tuyết cung, không khỏi tán thưởng. Phi Tuyết cung quả nhiên to lớn mà hoa lệ, không hổ là “Thần điện” được người trong võ lâm xưng tụng.

Hai hàng thị vệ áo trắng chỉnh tề đứng ở hai bên đường, tòa nhà màu trắng, cung nhân cũng mặc màu trắng, càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo đơn độc nơi đây, xem xét lại đám nhân mã mình mang tới, hai màu đen đỏ, lại rất rực rỡ a.

Hắn hôm nay tới là vì hôn ước nhiều năm trước. Nếu nói là vì mình, không bằng nói là vì phụ thân của hắn Tư Vô Phong.

Năm đó Tư Vô Phong đã từng có một đoạn tình cảm rối rắm với Lãnh Như Nhân, nhưng bởi vì sau đó có võ lâm đệ nhất mỹ nữ danh xưng là “Thiên Sơn thần nữ” Hàn Lạc Mai tham gia, mà lạnh nhạt với người cũ. Sau đó Tư Vô Phong cùng Hàn Lạc Mai thành thân, Lãnh Như Nhân bởi vì oán, từ đó không bao giờ xuống núi nữa.

Tư Vô Phong vẫn vì nàng mà đau lòng, muốn nhi tử của mình tới bồi thường. Vui mừng sai người đến Phi Tuyết cung làm mai, cũng không biết Lãnh Như Nhân có ý định gì, lại đồng ý; quyết định tương lai chờ Ngạo Trần lớn lên, liền cùng một trong những đệ tử của nàng thành thân.

Vì vậy truyện cưới xin nhất định phải hoàn thành. Nhưng lúc Tư Ngạo Trần chưa đủ tuổi, vợ chồng Tư Vô Phong bị kẻ thù hãm hại, tách ra một thời gian, sau lại xảy ra khởi nghĩa, hắn làm chủ Tư Kiếm Thành; mà Tư Vô Phong lại là minh chủ võ lâm, được vạn người kính ngưỡng.

Đang lúc hắn trầm ngâm ngẫm nghĩ thì chợt thấy đầy trời hoa rơi.

“Cung chủ đến!” Thanh âm vang dội trong cung.

Chỉ thấy hai nữ tử tuyệt sắc đi ra, trong lòng Tư Ngạo Trần thầm khen ngợi, nhìn hai thị nữ đã là tuyệt sắc giai nhân như thế, vậy Phi Tuyết cung chủ Như Tuyết Ngưng thì có bộ dáng như thế nào a, trong lòng hết sức chờ mong.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, giai nhân đang chậm rãi đi đến như không nhiễm chút bụi trần, làm người ta không khỏi trầm trồ khen ngợi, thế gian lại có một mỹ nhân tuyệt sắc như thế này sao.

“Trăm bước mùi thơm lan tỏa. . . . Chính bởi nụ cười của giai nhân!” Tư Ngạo Trần trong đầu nhớ tới câu thơ này, hôm nay nhìn thấy được Như Tuyết Ngưng, hắn mới cảm nhận được sâu sắc ý tứ trong đó.

Mà giai nhân đã đi tới trước người hắn.

“Nghe danh Tư Thiếu Thành Chủ đã lâu, hôm nay quang lâm Phi Tuyết cung, khiến ta đây cảm thấy thực vinh hạnh a!”

Chỉ thấy nàng mắt ngọc mày ngài, như châu như ngọc, lại làm Tư Ngạo Trần có cảm giác say mê.

“Cung chủ. Cung chủ khiêm tốn rồi.” Tư Ngạo Trần có chút luống cuống, lúc này mới hoàn hồn, hắng giọng nói: “Người đâu, đem quà tặng dâng lên.” Hắc vung tay lên, người hầu lập tức đưa quà tặng lên.

Như Tuyết Ngưng khẽ mỉm cười, “Thiếu Thành Chủ lần đầu tiên gặp nhau, đã đưa đại lễ cho Ngưng nhi?”

Tư Ngạo Trần bị nàng nhìn làm cho đỏ mặt, “Đây là ý tứ của gia phụ.”

Thị vệ rất nhanh đem quà tặng dâng lên.

Vạch tấm vải đỏ ra, cái thứ nhất là “Bắc Hải Ngọc San Hô” .

Như Tuyết ngưng nhìn lễ vật, cười nhạt, “Thiếu Thành Chủ cũng quá khách khí, Ngọc San Hô này là thánh phẩm giải độc trị thương, thứ mà người trong võ lâm mơ ước , làm sao có thể dễ dàng cho Ngưng nhi đây?

Lễ vật còn lại là “Túy phù dung” .

Tư Ngạo Trần ưu nhã cười một tiếng, “Hoa này là vì cung chủ mà hái, cung chủ trời xinh đã xinh đẹp hơn người, nên giữ gìn a, thứ này rất tốt cho việc dưỡng nhan.”

Như Tuyết Ngưng cười khẽ một tiếng, ánh mắt dịu dàng nhìn hắc, “Thiếu Thành Chủ thật là khéo ăn nói, ngài đưa tới đại lễ như thế, là vì chuyện gì vậy?”

Tư Ngạo Trần ho một tiếng, lúc này mới cất cao giọng nói: “Cung chủ, tại hạ là phụng mệnh của gia phụ tới đưa sinh lễ cầu hôn, theo đúng như hôn ước mà hơn hai mươi năm trước trưởng bối hai nhà đã định. Không biết cung chủ có biết việc này không?”

Trông mắt Như Tuyết Ngưng xoay chuyển, “Chuyện này Ngưng nhi từng nghe sư phụ nói qua, chỉ là chuyện cách đây đã nhiều năm, không ngờ Tư Minh Chủ vẫn còn nhớ.”

“Gia phụ là người trọng chữ tín.” Sắc mặt Tư Ngạo Trần có kính trọng với phụ thân.

Như Tuyết trong lòng nghi ngờ cười lạnh một tiếng, trọng chữ tín, một nam nhân bạc tình, có hứa hẹn gì đáng tin chứ?

Nàng cười như không cười, “Thiếu Thành Chủ vất vả chạy tới, hẳn là đã mệt mỏi, Ngưng nhi sẽ sai người chuẩn bị gian phòng.

“Cung chủ.” Về mặt Tư Ngạo Trần có chút thấp thỏm, Như Tuyết Ngưng cũng không có trả lời chắc chắn về chuyện cầu hôn. Trước khi tới nơi này, hắc còn có chút không tình nguyện, nhưng sau khi nhìn thấy nàng, hắc thật lòng muốn cùng nàng chung sống hết đời.

“Thiếu Thành Chủ chớ nóng lòng, Ngưng nhi cho ngài câu trả lời chắc chắn. Chỉ là việc này quá mức đột ngột, người cũng phải để cho ta nghĩ một chút a!” Nàng xinh đẹp cười nói.

Tư Ngạo Trần quả thật bị nụ cười này mê hoặc.

Phong Ngân từ đau đớn giãy giụa tỉnh lại, chàng càng không ngừng thở gấp, mồ hôi lạnh chảy trên gương mặt, không làm giảm bớt sự đau đớn của cơ thể, thật vất vả mới từ trong túi áo lấy cổ Đoạn Trường.

Độc Vĩnh Sinh khi đã phát tác thì mỗi lần càng gần nhau, sợ là đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Phong Ngân ăn cổ Đoạn Trường, ôm lấy thân thể của mình, đau đến mức nằm vật trên đất, người co lại , loại đau đớn này giống như găm nhăm toàn thân chàng.

“Ách.” Chàng nhịn không được kêu ra tiếng, hít thở từng ngụm từng ngụm một, đau đớn hành hạ toàn thân chàng, làm chàng muốn hôn mê.

Mơ mơ màng màng , cửa phòng hình như bị mở ra. Phong Ngân muốn ngồi dậy, nhưng đau đớn làm cho chàng không cách nào đứng dậy, giãy giụa mở mắt ra, đập vào mi mắt là một góc áo trắng, chàng nhẹ nhàng thở ra, là Phong Tử Thê.

“Người rất đau, phải không?” Phong Tử Thê thương tiếc ôm lấy Phong Ngân, ôm chàng ở trong lòng mình.

“Người.” Phong Ngân nói không ra lời , muốn hắc buông mình ra, nhưng bây giờ chính chàng cũng không còn chút sức lực nào.

“Thật là một hài tử quật cường.” (hài tử là của tác giả nha!) Phong Tử Thê dịu dàng nói, đem một viên thuốc thả vào trong miệng chàng, “Ăn đi, cái này có thể làm người dễ chịu hơn.”

Phong Ngân biết đó là đoạn trường đan mà Phong Tử Thê tự làm, vốn là độc được Tiêu Hồn Thực Cốt, cư nhiên lại có thể giảm đau, chàng uống thuốc, đau đớn giảm dần, Phong Ngân thở ra một hơi.

“Vì nữ nhân kia, đáng giá không?” Phong Tử Thê khẽ xoa gương mặt Phong Ngân, muốn lau mồ hôi cho chàng.

15. Chương 15: Chương 5.2

Phong Ngân đột nhiên tránh khỏi ngực của Phong Tử Thê, tựa vào chân bàn, cách xa hắn.

Tay Phong Tử Thê cứng đờ, qua một hồi lâu, mới cười nhạt, “Ngân, tại sao chứ? Người không bao giờ cho ta sắc mặt tốt, nhưng ta lại vẫn yêu người như vậy.” Hắn than nhẹ một tiếng, “Không sao, có lẽ là kiếp trước ta nợ người, nhưng nữ nhân kia thì sao? Nàng nợ người nhiều hơn ta! Người vì nàng rơi vào cảnh sống không bằng chết, còn nàng bây giờ đang làm cái gì người có biết không? Nàng ở sảnh trước mở tiệc, cùng với vị hôn phu của nàng a.”

Vị hôn phu? Phong Tử Thê nói ra làm Phong Ngân toàn thân cứng đờ, hô hấp cứng lại. Phong Ngân từ từ ngồi dậy, đôi môi xanh trắng khẽ nhúc nhích, “Người. Nói vậy.”

“Ta có bao giờ lừa gạt người chưa? Vị hôn phu tương lai của nàng, Thiếu Thành Chủ Tư Kiếm Thành, được người ta gọi là ‘túy kiếm’ (kiểu như túy quyền của thiếu lâm ý a) Tư Ngạo Trần, người không tin lời ta thì tự mình đi nhìn đi!”

Phong Ngân ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, “Người. Nói ai?”

“Tư Ngạo Trần! con trai độc nhất của võ lâm minh chủ Tư Vô Phong!” Phong Tử Thê lạnh lùng nói cho hắn biết.

Phong Ngân đột nhiên mở mắt, một ngụm máu tươi phun ra, nhiễm vào áo bào trắng như tuyết, làm người ta nhìn thấy mà ghê tởm, chán nản ngã xuống đất.

“Ngân ——” Phong Tử Thê kinh ngạc, vội vàng đỡ chàng, thấy sắc mặt của Phong Ngân đã biến thành trắng xám.

“Người đỡ ta. Đi, ta. Muốn. Đi.” Phong Ngân giãy giụa muốn đứng lên.

Phong Tử Thê siết chặt lòng bàn tay, đáy lòng oán độc hiện lên cái tên: Như Tuyết Ngưng!

Hành lang trong Phi Tuyết cung đèn đuốc sáng trưng, chiếu rọi như là hoàng cung.

Phong Ngân được Phong Tử Thê dìu từng bước vào đại sảnh, liếc mắt liền nhìn thấy ngồi đối diện Như Tuyết Ngưng là Tư Ngạo Trần.

Như Tuyết Ngưng nhìn thấy bọn họ, cười dịu dàng đứng lên, “Hai vị tới vừa đúng lúc, mau tới chúc mừng bốn cung đi!”

Ánh mắt Tư Ngạo Trần mang theo nghi hoặc xẹt qua hai người, cuối cùng rơi trên người Phong Ngân. “Hai vị này là” Hắn lên tiếng hỏi thăm.

Như Tuyết Ngưng khẽ mỉm cười, “Vị này là diệu thủ y tiên, còn đây là sư đệ của hắn. Bởi vì Ngưng nhi gần đây mắc bệnh nhẹ, cho nên đặc biệt lưu hai người ở trong cung.”

Tư Ngạo Trần chấp tay hành lễ, “Thì ra là diệu thủ y tiên, thất kính thất kính.”

Ánh mắt từ trên người Phong Tử Thê dời qua, hắn không nhìn được lại nhìn Phong Ngân một cái. Diệu thủ y tiên còn có sư đệ? Hắn sao lại chưa từng nghe qua.

“Không biết cung chủ muốn hai ta chúc mừng người cái gì?” Phong Tử Thê cười nhạt hỏi.

Như Tuyết Ngưng nhìn sang Phong Ngân, mỉm cười nói: “Bổn cung mới vừa đồng ý Tư Thiếu Thành Chủ cầu hôn, có thể gả cho lang quân như ý, người nói đây không nên chúc mừng sao?”

“Việc này tất nhiên là việc vui, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ gả cho thiếu niên anh hùng Tư Thiếu Thành Chủ, đây là một chuyện tốt a!”

Người nói đây không nên chúc mừng sao?

Phong Ngân dờ dẫm nằm trên giường, trong đầu không ngừng vang lên những lời này của Như Tuyết Ngưng.

Đôi mắt trống rỗng cùng kinh ngạc, có nên chúc mừng không? Hắn có nên chúc mừng không?

Ngưng nhi. Hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, cảm giác ấm áp từ từ chảy xuống gương mặt.

Thùng thùng. Tiếng gõ cửa truyền đến, Phong Ngân từ từ ngồi dậy, đi tới mở cửa. Đứng ngoài cửa là Phong Tử Thê áo trắng như tiên tử, thấy hắn cầm bầu rượu, nhìn mình cười cười.

“Ngân, chúng ta uống một chén, như thế nào?”

Phong Ngân không nói một tiếng, ánh mắt giống như xuyên thấu chàng rơi vào nơi khác.

Trong mắt Phong Tử Thê xẹt qua một tia thê lương, ngay sau đó cười ha ha, “Ta hiện tại tâm tình rất tốt, rất tốt!”

“Ngân, người không hận nữ nhân kia sao?”

“Ta không hận.” Phong Ngân nhàn nhạt quét qua hắn, lẩm bẩm.

“Người không hận? Ha ha! Nhưng ta hận! Nàng hại người đến vậy, ta hận không được muốn mạng của nàng! Nhưng như vậy cũng quá tiện nghi nàng, cho nên. Ha ha ha!” Hắn lại cười như điên.

“Người muốn làm cái gì với nàng?” Phong Ngân nhìn Phong Tử Thê, trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên.

“Ngân a.” Phong Tử Thê đau khổ cười một tiếng, “Ta chính là thành toàn nguyện vọng của người! Nàng hiện tại nhất định rất cần người, người còn không mau đến đi? Ha ha! Hồng trần nhất tiểu tiêu dao tán, chỉ nguyện ước ương bất nguyện tiên. Ha ha.” (ta để nguyên văn cho nó vần)

Lời của hắn khiến Phong Ngân đột nhiên cả kinh.

“Người dùng hồng trần tán?”

“Không tệ. Trúng hồng trần tán, Thánh nữ cũng sẽ biến thành dâm phụ, không muốn làm cho nàng chết, người còn không mau đi cứu nàng?”

“Người.” Phong Ngân mặt tái nhợt.

“Thế nào, người không thể phải không? Bởi vì người sẽ chết, cho nên người không thể làm như vậy. Hơn nữa. Nếu người cùng cá nước thân mật với nàng, kịch độc trong cơ thể của người sẽ truyền sang người nàng, vậy nàng cũng gặp nguy hiểm, phải không?” Phong Tử Thê cười như điên, “Cho nên ta đã thay người nghĩ biện pháp, vị hôn phu của nàng không phải còn ở chỗ này sao? Người còn không mau đi tìm hắn! Ha ha.”

Phong Ngân vẽ mặt thê lương nhìn Phong Tử Thê.

“Thế nào, người không bỏ được?” Phong Tử Thê châm chọc cười, “Vậy chính người đi cứu nàng a! Người phải hiểu rõ, làm vậy có phải giúp nàng nhanh chết hơn không?”

“Đối với nữ nhân mà nói đây chính là chuyện cả đời, người có thể cho nàng cả đời sao? Người một khi quyết định sẽ vĩnh viễn mất đi nàng!” Hắn càng nói càng hài lòng.

Cánh tay trắng bệch của Phong Ngân hướng về phía Phong Tử Thê giơ lên.

“Thế nào, người muốn giết ta?” Phong Tử Thê nhìn hắn, cười nhẹ, “Người luôn luôn thanh tâm quả dục mà lại muốn giết ta? Không ngờ ta có thể làm người phản ứng mãnh liệt như thế, tại sao lúc đầu ta không làm như vậy đây?”

Hắn bỗng dừng bắt được tay Phong Ngân, đưa đến sát gò má của mình, “Người không thể yêu ta, vậy thì hận ta đi! Cho dù như thế nào, kiếp này ta đều không thể quên được người, cho người đau khổ khắc cốt ghi tâm để không quên ta! Như Tuyết Ngưng, ta sớm muốn nàng chết rồi, nàng căn bản không xứng với người, không xứng!” Hắn cười điên cuồng, “Ngân, đừng từ chối, ta biết sự lựa chọn của người, còn không mau đi tìm Tư Ngạo Trần? Ha ha. . . . Sau đó người hoàn toàn mất nàng, giữa các người sẽ không còn quan hệ gì nữa; ngoại trừ ta ra, không có bất kỳ ai có thể lấy được người, không có!”

“Người điên rồi.” Phong Ngân mệt mỏi nói.

“Điên? Ta đã sớm điên rồi, từ thời khắc ta bắt đầu yêu người ta đã điên rồi, ta đã không còn là ta rồi! Nếu người có thể đối tốt với ta một chút, ta sao lại trở thành người như thế này chứ?”

Phong Ngân không nhìn hắn nữa, phi thân lao đến phòng của Như Tuyết Ngưng.

“Qua tối nay, người và nàng sẽ triệt để kết thúc! Không hề còn vương vấn nữa, người sẽ là của một mình ta, chỉ một mình ta. . . .” Phong Tử Thê hướng về phía bóng lưng của Phong Ngân nắm chặt một mình.

Như Tuyết Ngưng nằm ở trên giường, cả người ửng hồng, điều này làm cho Phong Ngân biết được lực đang phát tác.

Nhìn nàng khó chịu đến hôn mê nằm ở nơi đó, Phong Ngân không nhịn được tới đỡ nàng.

Như Tuyết Ngưng đang hôn mê lại cảm thấy một cỗ mát lạnh ập tới, đương lúc đau đớn giống như là bị lửa đốt lại được nước mát lạnh xối vào; nàng thở dài một tiếng, đôi tay ôm Phong Ngân thật chặt, không ngừng cọ cọ thân thể của chàng.

Toàn thân Phong Ngân chấn động, vội vàng kéo cánh tay đang làm loạn trên người mình ra, “Tuyết Ngưng.”

“Ừ. . . .” Nàng mở cặp mắt mê ly, trong tròng mắt nồng đậm xuân tình, “Phong Ngân, là người. . . .”

Nàng nhận ra chàng, vẻ mặt bỗng chốc tỉnh táo lại, thậm chí lộ ra một chút ý cười, càng sát lại gần lồng ngực Phong Ngân, “Ta thật khó chịu, người mau giúp ta đi. . . .” Hưởng thụ da thịt lạnh như băng của chàng, nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân không kìm lòng được gọi nàng, “Nàng biết nàng đang làm gì sao?” Nàng không thể như vậy, sẽ làm chàng ý loạn tình mê, quên tất cả.

“Ta làm gì” Nàng đỏ mặt, bộ mặt nghi ngờ nhìn Phong Ngân, thái độ vô tội lại làm người yêu thương. “Ta chỉ là thấy nóng quá. . . .” Nói xong, nàng lại cọ sát trong ngực chàng, ngón tay thon thả bắt đầu tháo nút áo của chàng.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân hít sâu một hơi, kéo tay của nàng, không để cho nàng cử động đi xuống, “Nàng trúng độc.”

“Trúng độc?” Cặp mắt mờ mịt nhìn Phong Ngân, ngọn lửa như thiêu như đốt làm nàng khó chịu muốn chết, nàng chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi loại đau nhức cùng khó chịu này.

“Phải. . . . Xuân được?” Nàng khó khăn lấy lại lí trí hỏi Phong Ngân.

Phong Ngân chán nản gật đầu.

Nàng hít sâu một hơi, trên mặt thể nhưng lại tràn đầy ý cười, mắt cũng chứa ánh sáng.

“Hoàn hảo là người. . . .” Gương mặt nàng kiều diễm xen một chút ngượng ngùng cười.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân không khỏi ôm chặt nàng, nhỏ giọng hô tên của nàng, bộ dáng kia của nàng làm lòng chàng xao động.

Ông trời tại sao phải bắt chàng lựa chọn tàn nhẫn như vậy?

“Phong Ngân, người sẽ ở bên ta cả đời, phải không?” Đôi mắt ngập nước nhìn Phong Ngân chằm chằm.

Nàng bây giờ tỉnh táo, tựa vào trong ngực Phong Ngân, làm nàng phát giác ra tâm sự của chính mình. Nàng thích chàng, có lẽ từ lần đầu tiên nhìn thấy Phong Ngân nàng đã thích chàng.

Nàng yêu kiều nói, “Mau giúp ta đi. . . .” Nàng nâng lên hai cánh tay ôm gáy của Phong Ngân.

“Không. . . .” Tim của Phong Ngân đau đến mức không cách nào hô hấp, định thần lại, bỗng dưng mở mắt ra, ánh mắt tỉnh táo nhìn thẳng nàng.

Phong Ngân bỗng chốc điểm mấy huyết đạo của nàng, đẩy nàng ra.

Như Tuyết Ngưng thất thần nhìn Phong Ngân, không hiểu vì sao chàng phải làm như vậy.

Phong Ngân không dám tiếp xúc với ánh mắt của nàng, như chạy trốn rời khỏi phòng, khép cửa lại thật chặt.

Ngoài cửa Phong Tử Thê mang bộ mặt thương tiếc nhìn Phong Ngân.

16. Chương 16: Chương 5.3

“Ngân, cần gì phải làm mình khổ sở như vậy chứ?”

Phong Ngân cắn chặt môi, trên mặt không còn chút huyết sắc, “Người muốn ta khổ sở, bây giờ người đã làm được rồi đó.”

Phong Tử Thê có chút khó lý giải, “Ta chỉ nghĩ chia rẽ các người, nhưng khi thấy người khổ sở như vậy, ta bỗng nhiên lại hối hận. . . .” Hắn than nhẹ một tiếng, vươn tay muốn vuốt ve gương mặt của Phong Ngân.

Phong Ngân bỗng chốc đẩy ra tay của hắn, khó khăn kéo cái chân thọt đi, chàng muốn đi tìm Tư Ngạo Trần, đi tìm hắn tới cứu nàng; đồng thời cũng đem mình đẩy vào địa ngục! Lúc này, chàng chỉ hận. . . . Ông trời tại sao hiện tại không lấy luôn tính mạng của chàng!

Sau khi đem Tư Ngạo Trần đẩy vào phòng, Phong Ngân cũng vô lực, ngã trên mặt đất, ho đến tê tâm liệt phế, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ khăn lụa trắng tinh, nhưng sự thê lương trong lòng làm chàng không còn cảm giác đau đớn, đau đớn thân thể vĩnh viễn không vượt qua đau đớn trong lòng!

Phong Ngân mê man nhìn phía trước, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen.

Bên trong nhà chợt truyền ra một tiếng kêu thê lương!

Là Ngưng nhi!

Hắn bỗng chốc đứng lên, không nhận được muốn đẩy cửa ra.

Vào lúc này, cửa bị một bước mở ra, Như Tuyết Ngưng tóc tai bù xù từ bên trong vọt ra.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân nghĩ kéo nàng lại.

Nàng lại giống như gió lốc điên cuồng chạy đi.

“Chuyện gì xảy ra?” Phong Ngân ánh mắt phức tạp nhìn Tư Ngạo Trần đang ngã ngời trên mặt đất.

Tư Ngạo Trần ngồi như người mất hồn, mờ mịt nhìn Phong Ngân, giống như là làm bầm lầy bầu nói: “Ta mới vừa cởi bỏ huyết đạo của nàng, nàng liền đánh một chưởng về phía ta, sau đó chạy ra ngoài. . . . Tại sao nhìn thấy ta, nàng lại thê lương như vậy?”

“Ngưng nhi. . . .” Phong Ngân vội vàng đuổi theo, nàng chạy trốn quá nhanh, chàng chân khí tán loạn căn bản không cách nào theo kịp, chỉ có thể cắn răng chịu đựng đau đớn sôi trào trong cơ thể, vẫn cứ đuổi theo nàng.

Nàng đã chạy đến bên hồ băng, nàng định làm cái gì?

“Ngưng nhi, dừng!” Phong Ngân kêu lên.

Kèm theo tiếng hô của Phong Ngân, nàng nhảy xuống, nhảy xuống nước.

Hồ nước lạnh thấu xương, Phong Ngân nghĩ cũng không nghĩ nhảy xuống theo, ra sức bơi tới hướng nàng.

Hắn bơi tới bên người nàng, vội vàng kéo nàng. Hồ nước này không quá sâu, nước vừa đến cằm của nàng.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân kinh hoảng nắm chặt nàng.

“Buông ta ra!” Như Tuyết Ngưng giãy giụa, dùng sức muốn hất tay của chàng ra.

“Nàng muốn làm gì?” Nước lạnh thấu xương làm hai người cứng.

Phong Ngân mang nàng vào bờ, nàng phản kháng, hai người cứ giằng co trong nước.

“Ngưng nhi.” Về mặt Phong Ngân khổ sở nhìn nàng.

Nàng chợt giơ tay lên, hung hăng đánh cho Phong Ngân một cái tát, trên mặt cũng là vẻ xấu hổ.

“Người mạnh khỏe! Người rất tốt! Ta làm như vậy không được sao? Ta đã không để ý liêm sỉ muốn người cứu ta, nhưng người lại đi tìm nam nhân khác!” Thân thể của nàng bởi vì kích động cùng rét lạnh mà càng run rẩy.

Phong Ngân nhìn nàng, chợt nắm cổ tay nàng, bắt mạch, trầm ngâm thăm dò mạch tượng của nàng.

“Buông ta ra!” Nàng vẫn còn giãy giụa kịch liệt.

“Đừng động!” Phong Ngân gầm nhẹ.

Phong Ngân muốn biết hồng trần tán trong cơ thể nàng hiện tại như thế nào, bởi vì chàng đã phát hiện chỗ nước trong hồ quanh thân nàng vừa này đang bốc khói lên, điều này cũng làm cho trong lòng chàng vui mừng, chẳng lẽ hồ nước này chính là nước lạnh trong sách thuốc ghi lại, nói như vậy, vừa lúc có thể giải độc cho nàng.

Hồng trần tán cũng không phải lại xuân dược bình thường, trúng hồng trần tán, nếu không cá nước thân mật để giải độc, thì một canh giờ sau độc sẽ phát tác mà chết; nhưng là, trừ cách đó ra, còn có một cách khác, chính là tìm được nước lạnh. Nhưng loại nước này cực kỳ hiếm thấy, không ngờ nàng lại đánh bậy đánh bạ đụng phải.

Hiện tại xem mạch tượng của nàng, hồng trần tán trong cơ thể nàng quả thực là đã được giải.

Trong mắt Phong Ngân thoáng qua một tia vui mừng, bỏ tay của nàng ra. “Nàng không sao.”

Đáp lại chàng, lại là một cái bạt tay, “Ta không sao?” Nàng cười lạnh nói: “Người không phải muốn đem ta ném cho tên nam nhân kia sao? Người là quân tử cao cao tại thượng làm sao có thể để ma nữ ta vào mắt chứ?”

Hận ý trong mắt nàng đâm vào trong lòng Phong Ngân, “Ngưng nhi, không phải như vậy. . . .” Phong Ngân khổ không thể tả, không biết nên giải thích như thế nào.

“Ngưng nhi?” Nàng cười lạnh, “Ai cho phép người gọi ta như vậy? Đừng gọi ta như vậy! Người làm ta buồn nôn!”

Nàng cười thê lương, “Uống cho Như Tuyết Ngưng ta tự mình đa tình, lại đi coi trọng nam nhân như người!”

Nàng càng cười càng điên cuồng, gió núi thổi làm bay sợi tóc nàng, trong mắt nàng mang theo sự lạnh lùng, nhìn Phong Ngân, “Tốt, rất tốt, người đã vô tâm, ta liền đoạn tình! Nếu ta đối với người còn một chút tình cảm nào, Như Tuyết Ngưng ta liền không được chết tử tế! Một ngày nào đó, ta muốn người phải hối hận vì việc hôm nay người đã làm với ta!”

Vậy sao? Nàng muốn chàng hối hận? Trên mặt Phong Ngân hiện lên nét cười cô đơn, vẻ mặt này làm người ta không đành lòng nhìn thấy.

Phong Ngân từ từ đi trở về phòng của mình, ngẩng đầu liền thấy phong Tử Thê tựa vào bên cạnh cửa nhìn chàng.

“Người còn không đi? Nàng sẽ giết người!” Ánh mắt mệt mỏi nhìn hắn, giọng nói luôn dịu dàng lúc này đã biến thành khàn khàn.

Phong Tử Thê thấy Phong Ngân toàn thân ướt đẫm, “Người làm sao vậy?”

Phong Ngân cô đơn cười một tiếng, “Tất cả đều như người mong muốn, nàng sẽ không tha thứ cho ta. Người đi đi, nàng sẽ không lưu tình, nhất định sẽ giết chết người.”

“Vậy còn người?” Phong Tử Thê kinh ngạc nhìn chàng hỏi, hắn chưa từng thấy qua vẻ mặt Phong Ngân như vậy, giống như thất hồn lạc phách.

“Ta cũng sẽ đi, nàng đã luyện thành Toái Tâm ấn, chuyện của ta cũng đã làm xong.” Hắn khổ sở cười một tiếng, “Toái Tâm ấn, quả thật là một chút cũng không có vết tích a.”

“Chúng ta cùng đi?” Phong Tử Thê kích động, mang theo chờ mong nhìn Phong Ngân.

Phong Ngân nhìn hắn một cái, dời mắt đi, nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu, “Ta muốn người giúp ta một việc.”

“Cái gì? Người nói.” Vẻ mặt Phong Tử Thê sáng lên, “Ta giúp người một việc, người sẽ ở chung một chỗ với ta sao?”

Phong Ngân không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta muốn người cứu một người.”

Băng tuyết bao trùm núi Tuyết Phong, Tư Ngạo Trần đứng ở cửa Phi Tuyết cung, lưu luyến không rời nhìn Như Tuyết Ngưng.

Như Tuyết Ngưng cười nhạt, “Tiễn người ngàn dặm, cuối cùng cũng phải từ biệt, kính xin Thiếu Thành Chủ đi đường cẩn thận.”

“Tuyết Ngưng.” Tư Ngạo Trần có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại nghẹn ở cổ họng, không cách nào nói ra một câu.

“Được, ta ở Tư Kiếm Thành chờ nàng!” Cuối cùng, hắn thâm tình nói ra câu này.

“Ừ.” Như Tuyết Ngưng mỉm cười dịu dàng, thẹn thùng e lệ, chỉ đáp một tiếng.

Một tiếng này, cũng đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Tư Ngạo Trần mặt mũi tràn đầy mỉm cười nhảy lên ngựa, vẫy tay với Như Tuyết Ngưng.

17. Chương 17: Chương 6.1

Như Tuyết Ngưng bỗng chốc đẩy cửa phòng ra, nhìn khắp bốn phía.

“Phong Tử Thê đâu?” Nàng cau kính hỏi.

“Đi rồi.” Phong Ngân nhìn thẳng nàng, vẻ mặt có chút thê lương.

Như Tuyết ngưng cười lạnh một tiếng, “Đi? Ta thật muốn nhìn rốt cuộc hắn nhanh, hay là ta nhanh?” Nàng xoay người muốn đi.

“Nàng muốn làm gì hắn?” Phong Ngân ở sau lưng nàng hỏi.

Nàng bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Phong Ngân, ánh sáng bức người làm tâm chàng lạnh lẽo.

“Làm gì? Ta sẽ cho người thấy ta làm gì hắn!” Nàng cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói những lời này.

“Nàng có nhất định phải đuổi tận giết tuyệt như vậy không?” vẻ mặt Phong Ngân mệt mỏi.

“Người nghĩ ta sẽ bỏ qua cho hắn sao?” Nàng cười lạnh một tiếng, “Người phải biết, kinh mạch của ta đã tốt lên tám phần, không cần người nữa rồi.”

“Cung chủ, đã xảy ra chuyện!” Vọng Nguyệt vội vã chạy tới, vẻ mặt hoảng loạn.

“Chuyện gì?” Như Tuyết Ngưng xoay người lại nhìn nàng.

“Là thạch lao, có người cướp ngực!”

Như Tuyết Ngưng bỗng nhiên xoay người, nhìn chăm chăm Phong Ngân trong mắt hiện lên lửa giận, “Là người!”

Nàng dậm chân, eo nhỏ nhún uốn éo, phi thân đi.

Dưới ánh trăng, Phong Tử Thê đang công Thích Diệp Vũ đánh nhau cùng một đám thị vệ.

Thị vệ vây lại Phong Tử Thê, không để cho hắn thoát thân.

Như Tuyết Ngưng như một con bướm nhẹ nhàng, áo trắng bay múa rơi vào trung tâm vòng vây, một chưởng đánh úp về phía Phong Tử Thê.

Chỉ vài chiêu, Phong Tử Thê đã bị nàng giữ chặt.

Nàng quát một tiếng, xách Phong Tử Thê bay vút ra ngoài, mà Thích Diệp Vũ đã bị thị vệ bắt được.

“Dừng tay!” Phong Ngân hô một tiếng, nhảy về phía Phong Tử Thê muốn cản nàng.

Chàng đứng ở trước Phong Tử Thê và Thích Diệp Vũ.

Như Tuyết Ngưng không nói, đôi mắt như lưỡi dao sắc bén, lạnh lùng theo dõi chàng.

“Người muốn cầu xin cho bọn họ? Người muốn cứu tiện nhân này?” Nàng đưa ngón tay ngọc chỉ hướng Thích Diệp Vũ.

Phong Ngân đưa mắt nhìn nàng, “Ta đã chữa khỏi bệnh của nàng, nàng thiếu ta một việc. Yêu cầu của ta chính là muốn nàng thả bọn họ, giữ lại tính mạng cho bọn họ!”

Trong mắt Phong Ngân lóe lên mắt mát cùng đau đớn, chàng chỉ có thể thành toàn một nguyện vọng, mặc dù lúc đầu không phải là muốn như thế, nhưng hôm nay, chàng chỉ có thể đổi lấy mạng người.

Như Tuyết Ngưng mở to mắt, nhìn Phong Ngân rất lâu, lạnh lẽo trong mắt như muốn đâm vào lòng chàng. Nàng nhếch môi cười một tiếng, “Người trà trộn vào Phi Tuyết cung, chẳng lẽ là vì cứu tiện nhân kia?”

“Thích Diệp Vũ là sư tỷ của nàng.” Phong Ngân gian nan mở miệng.

Ánh lạnh chợt lóe, trong tay nàng nhiều hơn một thanh kiếm, thân kiếm lạnh lẽo chống đỡ gáy của Phong Ngân, ánh mắt nhìn chàng tựa như một người xa lạ.

Phong Ngân nhìn nàng, tâm bị ánh mắt của nàng làm đau, tựa như chảy máu.

Ngưng nhi. Van cầu nàng đừng nhìn ta như vậy. Xin đừng.

Nàng không lộ vẻ gì trên mặt, thanh âm khàn khàn làm cho mọi người nghe được rõ ràng, “Ta nợ người một việc?” Nàng gằn từng chữ mà nói, cắn chặt cánh môi.

“Người tới, đem hai người này đuổi ra khỏi cung!” Nàng bỗng dưng phát ra mệnh lệnh.

“Dạ!” Lập tức có hai thị vệ đi tới, đem Phong Tử Thê cùng Thích Diệp Vũ nhấc lên.

“Khoan đã!” Phong Tử Thê cùng Thích Diệp Vũ gần như đồng thời hô.

“Đi đâu? Ngân cùng chúng ta đi.” Phong Tử Thê vội la lên.

Như Tuyết Ngưng nghe xong, nở nụ cười, cười đến thân thể nàng phát run, ánh mắt của nàng rơi trên người Phong Tử Thê, cái loại ánh mắt lạnh lẽo đó làm hắn không khỏi cũng hít một ngụm khí lạnh.

“Chính người cũng không lo được, còn muốn cứu hắn?” Nụ cười của nàng tràn đầy châm biếm.

“Sư muội.” Thích Diệp Vũ khàn khàn mở miệng, “Ta. Ta không muốn đi, người thả bọn họ đi.”

Như Tuyết Ngưng đánh một cái tát lên mặt nàng, “Sư muội? Người không phải luôn kêu ta tiện nhân sao? Hiện tại ta sao lại thành sư muội của người? Tiện nhân! Đời này người nhất định thua trong tay nam nhân!” Nàng lạnh lùng châm biếm.

“Như Tuyết Ngưng!” Phong Ngân theo bản năng đánh một cái tát trên mặt nàng.

Lần này mọi người ở đây bị kinh hãi rồi.

Như Tuyết Ngưng từ từ xoay người lại, trên mặt là biểu cảm không thể tin được. Đời này. Hắn là nam nhân đầu tiên đánh nàng! sao hắn lại dám? Tại sao có thể? Tại sao có thể đối với nàng như vậy!

“A ——” nàng bỗng dưng thét chói tai, vẻ mặt điên cuồng nhìn Phong Ngân chăm chăm, ánh mắt kia như hận không được phanh thây chàng.

“Phong, Ngân! Tốt, tốt !” Nàng xoay người lại, nhanh như tia chớp đem Phong Tử Thê cùng Thích Điệp Vũ đánh cho bất tỉnh. “Người đâu! Mau đưa hai người này ném ra ngoài cung cho ta, nếu không ta lập tức giết chết các người!” Nàng kêu lên.

“Còn người.” Nàng nhìn Phong Ngân một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: “Phong, Ngân, công, tử, người ở lại Phi Tuyết cung tiếp tục làm khách đi!”

Như Tuyết Ngưng quả thật bị chọc đến điên rồi!

Nàng múa kiếm ở trong phòng bằng một hồi, hắn trước đã không cần nàng, giờ lại đánh nàng, lại còn bất chấp cứu Thích Điệp Vũ!

“A ——” Nàng ngửa mặt lên trời kêu to, trong lồng ngực một cỗ tức giận làm nàng hít thở không thông. Đời này nàng chưa phải chịu sỉ nhục nào như vậy!

“Ta hận người! Ta hận người! Ta hận người!” Nàng thét lên.

Nàng điên cuồng tìm những tờ giấy ghi tâm pháp Phong Ngân viết cho nàng, một hồi điên cuồng xé nát, từng mảnh giấy vụn bay lượn trên bầu trời, giống như những con bướm trắng.

Phát tiết, hét đủ rồi, hô một, nàng thần thờ ngã ngồi trên mặt đất, hận ý khắc cốt ghi tâm.

Nàng muốn trả thù! Nàng sẽ không để cho Phong Ngân sống tốt, sẽ không!

Lặng người hồi lâu, trên gương mặt tái nhợt của nàng tràn ra một nụ cười, hận ý cùng lạnh lẽo tràn ngập trên mặt, nụ cười này, làm cho người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Phong Ngân mới vừa chịu đựng độc Vĩnh Sinh phát tác, mồ hôi ướt đẫm, cả người giống như mới từ trong nước đi lên, suy yếu hôn mê nằm trên giường không thể động đậy.

Chàng hít một hơi, cố gắng để cho mình tỉnh táo, chàng không thể ở lại chỗ này, chàng không muốn chết ở trước mặt nàng.

Nhưng mà, nàng sẽ để mình đi sao?

Phong Ngân nghĩ ánh mắt thê lương cùng oán hận của nàng ngày hôm qua, Ngưng nhi. Chàng hô hấp khó nhọc.

Cả ngày hôm nay cũng không gặp được nàng, nàng sẽ xử trí mình thế nào? Một cái tát kia đánh vào trên mặt nàng, nhưng lại làm đau tim chàng. Phong Ngân chán nản thở dài, nghĩ đưa tay xem bàn tay của mình.

Nhưng mà, chàng phát hiện mình không hề có chút sức lực.

Phong Ngân cả kinh, đây không phải là dấu hiệu của độc Vĩnh Sinh, chàng thử đưa tay, thử ngồi dậy, nhưng cả người mềm nhũn, không có chút hơi sức nào. Cảm giác vô lực càng ngày càng sâu, lan tràn đến toàn thân, thậm chí chàng muốn mở miệng nói chuyện cũng không thể!

Phong Ngân hoảng sợ, biết là mình đã trúng độc. Chẳng lẽ là hóa cốt tán?

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy Như Tuyết Ngưng áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng đi vào.

Như Tuyết Ngưng đi thẳng đến bên cạnh Phong Ngân, cúi đầu đưa mắt nhìn chàng.

“Hiện tại nằm như vậy, có phải rất thoải mái hay không?” Thanh âm của nàng không hề có chút dịu dàng.

Phong Ngân muốn nói chuyện, nhưng lại không có hơi sức để mở miệng.

18. Chương 18: Chương 6.2

Nàng nâng lên tay ngọc, lau gương mặt của chàng, sâu kín nói: “Người thật sự là một nam nhân hấp dẫn, nhìn qua dịu dàng như vậy, kiên nhẫn như vậy, độc ác.”

Lòng Phong Ngân đầy nghi ngờ, không biết nàng muốn làm cái gì.

Thấy Phong Ngân nhìn mình, Như Tuyết Ngưng chợt cười, “Phong Ngân.” Nàng dịu dàng kêu tên của chàng, đôi môi đỏ mọng gần sát môi chàng, “Bản thân người thanh cao, xem thường ta, phải không? Ha ha.

Nàng cười khê một tiếng, lạnh nhạt như đêm tối, “Ta cho người biết, hiện tại ngoài cửa có hai nữ tử thanh lâu xinh đẹp bị hạ xuân dược, đang hưng phấn chờ được gặp người ! Người có muốn thấy các nàng hay không?” Nàng cười khanh khách , xem ra hết sức vui vẻ, hết sức sáng khoái.

“Nàng, nàng.” Chàng hiểu được ý đồ của nàng, vừa buồn vừa giận, dùng toàn bộ sức lực, lại chỉ có thể phát ra một chữ khàn khàn, trong tròng mắt nhất thời tràn đầy khổ sở cùng bi phần.

“Ta như thế nào?” Như Tuyết Ngưng nhếch môi, cười sáng khoái, “Ta nói rồi, muốn người hối hận vì ban đầu đã đối với ta như vậy. Thế nào, người bây giờ hối hận không?”

“Người bây giờ rất muốn chết, phải không? Đáng tiếc người một chút hơi sức cũng không có, muốn tự vẫn cũng không làm được !” Nàng than nhẹ lắc lắc đầu, “Nhuyễn ngọc ôn hương, cá nước thân mật, nam nhân nào không thích? Thật ra thì ta đối với người rất tốt không phải sao.”

Thấy rõ ràng xấu hổ cùng tuyệt vọng trong mắt chàng, nàng cần rở nỏ nụ cười, tràn đầy hận ý nhìn chàng, “Ta hôm nay muốn xem xem, người rốt cuộc có bị nhiễm bần hay không? Qua đêm nay, ta xem người còn có thể làm chính nhân quân tử hay không? Người không phải không muốn ta sao? Ta liền muốn người so với ta càng thảm hại hơn!”

Nàng thối lui đến cạnh cửa, mở cửa, hai nữ nhân xinh đẹp liền vọt vào, trong phong nhất thời tràn đầy mùi son phấn, gương mặt mỹ nhân đầy mị hoặc, lao thẳng về phía Phong Ngân như điên.

“Cứ hưởng dụng người ta đưa cho người đi!” Như Tuyết Ngưng cười ha hả, khép cửa lại.

Bên trong phòng truyền đến tiếng quần áo bị xé rách, kèm theo tiếng rên rỉ dâm dăng của nữ nhân.

Như Tuyết Ngưng ngẩng đầu nhìn trời, đêm tối âm đạm, chỉ có thưa thớt vài ngôi sao với nửa vầng trăng. Nàng khê động khoe miệng, muốn cười, nhưng một tiếng cười cũng không nổi.

Vung ống tay áo, nàng vội vã rời khỏi biệt viện, giống như không thể ở lại đây một khắc nào nữa.

Màn đêm đen kịt, Như Tuyết Ngưng ngẩng đầu nhìn trời, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một nét buồn rầu, nàng sâu kín thở dài, môi anh đào hé mở: “Vọng Nguyệt, vào trong. Thu thập một chút.”

Vọng Nguyệt ngẩn ra, hiểu ý của nàng, trên thực tế tâm tư của nàng cũng mâu thuẫn phức tạp, giống Như Tuyết Ngưng. Nàng có thể hiểu trong lòng nàng hận, nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy làm thế này. Quá tàn nhẫn.

Vọng Nguyệt đi vào biệt viện, cả phòng nồng đậm mùi vị tình dục, quần áo rách nát rơi vãi đầy đất, một căn phòng hỗn loạn, Vọng Nguyệt ôm lấy trái tim, từ từ nhìn về trên giường.

Nhưng mà, nàng kinh hãi phát hiện, trừ chăn gối xốc xếch, nơi đó đã không một bóng người.

“Cung chủ, cung chủ!” Nàng kêu lên.

Như Tuyết Ngưng rất nhanh mang theo thị vệ tìm những chỗ quan trọng, nàng cũng không tin có người có thể từ nơi này đi ra ngoài.

Quả nhiên, dưới ánh trăng xuất hiện hai bóng dáng, đều là mặt quỷ có răng nanh, mặc y phục đỏ tươi, bộ dáng kinh người này, làm trong mắt Như Tuyết Ngưng một cổ lạnh lùng.

Quỷ Vực. Người tới chắc chắn là người của Quỷ Vực!

Lúc tay nàng vung lên, ý bảo bọn thị vệ bao vây hai tên mặt quỷ thì trong bầu trời đêm chợt truyền đến tiếng kêu thê lương, như tiếng của quỷ chốn âm phủ, làm kinh động lòng người.

Hai bóng dáng một đen một trắng từ trên trời giáng xuống, vừng vàng đứng trước mặt nàng. Không, chính xác mà nói là ba, nàng cơ hồ liếc mắt liền nhận ra người mà tên áo đen ôm vào trong ngực là Phong Ngân.

Đôi mắt đẹp của nàng khê nhúc nhích, “Không ngờ ngay cả quỷ chủ cũng đại giá quang lâm!”

Từ khi nhìn thấy tên mặt quỷ áo đen, nàng đã đoán được thân phận của người này, chính là quỷ chủ gần đây mới nhận chức đại đệ tử của Cô Phong tên Tuyết Phách.

Mà người cùng đi với Tuyết Phách là Phong Tử Thê càng đỏ mắt, không nhận được quát: “Như Tuyết Ngưng, người không phải là người!”

Như Tuyết Ngưng lạnh lùng cười một tiếng, không để ý tới hắn, ánh mắt của nàng dời về phía người trong ngực Tuyết Phách .

Đôi mắt đen tĩnh mịch của Tuyết Phách xuyên thấu qua mặt nạ nhìn nữ nhân trước mặt, thật sự nàng rất xinh đẹp, lịch sự tao nhã như vậy, dễ dàng có thể đoạt đi hô hấp của nam tử trên thế gian. Nhưng mà nữ nhân như vậy, đến tột cùng lòng của nàng chứa cái gì, lại có thể tàn nhẫn đối với nam nhân si dại mình như vậy? Phong Ngân thật không đáng giá vì nàng như vậy, thật là không đáng giá!

Hắn vội vã cùng Phong Tử Thê đi đến, thế nào cũng không ngờ được sẽ nhìn thấy Phong Ngân rơi vào cảnh.

Bọn họ vẫn là đến chậm!

Khi này hai nữ nhân dâm đang bị Phong Tử Thê đánh một chưởng mà mất mạng, bọn họ nhìn thấy một Phong Ngân tái nhợt. Trên người của hắn toàn là vết thương, làm người ta nhìn thấy mà ghê.

Nhìn những vết thương này, hắn có thể tưởng tượng được Phong Ngân bị người hành hạ như thế nào, hai thanh lâu nữ tử này điên cuồng như thế nào, phóng dăng như thế nào mới có thể lưu lại trên người hắn những vết tích này.

Nếu không phải Tuyết Phách từ trước đến giờ luôn tỉnh táo, hắn cũng sẽ kích động muốn giết Như Tuyết Ngưng.

Trên mặt hắn một hồi co quắp, hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn về người tiểu tụy trong ngực, “Ngân, thật xin lỗi, ta vẫn là đến chậm; nhưng ta sẽ vì ngươi đòi lại công bằng!” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng đến Như Tuyết Ngưng.

Như Tuyết Ngưng không nhìn hắn, ánh mắt của nàng vẫn đặt trên người trong ngực Tuyết Phách, hắn bị áo bào đen của Tuyết Phách bao quanh, cho dù như vậy, nàng vẫn thấy được cái gáy tím bầm của hắn với chi chít vết cào. Vết thương như thế, trên người hắn có tất cả bao nhiêu?

Một cảm giác hối hận sâu chiếm lấy nàng, thân thể của nàng khê run rẩy, muốn mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

“Người không thể dẫn hắn đi.” Nàng kinh ngạc khi mình lại thốt ra câu này.

“Vậy phải nhìn xem khả năng của người!” Tuyết Phách lạnh lùng nói.

“Tuyết.” Cảm nhận được Tuyết Phách đang tức giận, Phong Ngân giãy giụa kéo ống tay áo của hắn, suy yếu mở miệng.

“Ngân, người nói cái gì?” Người trong ngực gầy như que củi, ngay cả Tuyết Phách tỉnh táo như vậy cũng đỏ mắt.

Phong Ngân khê ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn hướng nàng.

Như Tuyết Ngưng tiếp xúc với sự thờ ơ trong mắt Phong Ngân, trong lòng chấn động, chỉ có thể ngơ ngác nhìn, nói không ra lời.

“Nàng muốn giết ta sao?” Phong Ngân sâu kín hỏi.

Nàng căn bản nói không ra lời.

“Không giết ta. Vậy thì.” Phong Ngân thở dốc, gắng sức nói: “Thả ta.”

Phong Ngân nhắm mắt lại, giọng nói vô cùng mệt mỏi, giống như người sắp chết đang nói di ngôn.

“Như Tuyết Ngưng!” Một bên Phong Tử Thê nghe không rõ nữa, rống to một tiếng, áo trắng bông bành hướng Như Tuyết Ngưng bổ tới.

Hắn muốn giết nàng! Nàng cứ nhiên giẫm đạp lên tình yêu của người trong lòng hắn, hắn muốn giết nàng!

Tim Như Tuyết Ngưng đang đập mạnh loạn nhịp bỗng chốc hồi hồn, tránh né chưởng phong bén nhọn của Phong Tử Thê.

“Tử Thê.” Phong Ngân khó khăn gọi hắn.

Phong Tử Thê không hề quay đầu lại hét lên: “Phong Ngân, người đừng ngăn cản ta, hôm nay ta nhất định giết nàng! Cho dù võ công của ta không bằng nàng, chết ở trên tay nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện; đây không phải là vì người, mà là vì ta!”

Hắn đang muốn xông lên thì bị hai người cạnh Tuyết Phách kéo lại.

“Ta sứ không muốn thương tổn nàng.” Tên người mặt quỷ thanh âm lạnh lẽo nhàn nhạt thuật lại.

“Phong Ngân!” Cái tên này bỗng dưng làm gọi lại trí nhớ của nàng.

Giống như là ánh chớp, trước mắt nàng thoáng qua một bóng dáng màu trắng, nhanh đến mức nàng không cách nào bắt được. “Ngân!” Nàng theo bản năng hô nhẹ một tiếng.

Phong Ngân nghe được, thân thể khẽ run, “Tuyết. Dẫn ta đi!”

“Đứng lại!” Tuyết Phách di động thân thể lại bị thị vệ Phi Tuyết cung ngăn lại.

Tuyết Phách cười lạnh, còn chưa nói chuyện, sau lưng liền truyền đến thanh âm khan khan của Như Tuyết Ngưng: “Để cho bọn họ. Đi.” Nàng giống như khổ sở giữa trong ký ức, tuy nói ra lời nói này, nhưng không có nửa điểm cam tâm tình nguyện.

Mà Tuyết phách nghe được quyết định của nàng, cũng có chút ngoài ý muốn.

“Phong Tử Thê, người không đi sao?” Tuyết Phách lạnh lùng nói.

Phong Tử Thê thất thần ngây ngốc đứng ở nơi đó, không biết đang nghĩ cái gì.

Nghe được giọng nói của Tuyết Phách, hắn mới ngẩng đầu, chợt hiểu nhìn về phía Phong Ngân trong ngực Tuyết Phách, lộ ra một nụ cười khổ, trong mắt cất giấu thứ tình cảm phức tạp, “Lần này ta sẽ không đi theo các người nữa, có một số việc, ta cũng cần suy nghĩ một mình.” Hắn lẩm bẩm nói xong, giống như đang nói cho mình nghe.

“Tùy người.” Tuyết Phách lạnh lùng trả lời.

Lập tức, người của Quỷ Vực vội vã rời đi, không thấy bóng dáng, tựa như lúc họ đến vậy.

Phi Tuyết cung vắng vẻ hẳn, chỉ còn lại Như Tuyết Ngưng đứng ngẩn ngơ như rơi gỗ.

“Cung chủ.” Đã qua một canh giờ, Vọng Nguyệt không yên lòng ra ngoài nhìn xem, mới phát hiện Như Tuyết Ngưng còn đứng ở trong đình viện.

Trời mưa đã lâu, giờ nàng đã bị nước mưa xối ướt đầm, nhưng nàng tựa như hồn nhiên không biết. Nét mặt của nàng hoang mang, tràn đầy đau đớn, ánh mắt sâu thẳm.

“Cung chủ.” Vọng Nguyệt che dù chạy tới, nàng từ nhỏ lớn lên cùng Như Tuyết Ngưng. Người ta đều sợ Như Tuyết Ngưng tính tình lạnh lùng tàn khốc, nhưng nàng không sợ; nàng biết Như Tuyết Ngưng khi còn bé chịu nhiều khổ cực, mới biến thành máu lạnh vô tình như vậy. Ở trong cảm nhận của nàng, Như Tuyết Ngưng giống như là tỷ tỷ của nàng.

Như Tuyết ngưng từ từ chuyển mắt về, nhìn nàng một cái, “Vọng Nguyệt.”

“Vâng” Vọng Nguyệt cúi đầu, muốn nghe nàng ra lệnh.

19. Chương 19: Chương 6.3

Ai ngờ nửa ngày cũng không có tiếng động, nàng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra Như Tuyết Ngưng đang ngồi xổm dưới đất, thân thể mảnh khảnh lạnh đến phát run.

Nàng không khỏi kinh hãi, “Cung chủ, người sao vậy?”

“Người đâu! Mau tới đây!” Nàng kinh hoảng gọi thị vệ tới.

Như Tuyết Ngưng ngủ một giấc thật lâu, lúc sắp hôn mê, trong đầu nàng thoáng qua một bóng dáng áo trắng càng ngày càng rõ, nàng nhìn thấy có người đi về phía nàng.

“Người là ai?” Nàng hoảng hốt hỏi, rất muốn thấy rõ cái bóng dáng kia, nhưng lại sợ nhìn thấy hắn.

Hắn từng bước một đến gần, nàng lại từng bước một lui về phía sau.

“Người là ai?” Thanh âm của nàng đã phát run.

Hắn chợt dừng lại, không đến gần nàng nữa, trong sương mù mờ mịt, nàng chỉ nghe được hắn gọi.

“Ngưng nhi.” Giọng nói dịu dàng này làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

Sương mù theo tiếng hắn gọi dần dần phai nhạt. Mặt của hắn từ từ xuất hiện trước mặt nàng, là hắn! Phong Ngân!

“Không!” Nàng kêu khê một tiếng, bỗng đứng từ trên giường ngồi dậy, hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng hít thở từng ngụm từng ngụm, mồ hôi lạnh thấm đầy mặt.

“Cung chủ, người tỉnh rồi hả?” Vọng Nguyệt vui mừng nói.

Như Tuyết Ngưng mờ mịt ngẩng đầu, nhìn nàng một cái, “Ta sao lại thế này.” Vừa mở miệng, nàng mới phát hiện ra giọng nói của mình khàn đặc.

“Người mắc mưa, sốt cao, đã hôn mê một ngày một đêm rồi.” Vọng Nguyệt lo lắng nói, vẻ mặt tỉnh táo lại, “Cũng may, hiện tại đã tỉnh.” Nàng cầm một cái khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Như Tuyết Ngưng.

Như Tuyết Ngưng từ từ hoàn hồn, không muốn nhớ đến giấc mơ vừa rồi, nhưng là trong đầu bóng dáng kia tựa như là dấu ấn, chẳng thể nào xua đuổi! Còn có tiếng hắn gọi, làm cho nàng tâm trạng lộn xộn khó tả .

Nàng kinh hoảng , có lẽ. Có lẽ Phong Ngân chính là người đã tồn tại trong đoạn trí nhớ mà nàng quên; có lẽ, bọn họ sớm đã có dính líu.

Gương mặt trắng bệch hé ra nụ cười, bỗng đứng vén chăn mỏng lên, đứng dậy.

Nàng cử động làm Vọng Nguyệt giật mình, “Cung chủ, ngài muốn làm cái gì?”

Nàng lao đảo đi ra ngoài cửa.

“Ta muốn đến phòng băng.” Nàng khàn khàn mở miệng, trước mắt choáng váng, hít sâu một hơi, ổn định thân thể.

“Không được..., thân thể của ngài còn yếu.”

Vọng Nguyệt còn chưa nói hết, đã bị Như Tuyết Ngưng đẩy ra, nàng quờ quạng, để cho mình đứng vững hơn. Nàng muốn đi, không ai có thể cản nàng!

Trong phòng băng khí lạnh lượn lờ, hơi lạnh thấu xương khiến Như Tuyết Ngưng run mình một cái, kéo áo lông trắng, từng bước một đi về phía băng điện.

Nàng phải đến, bởi vì nàng đem bí kíp tu la thần công chôn ở nơi đó; chỉ có Phi Tuyết cung chủ mới có thể tập luyện và tu sửa nó.

Nhưng theo ghi chép để lại, người tu luyện nghiêm túc rất ít: bởi vì biết ma công này mặc dù lợi hại, nhưng bởi vì thiếu hụt tâm pháp, cuối cùng không tránh được hủy hoại bản thân, nhưng tâm pháp lại không có người nào biết.

Nàng đã đọc thuộc bí kíp, không cần phải nhìn nữa. Nhưng mà, nàng hiện tại chợt ý thức được nàng quên một tờ cuối cùng vô cùng quan trọng; tờ cuối cùng này, nàng từng vội vã xem qua, bởi vì là thư của sư phụ lưu lại, cho nên cũng chưa nhìn kĩ.

Trong lòng nàng bỗng dưng căng thẳng, nghĩ đến hắc đạo cho nàng tâm pháp, hắc đạo tại sao biết tâm pháp? Tại sao lại hiểu rõ tu la thần công như vậy chứ?

Trước kia tại sao nàng vẫn coi thường, coi thường sự hiểu biết của hắc đạo đối với nàng? Nàng mắc phải lỗi lớn. Nàng chán nản nhắm mắt lại, mặc dù còn không biết đáp án là gì, nhưng lần đầu tiên trong đời, nàng tin chắc mình đã sai lầm rồi.

Run rẩy lật tới tờ cuối cùng, bút tích của sư phụ đập vào tầm mắt.

Tu la thần công là do tổ tiên của Phi Tuyết cung Tử La Sát sáng chế.

Năm đó, Tử La Sát cùng với Tuyết Khiếu Thiên đại hiệp một đoạn tình yêu trong lúc sinh tử, nhưng kết thúc trong buồn bã.

Từng hàng nhìn xuống, nàng càng xem tâm càng lạnh, càng xem càng sợ. Thì ra là, Tuyết Khiếu Thiên lại có quan hệ mật thiết với Quỷ Vực; thì ra là từ đó về sau, giống như một loại ma chú, nữ tử Phi Tuyết cung với nam tử Quỷ Vực kết thúc đau thương, mới có thể rơi vào cảnh mấy trăm năm sau Phi Tuyết cung cùng Quỷ Vực tuyệt giao, trở thành cấm kỵ của đối phương.

Quỷ Vực, Quỷ Vực. Nàng chán nản thì thầm.

Nhìn di ngôn của Tử La Sát, nàng ngây ngốc.

Tu la thâm sâu, Toái Tâm không có dấu vết; Toái Tâm là nhất định. Ta cả đời thống hận Tuyết Khiếu Thiên, Hắc lệ nào không biết ta yêu hắc. Sáng chế tu la thần công, gửi gắm tình cảm Toái Tâm ẩn, ta cũng là gửi tâm với hắc.

“Tu la thâm sâu thần công, Toái Tâm không có dấu vết.” Như Tuyết Ngưng si ngốc nỉ non hai câu này, nàng hiện tại mới hiểu được, thì ra là sư tôn đã sớm đem tâm pháp nói cho hậu nhân, chỉ là không người nào phát hiện. Người khác còn chỉ nói nàng khờ, nhưng thì ra là, cái tâm pháp này chính là Toái Tâm ẩn của Quỷ Vực.

Nàng? Nếu không phải Phong Ngân tự mình truyền cho, cho dù nhìn lá thư này, nàng liệu có thể nhận ra đó là Toái Tâm ẩn?

Nước mắt tràn mi, nàng nhịn không được nữa, ngã ngối trên mặt đất, thất thanh khóc rống lên.

“Phong Ngân. Phong Ngân, khó trách tên người là Phong Ngân, Toái Tâm một chút cũng không có dấu vết.” Nàng làm sao không biết, Toái Tâm ẩn là tuyệt kỹ của Phong Vũ Tuyết tam sát.

Phong Ngân, nàng nhớ tới cái này tên, thân thể run rẩy dần dần bình tĩnh lại, ánh mắt cũng trở nên rõ ràng, trong lòng đã có quyết định.

Chàng chờ ta! Chờ ta báo thù cho sư phụ, giết Tư Vô Phong, ta nhất định sẽ đi tìm chàng, biết rõ mọi chuyện, cho dù chúng ta kết thúc! Ngân, chàng. Là người áo trắng trong đoạn trí nhớ bị mất của ta sao?

20. Chương 20: Chương 7.1

Tư Ngạo Trần gần đây cũng sống không tốt.

Thứ nhất là vì nỗi khổ tương tư, sau khi rời khỏi Phi Tuyết cung, hắn đối với Như Tuyết Ngưng càng ngày càng nhớ nhung, ngày nhớ đêm mong, bóng dáng xinh đẹp của nàng luôn chiếm lấy đầu óc hắn.

Thứ hai là vì mẫu thân của hắn, ngày xưa thiên sơn thần nữ Hàn Lạc Mai, chẳng biết tại sao, từ khi trở lại Phi Tuyết cung, chợt nhiễm bệnh nặng, bệnh này đến ly kỳ. Phụ thân của hắn khắp nơi tìm danh y, nhưng lại không thể nào chữa khỏi.

Tư Ngạo Trần từ nhỏ cũng rất yêu mẫu thân, mẫu thân ở trong mắt của hắn không chỉ là nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, mà còn dịu dàng nhất thiên hạ; dĩ nhiên, hiện tại ở trong lòng của hắn lại thêm một người, Như Tuyết Ngưng, đây là người hắn muốn chung sống cả đời. Hắn cảm thấy may mắn, hắn rất nhanh cũng có thể giống cha mẹ có cuộc sống thần tiên quyến lữ.

Nhưng nghĩ tới mẫu thân đang bệnh nặng, hắn lại khó chịu. Hôm nay mẫu thân tiểu tụy nằm trên giường, chịu rất nhiều hành hạ cũng không phải có một mình người? Nhìn phụ thân càng ngày càng tiểu tụy, hắn cũng có cảm giác chán nản.

“Thiếu Thành Chủ, Thiếu Thành Chủ!” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu la của Kỷ - cận thân thị vệ.

Tư Ngạo Trần nhíu nhíu mày, “Chuyện gì? Sao lại hô to gọi nhỏ thế chứ!”

“Thiếu Thành Chủ!” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Kỷ mặt hưng phấn chạy vào, “Nhanh lên, nhanh lên! Thành chủ bảo người đi tiễn thánh! Như Tuyết Ngưng cô nương tới rồi!”

Tư Ngạo Trần như bị điện giật, “Người nào? Người nói ai tới rồi hả?”

“Phi Tuyết cung chủ, chính là Như Tuyết Ngưng cung chủ đẹp tựa thiên tiên, là thê tử chưa qua cửa của ngài!” Kỷ tại bên lỗ tai hắn kêu to.

“Đã biết.” Tư Ngạo Trần hưng hăng vỗ một cái vào vai Kỷ, hưng phấn chạy ra ngoài.

“Nhìn ngài vui mừng kìa!” Kỷ hướng về phía bóng lưng của hắn nhếch miệng cười một tiếng.

Trong tiền thánh, Tư Vô Phong cùng Như Tuyết Ngưng ngồi ngay ngắn uống trà.

Như Tuyết Ngưng nhấp một hớp trà, cười tủm tỉm nhìn về Tư Vô Phong.

“Ngưng nhi lần đầu tiên tới Tư Kiếm Thành, có chuẩn bị chút lễ mọn, xin Thành chủ đừng trách.”

“Cung chủ quá khách khí.” Tư Vô Phong đối với Như Tuyết Ngưng rất có hảo cảm, cười nhạt, phất tay ý bảo người làm tiến lên nhận lễ vật.

Hắn nhìn kỹ Như Tuyết Ngưng, thầm than một tiếng, “Nếu như nàng còn tại thế, cũng sẽ vì chuyện vui của hai nhà mà vui mừng.”

Như Tuyết Ngưng trong lòng nghi ngờ hừ lạnh một tiếng, kẻ bạc tình, còn ở chỗ này làm bộ làm tịch! Lúc sư phụ khổ sở, người và Hàn Lạc Mai còn không phải ở đó mà khanh khanh ta ta sao!

Nghĩ đến đó, trên mặt lộ ra thần sắc ảm đạm, “Đúng vậy, nếu như sư phụ còn trên cõi đời này, nhất định sẽ vì Ngưng nhi mà vui mừng. Người từng nói qua, nữ nhân có thể tìm lang quân tốt phó thác cả đời, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất.”

Nàng cố ý nghiêm túc nhìn về phía Tư Vô Phong, thấy trên mặt hắn vẻ ảm đạm, một bộ dáng đau lòng, trong lòng càng thêm cười lạnh.

“Như Tuyết Ngưng!” Tư Ngạo Trần từ bên ngoài chạy vào, liếc mắt liền thấy Như Tuyết Ngưng ngồi ngay ngắn trên ghế.

Trái tim rung động, si ngốc nhìn nàng, thật ra thì chẳng qua mới mấy ngày không gặp, tại sao hắn đã cảm thấy như cách mấy thu đây?

Như Tuyết Ngưng khẽ cười, gò má tuyết trắng xuất hiện một mặt ửng đỏ, làm Tư Ngạo Trần chỉ có thể ngơ ngác nhìn nàng.

“Sao lại không thấy Tư bá mẫu vậy?”

Lời này của nàng làm cha con Tư Ngạo Trần chán nản.

Như Tuyết Ngưng thấy thế, không lên tiếng nữa.

Lúc này, một gã trung niên áo xanh mang theo hộ vệ đi tới.

Tư Vô Phong nhìn thấy người này, vội vàng đứng lên nghênh đón; Như Tuyết Ngưng cùng Tư Ngạo Trần đứng ở sau lưng hắn, lặng lẽ nói nhỏ.

“Hắn là ai?”

“Liều Vô Nhai, là cha ta mời hắn tới chữa bệnh cho mẹ.”

“Hắn chính là thần y phiêu bạt giang hồ danh xưng là Liều Vô Nhai?”

“Chính hắn.”

“Bá mẫu sao vậy?”

Tư Ngạo Trần than nhẹ, “Chẳng biết tại sao, mẹ ta chợt bị bệnh rất nặng, nằm trên giường không dậy nổi, cha ta tìm danh y khắp nơi, cũng không ai có thể chữa khỏi.”

Như Tuyết Ngưng không nói, trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, không biết có phải ông trời giúp nàng hay không, điều này làm cho nàng càng thuận lợi hoàn thành mục tiêu của chuyến đi này. Ánh mắt lạnh lùng chuyển qua trên người Liều Vô Nhai cùng Tư Vô Phong.

“Vô Nhai, như thế nào?”

Liều Vô Nhai lắc đầu một cái, “Tư huynh, tiểu đệ không thể giúp gì cho huynh, chứng bệnh của đại tẩu thật sự kỳ lạ. Huyết mạch của nàng tích tụ, không phải là một sớm một chiều, chỉ là đến bây giờ mới phát tác thôi.”

“Vây. Không có cách nào sao?” Tư Vô Phong lo lắng hỏi.

“Cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp, tiểu đệ biết có một người nhất định có thể chữa trị.”

“Người nào?”

“Phong sát trong Quỷ Vực tam sát, Phong Ngân.”

Cái tên này từ miệng Liều Vô Nhai nói ra làm Như Tuyết Ngưng sắc mặt cứng đờ.

“Phong Ngân? Chính là một trong ba đệ tử danh chấn thiên hạ của Cô Phong sao?”

“Không sai, đúng là y.”

“Người của Quỷ Vực đều hành tung bất định, tìm bọn họ có thể dễ vậy sao?”

“Vô Phong huynh không cần lo lắng, muốn tìm Phong Ngân công tử, tiểu đệ có thể giúp chút ít.”

“Thế là sao?”

“Năm đó tiểu đệ bị kẻ thù đánh bị thương, sau may mắn gặp được Phong Ngân, là y cứu ta. Ta biết y ẩn cư ở Thanh Linh cốc, thế nhưng trong cốc có bày Ảnh Mê Tung trận, cho nên cho dù đến được đó, nếu như không thể phá trận, vẫn không thể tiến vào. Ta đi nhiều nhưng vẫn không một lần tiến vào, nhiều năm qua vẫn muốn gặp lại y một mặt, đáp tạ ân cứu mạng của y, cuối cùng cũng không thể như nguyện.” Liều Vô Nhai than nhẹ.

Tư Ngạo Trần cau mày nói: “Người Quỷ Vực quỷ quái khó dò, coi như tìm được, cũng khó bảo đảm y sẽ ra tay chữa trị cho mẹ?”

Liều Vô Nhai cũng ngẩn ra, đúng vậy! Hắn cũng không dám bảo đảm.

Tư Vô Phong trong lòng có quyết định, “Hôm nay mặc kệ y có nguyện ý hay không, đều là cho chúng ta một hy vọng. Trần nhi, người lập tức chuẩn bị, chúng ta phải đi Thanh Linh cốc!”

Như Tuyết ngồi yên ở trong phòng, nhìn một vật đến gần ngẩn người.

Đây là một chiếc trâm cài tóc hình hoa lan, cực kỳ tinh xảo; cây trâm cài tóc là của Hàn Lạc Mai.

Khi Như Tuyết Ngưng thấy nàng, nàng đang nằm ở trên giường, dung nhan tiều tụy, nhưng vẫn khó nén khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành. Hôm nay mắc bệnh, lại thêm mấy phần điềm đạm đáng yêu. Nhìn nàng không giống như người hơn 40 tuổi, vẻ đẹp điềm tĩnh, làm Như Tuyết Ngưng hiểu, năm đó Tư Vô Phong tại sao lại bỏ qua sự phụ mà lựa chọn Hàn Lạc Mai.

Vẻ đẹp của nàng, làm nam nhân không thể kháng cự.

Nàng giơ tay lên, chăm chú nhìn trâm cài tóc.

Trên thực tế, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy cái trâm cài tóc này, nàng đã có cảm giác rất lạ! Trong đầu nàng hiện ra hình bóng một nam nhân trên vai có một cái bớt hình hoa lan, hình dáng giống y hệt chiếc trâm cài tóc này.

Hình ảnh trong đầu không xua đi được làm lòng nàng sợ hãi, đó là ai? Tại sao nàng có thể thấy rõ ràng như vậy, tại sao hiện tại trong lòng nàng có cảm giác đau đớn, cứ như vậy không ngừng?

Nàng bị dọa sợ, nàng chưa từng có loại cảm giác này. Nàng sao rồi hả ?

“Tuyết Ngưng, lên đường thôi.” Tư Ngạo Trần ở ngoài cửa kêu.

Nàng đứng lên, đem trâm cài tóc nắm chặt trong lòng bàn tay, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

Thanh Linh cốc. Phong Ngân, người ở đó, đúng không?

Lúc Liễu Vô Nhai mang theo mọi người đến Thanh Linh cốc, đã gần đến hoàng hôn. Hoàng hôn ở nơi u cốc xanh thẫm, sương mù lượn lờ, có một vẻ đẹp thê lương.

Tư Vô Phong cười nhạt, ngẩng nhìn bốn phía, “Đây chính là Thanh Linh cốc?”

Liễu Vô Phong thở dài, “Đúng vậy, ba năm, nơi này một chút biến hóa cũng không có.”

“Nhưng là, ta thấy ở đây không một bóng người, Liễu thúc, nơi này bốn phía không có một chút dấu vết của con người, thúc có phải lầm hay không?” Tư Ngạo Trần không nhịn được mở miệng, nhìn bốn phía một cái, nắm chặt Tuyết Ảnh kiếm trong tay.

Tuyết Ảnh Kiếm chính là thần kiếm tổ truyền của Tư Kiếm Thành, trong truyền thuyết Tuyết Ảnh kiếm, thân kiếm làm bằng ngọc trong suốt, vô cùng sắc bén, một khi ra khỏi vỏ, cổ kiếm khí là không thể ngăn cản. Đáng tiếc, Tuyết Ảnh kiếm cũng thật là cổ quái; ít nhất, Tư Ngạo Trần từ khi đón lấy thanh kiếm này trong tay Tư Vô Phong, lại chưa bao giờ có thể rút kiếm khỏi vỏ.

Vô luận hấn thử bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn không thể.

Hắn từng hỏi cha, cha hắn nói không thể miễn cưỡng, nói là người hữu duyên mới có thể rút kiếm khỏi vỏ. Lúc ấy hắn thấy đầy mắt cha có chút chán nản, hắn vẫn không hiểu, cha tại sao lại có loại ánh mắt đó.

Sau lại hắn lại thử qua vô số lần, đều không có biện pháp rút ra thần kiếm. Hắn từng muốn trả lại cho cha, nhưng là cha nói đây là bảo kiếm trấn thành của Tư Kiếm Thành, dù hắn không thể rút kiếm ra khỏi vỏ, tương lai trong tay thành chủ cũng không thể không có Tuyết Ảnh kiếm.

“Tuy là không có người, nhưng lại có lá thuốc có chút cổ quái.” Tư Vô Phong quan sát bốn phía, cau mày nói: “Liễu huynh, người có biết đường vào ở nơi nào không?”

21. Chương 21: Chương 7.2

“Đúng, ta từng tới đây mấy lần, muốn vào cốc, đều không thể. Trận pháp của Quỷ Vực quả nhiên lợi hại!” Liễu Vô Nhai thở dài.

Như Tuyết Ngưng không quan tâm đến bọn họ nói chuyện. Từ lúc bắt đầu đi vào Thanh Linh cốc, ở đây lòng nàng không hiểu sao có cảm giác quen thuộc làm nàng không thở nổi. Mỗi bước đi lại càng hoảng hốt, đồng thời còn kèm theo một cảm giác chua xót cùng bất lực, nàng không quản được tâm tình của mình, nàng giống như là gấp gáp chờ đợi cái gì, gấp gáp muốn nhìn thấy nóc căn nhà gỗ trong biển sương mờ mịt.

Nhưng rõ ràng trước mắt nàng chỉ có sương mù, tại sao nàng biết ở trong sương mù có nhà đây?

“Cửa vào rốt cuộc là ở nơi nào? Như thế nào mới có thể phá giải mê tung trận này?” Liễu Vô Nhai lẩm bẩm.

“Ta biết.” Những lời này từ trong miệng nàng nói ra, quá nhanh, nhanh đến nàng căn bản không hiểu tại sao mình có thể nói như vậy.

Đổi lấy quả nhiên là ánh mắt kỳ quái của ba người kia.

Như Tuyết Ngưng khẽ cắn môi, trên khuôn mặt lạnh lùng có vài tia cô đơn, “Các người đi theo ta.”

Ba người đi theo sau nàng, đi gần nửa canh giờ, giắt phía chân trời mặt trời chiều mang màu hồng bao phủ cốc; hoàng hôn chiếu rọi Thanh Linh cốc, càng lộ vẻ rực rỡ thê lương.

“Nơi này thật là đẹp.” Tư Ngạo Trần nhìn ánh sang đầy trời, cũng không nhận được khen ngợi .

“Chính là chỗ này!” Khi từ rừng trúc có thể nhìn nhà gỗ thì Liễu Vô Nhai kêu lên.

“Nàng làm sao biết nơi này?” Tư Ngạo Trần không hiểu hỏi Như Tuyết Ngưng.

“Phong Ngân. Chính là không dấu vết.” (cái này là từ đồng âm trong tiếng trung, mình không biết nên để nguyên) Nàng chậm rãi nói ra, đây là giải thích duy nhất nàng có thể nói.

Trên thực tế, con đường này chỉ là tồn tại trong đoạn trí nhớ bị mất của nàng, nàng không biết mình như thế nào biết, như thế nào đi vào?

Nhưng nàng không thể để cho Tư Ngạo Trần sinh nghi, dù sao, nàng còn phải lợi dụng việc thành thân với hắn, để hoàn thành mục đích trả thù.

Vậy mà, nàng lại một lòng mong muốn nhìn thấy Phong Ngân lần nữa; nàng lúc này mới phát hiện ra hi vọng này lại mạnh mẽ đến thế, mạnh mẽ đến mức nàng không thể khống chế được mình!

Rừng trúc u tĩnh, phóng mắt nhìn là một mảnh xanh tươi.

Tiếng đàn ưu nhã tiếng từ xa bay tới, hòa lẫn với hoàng hôn cùng sương mù, như thơ như họa.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, hướng về phía tiếng nhạc bay tới. Rốt cuộc, nhà gỗ gần ngay trước mắt; mà ở khoảng đất trống trước nhà, một hắc y nam tử ngồi trên ghế cạnh bàn đá đang khảy đàn.

Tư Vô Phong nhìn người trước mắt, khí vũ hiên ngang, tuổi rất trẻ, nhìn khoảng hai mươi tuổi, đây chính là Phong sát mà người trong giang hồ nhắc đến sao?

Trong khi hắn suy tư, Liễu Vô Nhai đã nghiêng người về phía trước, ôm quyền nói: “Tại hạ Liễu Vô Nhai, tới thăm Phong Ngân công tử, để tạ ân cứu mạng ba năm trước, các hạ có thể truyền lời giúp hay không?”

Hắc y nhân đầu cũng không ngẩng, vẫn như cũ chuyên chú đánh đàn của mình.

Tư Vô Phong nghĩ thầm, người này không phải Phong Ngân, vậy thì là ai đây?

“Này! Liễu thúc thúc của ta đang nói chuyện với người, người có nghe thấy hay không?” Tư Ngạo Trần không nhận được quát hỏi. Hắn không quen nhìn người khác lạnh nhạt không để ý tới mình.

Hắc y nhân ngừng đàn, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo lần lượt quét qua bốn người.

Hắn đứng lên, ôm lấy cổ cầm, lạnh nhạt nói: “Tả sứ thân thể khó chịu, không gặp người ngoài, mời các vị trở về đi!” Vung ống tay áo, hắn liền muốn rời đi.

“Đứng lại!” Tư Ngạo Trần phi thân ngăn trở.

Hắc y nhân liếc hắn một cái, cười lạnh nói: “Có thể phá giải mê tung trận đi vào nơi này, các người cũng không phải đơn giản! Thế nào, bây giờ còn muốn động thủ hay sao?”

“Trần nhi, không được vô lễ!” Tư Vô Phong tiến lên một bước, kéo nhi tử lại, trấn định tự nhiên nhìn hắc y nhân, “Người trẻ tuổi, bọn ta cũng không ác ý. Chỉ là nghe nói Phong Ngân công tử y thuật cao siêu, đặc biệt đến để cầu y.”

“Cầu y? Không cần! Ta đã nói rồi, tả sứ thân thể không được khỏe, không gặp người ngoài, mời về cho.”

“Cái người này người quả thực là ngạo mạn vô lễ! Võ lâm minh chủ ở đây, cũng dám nói năng lỗ mãng?”
Tư Ngạo Trần cả giận nói.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, “Võ lâm minh chủ? Người của Quỷ Vực từ trước đến nay cùng võ lâm trung nguyên không qua lại, đừng nói gì đến minh chủ!”

“Người. . . .” Tư Ngạo Trần càng tức hơn, xoay người một cái liền hướng hắc y nhân đánh tới.

Tư Vô Phong và hai người đều bàng quan nhìn tới, trước muốn nhìn xem võ nghệ của hắc y nhân kia.

Hắc y nhân xuất kiếm chiêu quỷ dị vô cùng, Tư Vô Phong đủ để kết luận, đây chính là tuyệt học thất hồn dẫn. Thất hồn dẫn từ trước đến giờ chỉ truyền cho đệ tử trong vực, có thể thấy thân phận của hắc y nhân ở Quỷ Vực cũng không thấp.

Hai người đánh trong chốc lát, Tư Ngạo Trần đã bị yếu thế; Như Tuyết Ngưng hơi cau mày, gia nhập kiếm trận, giúp Tư Ngạo Trần một tay.

Như Tuyết Ngưng đã luyện tu la thần công tới tầng cuối cùng, uy lực vô cùng, thân pháp nhanh như chớp, ngay cả Tư Vô Phong nhìn cũng không nhìn được cảm thấy kỳ quái, không ngờ nàng tuổi còn trẻ, đã có tu vi cao như thế.

Khi tu la thần công tấn công đến, hắc y nhân từ từ mất lợi thế .

Như Tuyết Ngưng song chưởng đẩy ra, hướng phía hắc y nhân, hắc y nhân xoay người thối lui, thân thể lại lộ ra sơ hở; Tư Ngạo Trần nắm chắc cơ hội, Tuyết Ảnh kiếm đâm thẳng tới.

Mặc dù kiếm không rút ra được, vẫn như cũ có kia thương lực, mắt thấy hắc y nhân sẽ bị đánh trúng; Tư Vô Phong nhíu mày, đang muốn ra tay ngăn cản.

Cơ hồ là đồng thời, một bóng trắng thoáng qua, Tư Ngạo Trần chỉ cảm thấy hoa mắt, Tuyết Ảnh kiếm trong tay hắn đã bị người rút ra khỏi vỏ, hơn nữa lại cảm thấy lạnh lạnh ở cổ, lưỡi kiếm sắc bén đã yên vị trên cổ của hắn.

Hắn hoàn toàn ngây dại, kinh ngạc nhìn bạch y nhân trước mặt, cũng không nhúc nhích.

Hắn lại có thể rút kiếm ra khỏi vỏ?

“Phong Ngân công tử!”

“Tả sứ!”

Liều Vô Nhai cùng hắc y nhân đồng thời hô.

Áo trắng phiêu phiêu, người nọ chính là Phong Ngân

Trên mặt Tư Vô Phong lộ ra kích động, chăm chú dõi theo hắn, vẻ mặt khác thường.

Phong Ngân lấy kiếm chống đỡ cổ Tư Ngạo Trần, “Có việc cầu người mà có thái độ như vậy sao?”

Tư Ngạo Trần im lặng, bởi vì bị Phong Ngân rút kiếm ra khỏi vỏ mà thất thần.

Phong Ngân ho nhẹ một tiếng, thân thể khẽ run, bỏ kiếm xuống.

“Tả sứ!” Hắc y nhân thấy thế, vội vàng tới đỡ chàng.

“Kiếm Ly.” Hắn khẽ gọi một tiếng, mặc cho hắc y nhân vịn mình, hơi thở mỏng manh, giống như là phải cố hết sức.

Tuyết Ảnh kiếm rơi xuống đất làm Tư Ngạo Trần tỉnh hồn, hắn nhặt kiếm lên, quát: “Phong Ngân, bại trong tay ngươi, ta không còn lời nào để nói; nhưng ngươi nhất định phải vũ nhục ta như vậy sao? Đem kiếm thần tổ truyền của Tư gia tùy tiện ném xuống đất?”

Phong Ngân giống như không nghe thấy, cặp mắt lạnh nhạt nhìn về Tư Vô Phong, “Minh chủ muốn ta đi chữa bệnh cho người phương nào?”

Tư Vô Phong kìm nén cảm xúc, lập tức cười mở miệng: “Phải Là phu nhân của ta.” Ánh mắt kích động vẫn bình tĩnh nhìn Phong Ngân.

“Dẫn người đến.” Phong Ngân nhàn nhạt nói.

“Mẹ ta bệnh nặng không dậy nổi, làm sao chịu được đường xá lắc lư! Cái người này rõ ràng là đang đùa bỡn chúng ta, nếu thành tâm chữa trị, người theo ta cùng đi là được!” Tư Ngạo Trần lạnh lùng nói, tâm tình có chút quái dị.

“Câm mồm! Không được vô lễ.” Kiếm Ly bên cạnh Phong Ngân lạnh giọng cảnh cáo: “Tả sứ chịu gặt đầu chữa trị, đã là phúc khí của các người, nếu không, tất cả cút khỏi Thanh Linh cốc!”

“Kiếm Ly, đỡ ta đi vào.”

Như Tuyết Ngưng một mực yên lặng nhìn Phong Ngân, chỉ có cặp mắt nóng bỏng đã tiết lộ cảm xúc kịch liệt của nàng. Bóng dáng áo trắng trước mắt rõ ràng làm sao, rõ ràng đến cùng với bóng dáng mơ hồ trong đầu nàng hợp lại làm một, làm rung chuyển nội tâm nàng, làm nàng muốn rơi lệ. Tại sao, tại sao hắn có thể mang lại cho nàng cảm giác mãnh liệt như vậy? Nhìn hắn bộ dáng bệnh tật thoi thóp, từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc nhìn nàng một cái, làm đau nhói lan tràn khắp tim nàng.

Lúc bạch y nhân sắp sửa bước vào cửa, nàng nhịn không được thất thanh kêu gọi: “Ngân!”

Phong Ngân thân thể khẽ động, cũng không có dừng bước lại, cho đến khi cánh cửa khép lại.

“Ngân! Người mở cửa, mở cửa!” Như Tuyết Ngưng nhào tới, hung hăng đập cửa gỗ.

Những người khác đều sững sờ nhìn nàng, không thể giải thích vì sao nàng chột mắt không chế.

Thấy nàng kêu đến khản cả giọng, bị đá kích nhất chính là Tư Ngạo Trần.

“Tuyết Ngưng, nàng sao thế?” Hắn muốn tiến lên kéo nàng, lại bị nàng hung hăng đẩy ra.

“Người chớ xen vào chuyện của ta! Ngân, người mở cửa!”

“Người đi đi.” Kiếm Ly chột đẩy cửa đi ra, hắn cau mày, lạnh lùng nhìn Như Tuyết Ngưng, “Tả sứ mời các người lập tức rời đi.”

Như Tuyết Ngưng đứng lên, sống lưng thẳng tắp, “Phong Ngân, người nghĩ trốn tránh ta sao? Người nợ ta một cái giải thích! Nếu như người không ra gặp ta, ta liền phá cửa xông vào!”

Bên trong phòng vẫn không có tiếng động.

Như Tuyết Ngưng giơ tay muốn đẩy cửa, lại bị Kiếm Ly cứng rắn ngăn lại.

“Người muốn ngăn cản ta?” Nàng hừ lạnh nói.

“Bản lĩnh của ta mặc dù không bằng người, nhưng bảo vệ tả sứ chính là trách nhiệm của ta. Trước khi đánh gục ta, ta tuyệt không cho phép người đi vào nửa bước.”

“Người là muốn đi tìm chết!” Như Tuyết Ngưng chột bật cười, thần thái toát lên một cỗ mỉa mai.

Kiếm Ly không khỏi ngơ ngẩn, khốn hoặc với sự thay đổi sắc mặt của nữ nhân này.

22. Chương 22: Chương 7.3

Đương lúc hần ngăn người, Như Tuyết Ngưng đã nhanh như chớp ra tay.

Kiếm Ly giật mình, xoay người lui về phía sau, nhưng làm sao có thể tránh thoát Như Tuyết Ngưng lạnh lùng lại có bản lĩnh đây?

“Cẩn thận!” Một bên Tư Vô Phong động thân hình, sử dụng ngọc tiêu, ngăn cản ở trước cửa sổ phong của Như Tuyết Ngưng, chặn lại một kích nàng đánh Kiếm Ly.

Như Tuyết Ngưng chau đôi mày thanh tú, lạnh lùng cười một tiếng, “Thế nào, minh chủ cũng muốn ngăn trở ta?”

“Cô nương cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, người mới vừa rồi chỉ đánh nhẹ, như thế nào đem hấn đánh lui đơn giản như vậy?” Tư Vô Phong lạnh nhạt nói.

“Ta là nàng dâu chưa qua cửa của người, người thật vì nghĩa quên thân!”

“Cha!” Đang lúc hai người giằng co, Tư Ngạo Trần chợt kêu một tiếng.

Tư Vô Phong ngẩng đầu, thấy bộ dáng khổ sở của nhi tử.

Hắn than nhẹ một tiếng, thu tay lại, chỉ nói: “Tuổi còn trẻ, ra tay không thể quá mức ác độc, không lưu tình.”

Như Tuyết Ngưng không nói, chỉ là cười cười, sắc mặt mang theo chút châm chọc.

Đang muốn động thủ đẩy cửa, Kiếm Ly lại ngăn cản, “Thế nào, người còn không chết tâm?” Nàng cười lạnh.

Kiếm Ly không trả lời, chỉ là nắm chặt kiếm trong tay, một bộ dáng liều chết cũng không theo ý nàng.

“Kiếm Ly, để cho nàng vào đi.” Bên trong nhà chợt truyền đến thanh âm mệt mỏi của Phong Ngân.

Kiếm Ly vẻ mặt hơi động, giống như là giãy giụa, lúc này mới miễn cưỡng lui ra một bước.

Thời điểm Như Tuyết Ngưng đi vào, trên mặt mang nụ cười thắng lợi.

Trong gian phòng thanh nhã, màn mỏng hơi xoắn, Phong Ngân đang đắp chăn ngồi ở trên giường.

Như Tuyết Ngưng đi từng bước một tới gần chàng, xuyên thấu qua ánh hoàng hôn, nhìn chằm chằm gương mặt của Phong Ngân.

Dung nhan gầy gò trắng như tuyết, nhìn vô cùng mỗi một, chàng nghe thấy tiếng động, từ từ mở mắt ra.

Thời điểm bốn mắt nhìn nhau, nàng cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên đập mạnh. Sự ương ngạnh lãnh khốc từ trước đến giờ không còn nữa, chỉ có ngơ ngác nhìn chàng.

Phong Ngân thu hồi ánh mắt, ánh mắt kia vắng lặng u tĩnh, không chút độ ấm, cũng không nhìn ra tâm tình gì.

Nàng đột nhiên cảm thấy thất vọng, tại sao chàng lại dùng ánh mắt như thế nhìn nàng?

“Nàng muốn biết cái gì?” Phong Ngân nhàn nhạt hỏi.

Nàng nhất thời không thốt lên lời, nét mặt cùng thái độ như vậy, giống như nước đá dập tắt nội tâm sôi sục của nàng.

“Nhìn bộ dáng người như vậy, ta có thể nói gì?” Nàng cau mày, có chút oán giận nói.

Lời của nàng làm trong lòng Phong Ngân gợn sóng, nhưng chàng im lặng.

“Ta đã từng tới nơi này, người đã từng cứu ta, có phải không?”

Phong Ngân lặng lẽ nhìn nàng, “Nàng nhớ ra rồi?”

“Nếu là nhớ rồi ta cần gì phải hỏi người? Chỉ là có mấy điểm ấn tượng mơ hồ ở trong đầu ta. Ta chỉ muốn hỏi người, người ngàn dặm xa xôi đến Phi Tuyết cung, chỉ là vì chữa bệnh cho ta sao?”

Nghe lời của nàng..., vẻ mặt mệt mỏi buồn bã của chàng lại ra ý cười.

Nụ cười kia lại làm cho nàng không thoải mái, cứng ngắc như thế, lại hiện lên trên mặt chàng: “Người làm gì? Trả lời ta, ta và người đã từng quen biết, người là vì cứu ta mà đến, có phải không?”

“Nàng nghĩ sao?” Phong Ngân nhẹ nhàng thở dốc một hơi, cổ nhện khó chịu vì tâm tình dao động. chàng nhìn lòng bàn tay của mình, hắc khí bắt đầu chạy loạn, độc Vĩnh Sinh trong cơ thể lại muốn phát tác.

“Bằng không thì vì cái gì đây? Người vì cứu con tiện nhân Thích Điệp Vũ mà trà trộn vào Phi Tuyết cung? Người và nàng có quan hệ gì?”

Phong Ngân sâu kín cười, thân thể từ từ nằm xuống, đưa lưng về phía nàng, “Ta mệt mỏi, nàng đi đi.”

Bên trong phòng hồi lâu không có tiếng động, Phong Ngân nhắm hai mắt, chịu đựng đau đớn từ từ phát tác, cho là nàng đi ngay. Thân thể lạnh lẽo chợt cảm thấy một hồi ấm áp, chàng mở mắt ra, mới giật mình phát hiện thân thể ấm áp mềm mại của nàng đã dán lên người mình lúc nào.

“Người tại sao không nói thật với ta?” Hương thơm từ hơi thở của nàng phát ra lượn lờ quanh chàng. “Ta là đang cố ý giận người, chẳng lẽ người nhìn không ra sao?”

Nàng thở dài một cái, sâu kín nói: “Ta biết rõ, ta tất nhiên biết chàng, hơn nữa chúng ta rất thân mật; một nữ nhân nếu ngay cả điều này cũng cảm giác không được, thì thật không phải là nữ nhân.”

Nàng nói xong, chợt kéo vạt áo chàng ra.

“Nàng làm cái gì?” Phong Ngân muốn ngăn cản nàng, nhưng động tác nhỏ đó cũng làm chàng toàn thân đau đớn, chàng cắn răng, độc này tại sao cố tình phát tác vào lúc này đây?

Phong Ngân nín thở vội vã nhắm mắt, chàng nhận được, tuyệt đối không thể để nàng nhìn ra mình có điều gì không ổn.

Nàng ngây dại! Tại bả vai tuyết trắng thon gầy, nàng nhìn thấy một đóa hoa lan! Quý dị như hoa lan Thương Tuyết (mình cũng không biết nó là loài hoa gì nữa), ở trên đầu vai hấn.

Ánh mắt của nàng có chút trầm xuống, tại sao chứ? Tại sao trải qua nhiều quanh co như vậy, nàng mới biết nàng cùng chàng có liên quan. Đè nén cõi lòng chua xót, từ từ cúi đầu, cánh môi đỏ mọng trơn mềm nhẹ nhàng in một nụ hôn lên đóa hoa lan này.

“Buông ta ra. . . .” Phong Ngân thật thấp thỏm hể hển, thân thể có chút run rẩy, giống như là e ngại cái gì. Phong Ngân không cách nào nhận được, không cách nào nhận được đụng chạm như vậy, việc này làm chàng nghĩ đến cái đêm đáng sợ kia!

Phong Ngân nghĩ dùng sức đẩy nàng ra, nhưng là chàng một chút hơi sức cũng không có, độc phát tác làm toàn thân chàng đau nhức, những thứ này chàng đều có thể chịu được, nhưng là không thể chịu được người khác đụng chạm.

“Chàng làm sao vậy?” Nàng hoảng hốt, phát hiện cảm xúc hấn dữ dội, chàng đang kháng cự nàng. “Chàng kháng cự ta sao? Là bởi vì. . . . Đêm đó sao?” Nàng cũng nghĩ tới, trên mặt xuất hiện vẻ hối hận.

“Đi ra ngoài!” Phong Ngân cắn răng, ức chế đau đớn toàn thân, muốn nàng rời đi.

Mặt nàng trắng bệch, buông Phong Ngân ra, đứng nghiêm ở bên giường, cuối cùng không cách nào bực bách chàng, sâu kín thở dài, “Được, ta đi.”

Ngoài cửa Tư Ngạo Trần chờ đến sốt ruột, bất đắc dĩ Kiếm Ly như tượng sắt đứng ở cửa. Chỉ cần hấn đến gần một bước, hấn cũng lấy ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo nhìn chăm chú vào hấn.

“Người tránh ra, ta muốn đi vào!” Hấn rốt cuộc không nhận được, quát.

Kiếm Ly không nói lời nào, chỉ nắm chặt kiếm trong tay, tư thái này đã nói cho Tư Ngạo Trần biết, nếu như hấn còn muốn xông vào, trước hết phải qua cửa của hấn.

“Trần nhi, con qua đây.” Tư Vô Phong quát lui nhi tử.

“Cha.” Tư Ngạo Trần miễn cưỡng kêu một tiếng.

“Nam tử hấn đại trượng phu, cần phải bình tĩnh!”

Bình tĩnh? Hấn cũng biết vậy, nhưng bên trong là Như Tuyết Ngưng, thê tử chưa xuất giá của hấn! Trong lòng hấn ánh mắt hấn đều là nàng, làm sao có thể duy trì bình tĩnh?

Hấn nghĩ nghĩ, lại nhìn hướng bên kia, vừa đứng chống lại Kiếm Ly lạnh lùng cười nhạo.

Tư Ngạo Trần càng thêm không thoải mái. Hấn nắm chặt Tuyết Ảnh kiếm, bỗng dưng cúi đầu, nhìn mặt đất không nói.

Liễu Vô Nhai nhìn nhìn Tư Vô Phong, “Tư huynh thật tính toán mang đại tẩu tới đây?”

“Không sai, hiện tại cũng chỉ có biện pháp này.”

Nghe được Tư Vô Phong trả lời, Liễu Vô Nhai hiểu rõ gật đầu một cái, “Tư huynh không cần lo lắng, Phong Ngân công tử y thuật cao minh, nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho đại tẩu.”

Tư Vô Phong mắt sáng lên, tất cả tâm tình đều hóa thành một tiếng thở dài.

Cửa được mở ra, Như Tuyết Ngưng từ bên trong đi ra.

“Tuyết Ngưng.” Tư Ngạo Trần lập tức nghênh đón.

Tư Vô Phong không có nhìn đến nhi tử mừng rỡ, chỉ tinh tế nhìn nàng.

Như Tuyết Ngưng sắc mặt cũng không được tốt, nhưng mà đối mặt với Tư Ngạo Trần vẫn nở nụ cười.

“Các vị mời trở về.” Kiếm Ly làm ra tư thế tiễn khách.

“Chúng ta đi!” Tư Ngạo Trần hừ lạnh một tiếng, kéo tay Như Tuyết Ngưng.

Mà nàng không dấu vết rút tay về, đi ở phía trước.

23. Chương 23: Chương 8.1

Lúc Hàn Lạc Mai tỉnh lại, liền nhìn thấy trượng phu chăm chú nhìn mình.

Bà cười nhạt, “Nhìn cái gì vậy?”

“Hôm nay cảm thấy như thế nào?” Tư Vô Phong cầm tay vợ, ôn nhu hỏi.

Bà không muốn làm cho ông lo lắng, cười cười nói: “Thiếp vẫn khỏe.”

“Mai, đoá hoa lan kia đâu?” Ông chợt mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Bà có chút không hiểu.

“Cây trâm cài tóc hình hoa lan.” Ánh mắt của ông có chút thâm trầm.

“Thiếp đưa cho Tuyết Ngưng rồi.”

Ông nghe thấy lời này trên mặt có chút mất mát.

“Tại sao đột nhiên muốn nhìn cây trâm này?” Bà cũng nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt chua xót.

Ông nói rất nhỏ: “Ta nhớ đoá lan này. Tại sao lại cho nàng ấy?”

“Nàng sắp sửa là con dâu của chúng ta, Trần nhi rất thích nàng!”

“Trần nhi. . . .” Ông lẩm bẩm nhớ tới cái này tên.

“Thế nào?” Bà cảm thấy hôm nay ông có chút là lạ.

“Mai, ta hôm nay. . . .” Ông chợt nắm chặt tay của bà nhìn thẳng bà.

“Chuyện gì?” Bà hỏi.

Ông hơi ngẩn ra, cười cười, “Không có gì, hôm nay tìm được đại phu chữa trị nàng, ngày mai sẽ mang nàng đi chữa bệnh, nàng rất nhanh là có thể khỏi bệnh.”

Đem tay của ông chống đỡ khuôn mặt chính mình, vợ chồng hơn hai mươi năm, bà không quan tâm sự sống chết, chỉ để ý tâm tư của ông ấy.

“Phụ thân!” Tư Ngạo Trần ở ngoài cửa kêu một tiếng.

“Đến đây.” Tư Vô Phong áy náy cười cười với thê tử, đứng dậy đi ra ngoài.

“Chuyện gì?” Tư Vô Phong chú ý tới vẻ mặt mờ mịt của nhi tử, trông rất tiêu tụy.

“Chúng ta đến phòng Trần nhi nói chuyện đi.” Tư Ngạo Trần mang phụ thân trở lại phòng mình, đóng cửa lại.

“Phụ thân!” Hấn chột quỳ xuống.

“Trần nhi, sao thế?” Ông có chút ngoài ý muốn.

Tư Ngạo Trần nâng lên Tuyết Ảnh kiếm, “Trần Nhi có một việc phải hỏi rõ ràng, xin phụ thân trả lời đúng sự thực!”

Nhìn Tuyết Ảnh kiếm, Tư Vô Phong mặt biến sắc, ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử, cuối cùng rơi vào thân kiếm.

“Cha, Trần nhi đến cùng có phải là con ruột của người và nương không?”

Tư Vô Phong kinh ngạc, hồi lâu mới mở miệng: “Con thật muốn biết?”

Tư Ngạo Trần cười khỏ một tiếng, “Thật ra thì hài nhi đã biết đáp án.”

Hấn đem Tuyết Ảnh kiếm để xuống đất, “Thanh kiếm này, từ giây phút cha truyền cho con, mỗi ngày con đều cố gắng rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng là vô luận con cố gắng như thế nào, nó cũng không chút động dấy. Hôm nay, lúc Phong Ngân rút kiếm ra khỏi vỏ, con chợt hiểu; hiểu không cần người hữu duyên, mà chỉ người có cùng huyết mạch với Tư gia mới có thể rút kiếm ra khỏi vỏ! Cha, con nói có đúng hay không?”

Tư Vô Phong thở dài một tiếng, “Trần nhi, chuyện này vẫn là không gạt được con.”

Tư Ngạo Trần cười khỏ, “Cha có ý tốt giấu giếm Trần nhi, Trần nhi không trách cha mẹ. Phong Ngân mới là con ruột của hai người phải không?”

“Không sai, hai mươi sáu năm trước cha mẹ vì bị kẻ thù đuổi giết, vạn bất đắc dĩ mới phải để lại hài tử. Không ngờ một lần bỏ qua, không thể trở lại được. Nhưng mẫu thân người yêu thương nhi tử mà sót ruột, chúng ta liền thu dưỡng con.”

“Trần nhi, mặc dù con không phải là con ruột của chúng ta, nhưng chúng ta vẫn coi con như con cái! Cho nên vô luận có phải máu mủ ruột thịt hay không, con đều là nhi tử của Tư Vô Phong ta!”

“Cha, Trần nhi hiểu.” Tư Ngạo Trần lay một cái, “Từ nhỏ cha mẹ đối với Trần nhi luôn thương yêu, Trần nhi vẫn khắc cốt ghi tâm. Trần nhi sẽ không bởi vì máu mủ mà lơ là cha mẹ, hai người vĩnh viễn là song thân của ta!”

“Trần nhi!” Tư Vô Phong kích động nhìn nhi tử.

“Cha, Phong Ngân có biết thân thế của hấn không?”

“Hấn biết. . . .cũng không nguyện ý. . . .thừa nhận.” Tư Vô Phong mặt chán nản, mới vừa rồi vẻ mặt Phong Ngân nhìn ông trong Thanh Linh cốc đã rất rõ ràng. Y đối với mình rút ra Tuyết Ảnh kiếm tuyệt không nể tình, vẻ mặt lạnh nhạt hờ hững đối với mình.

Y không muốn thừa nhận! Bỏ lỡ rồi quả thực không trở về được sao?

Hài tử, chúng ta không phải cố ý vứt bỏ con!

Sáng sớm ở Thanh Linh cốc vẫn như cũ sương mù lượn lờ, mờ lung giống như tiên cảnh; Cha con Tư Vô Phong, Tư Ngạo Trần mang theo Hàn Lạc Mai tới nơi này lần nữa.

Lần này bọn họ không có phí sức tìm lối vào nữa, bởi vì Kiếm Ly đã đứng ở nơi đó chờ bọn họ.

Hàn Lạc Mai suy yếu nằm bên trong kiệu, hôn mê được trượng phu đem bà từ trong kiệu ôm lấy, cùng đi vào nhà gỗ, Phong Ngân đang chờ bọn họ trong phòng.

“Minh chủ rất đúng giờ.” Phong Ngân xem nhang đốt trong phòng, nhàn nhạt nói.

Tư Vô Phong nhìn thấy chàng, vẫn là không nén được kích động.

“Người. . . .” Lời nói nghẹn lại trong cổ họng, ông không biết nên đối với nhi tử mình thất lạc nhiều năm nói cái gì.

Hàn Lạc Mai chậm rãi mở mắt ra, thấy mơ hồ một bóng dáng màu trắng, sau đó từ từ rõ ràng! Bà bỗng chốc mở to hai mắt, si ngốc nhìn Phong Ngân, biểu tình không thể tin vào mắt mình.

Trời ạ! Khuôn mặt của y.

Về mặt bà vội vàng, “Người, người.” Nói không thành tiếng.

“Phu nhân đã tỉnh lại?” Phong Ngân liếc nhìn bà một cái, lẳng lặng xem mạch cho bà.

Bà dùng toàn bộ hơi sức ngồi dậy, bỗng dưng ôm lấy Phong Ngân, run giọng nói: “Con là Trần nhi, Trần Nhi của ta.”

Bà bị thương mà khóc lên, 26 năm chia xa, nhưng dấu vết giữa hai hàng lông mày, làm cho bà nhận ra y: đây là con trai của bà, là đứa con bà mang thai mười tháng sinh ra!

“Phu nhân, người nhận lầm người rồi.” Phong Ngân nhẹ nhàng kéo bà ra, xoay người không nhìn bà nữa.

“Phong, hửn là Trần nhi, Trần nhi của chúng ta!” Hàn Lạc Mai khóc nhìn về phía trượng phu.

“Mai, nài nhận lầm người.” Tư Vô Phong khó nén khổ sở, chỉ có thể nói như vậy với thê tử.

Câu trả lời của ông khiến Hàn Lạc Mai trầm mặc, bà rưng rưng mắt nhìn từ trượng phu chuyển qua trên người Phong Ngân.

“Dùng ngân châm có thể có chút đau, xin phu nhân nhẫn nại.” Phong Ngân khử độc châm dưới ánh lửa, ngồi bên cạnh bà.

Bà nhìn bộ dạng bình tĩnh chăm chú của Phong Ngân, kích động tình mẫu tử trong bà, bà có thể khẳng định, y chính là con trai của mình, con trai ruột của mình!

Thời điểm Phong Ngân dụng tâm hạ châm, bà rút cuộc không nhịn được, động thủ kéo vai áo chàng, một đóa hoa lan bỗng chốc đập vào mi mắt.

“Phu nhân.” Phong Ngân đứng lên, lui về phía sau một bước, kéo lên vạt áo.

“Trần nhi. Con là Trần nhi của ta, tại sao không muốn nhận thức ta chứ?” Thấy hoa lan, bà đau lòng muốn chết, “Mẹ thực xin lỗi con, thế nhưng lúc đó ta không có sự lựa chọn nào khác! Vì giữ được tánh mạng của con, ta mới để con lại, con có biết ta hối hận lắm không?”

“Ta không phải Trần nhi, Trần nhi của bà đang ở bên ngoài chờ bà, vì bà lo lắng.” Phong Ngân lẳng lặng nói.

“Trần nhi.” Tư Vô Phong cũng không nhịn được nữa, nhào tới phía trước bắt lấy tay chàng, “Nghe cha nói một câu, được không? Những năm gần đây, cha cùng mẹ lúc nào cũng nhớ nhung con!”

“Hai mươi sáu năm trước, chúng ta bị kẻ thù đuổi giết, mà khi đó con còn quần tã, thế lực của kẻ thù rất lớn, chúng ta mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng mới đưa ra cái quyết định này, mang con cho cho một hộ nhà nông nuôi dưỡng, là bởi vì không muốn con đi theo chúng ta cùng chết! Mẹ con khóc hai ngày hai đêm, nhiều lần cũng muốn trở về nhận con. Là ta. Mạnh mẽ ngăn cản nài.”

“Trần nhi.” Hàn Lạc Mai cầm tay con trai, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn gương mặt tuấn dật của Phong Ngân, không nhịn được đưa tay lau mặt chàng.

Phong Ngân kéo tay của bà, “Ta cũng không hận các người.”

“Con. Con nói cái gì?” Tư Vô Phong kích động nhìn hửn, “con chịu thừa nhận là con của chúng ta rồi sao?”

“Ta là con của các người, nhưng ta không phải là Trần nhi. Trần nhi của các người chỉ có một, hửn đang ở bên ngoài.” Phong Ngân dịu dàng nói xong, “Lúc còn rất nhỏ, ta ở trên đường ăn xin mà sống, thậm chí bị người ta đánh làm chân bị thương. Sau gặp được sư phụ, Người thu dưỡng ta. Lúc ta mười tuổi, sư phụ nói cho ta biết thân thế của ta. Khi đó ta đã từng ghét các người, ghét các người vứt bỏ ta, khiến ta một thân một mình lưu lạc làm ăn mảy chịu nhiều khổ sở. Nhưng từng ngày lớn lên, dần dần ta biết các người

bất đắc dĩ mới làm như vậy. Năm đó các người bỏ lại ta cũng là bất đắc dĩ, hơn nữa là vì ta. Sau khi hiểu được điều này, ta liền không ghét các người nữa. Cho nên, ta chưa từng hận các người.”

“Con tại sao không đến tìm chúng ta?” Hàn Lạc Mai nắm chặt tay của nhi tử.

“Năm ta mười tám tuổi, ta từng đến Tư Kiếm Thành tìm các người, muốn thấy mặt một lần, nhìn mặt cha mẹ ruột, nhưng bị thị vệ ngăn ở bên ngoài.” Phong Ngân cười nhạt, “Đại thọ của mình chủ, một thân một mình lại bị thọt đến xem náo nhiệt cái gì! Hắn đã nói như vậy, cũng đem ta đẩy ra ngoài cửa.”

“Đó là lần duy nhất ta đi tìm các người, sau đó liền từ bỏ ý niệm.”

“Hắn lại có thể làm như vậy?” Tư Vô Phong siết chặt quả đấm, vẻ mặt nhăn nhó.

Phong Ngân lắc đầu một cái, “Ta cũng không phải bởi vì lời hắn nói mà không vào được, chỉ là những lời đó khiến cho ta hiểu, ta và các người đã xa cách quá lâu, gặp lại cũng như là không gặp.”

“Tại sao?” Hàn Lạc Mai không nhịn được đau lòng hỏi.

Phong Ngân than nhẹ, “Vô lâm mình chủ không thể có một nhi tử là sát thủ, hướng chi, là một trong ‘tam sát’ mà giới vô lâm muốn truy sát!”

Tư Vô Phong vẻ mặt co quắp, bất đắc dĩ thở dài nói: “Không ngờ ta vẫn lấy làm kiêu ngạo vì danh hiệu mình chủ, nhưng nó lại làm ta mất đi nhi tử trân quý nhất.”

24. Chương 24: Chương 8.2

Một lúc lâu sau, Hàn Lạc Mai được đưa ra ngoài.

Phong Ngân giao cho Tư Vô Phong một đơn thuốc, “Cứ theo như đơn thuốc mà làm, điều trị như thế nào cũng viết rất rõ ràng, bà có thể khỏi hẳn.”

Tư Vô Phong im lặng cảm khái, chỉ cần nhìn thê tử rưng rưng muốn chảy nước mắt, ông đương nhiên hiểu trong lòng bà rất đau khổ; tâm tình của ông có thể khá hơn sao?

Nhưng mà, con trai ruột đứng ở đằng kia, bọn họ lại giống như cách một ngọn núi. Giống như lời nói của Phong Ngân, có một số việc không cách nào lựa chọn; ít nhất, y nói y không hận bọn họ, y thừa nhận mình là con trai của bọn họ. Có những lời này của y, bọn họ còn có thể cầu cái gì xa vời? Vẫn là bọn họ thiếu nợ y!

Ông thật sâu thở dài, “Cáo từ.” Ông không khỏi nhìn lại Phong Ngân một cái.

Ngồi lên kiệu, Hàn Lạc Mai cũng không nhịn được nữa rúc đầu vào trong ngực trượng phu, khóc kể lể: “Phong, năm đó chúng ta không nên bỏ rơi y.”

“Đó cũng là vì an toàn của y!” Tư Vô Phong chán nản.

“Nhưng. Dù thế nào đi nữa, người làm cha mẹ sao có thể vứt bỏ con của mình đây? Phong, chúng ta sai rồi.”

Bọn họ sai rồi, nhưng ông trời cuối cùng cũng để bọn họ gặp lại nhi tử một lần, hơn nữa còn bỏ khúc mắc trong lòng, chỉ là đổi lấy cũng là một mảnh ảm đạm. Tư Vô Phong ngẩng đầu, im lặng hỏi ông trời.

Ban đêm, Phong Ngân không hề buồn ngủ, phía chân trời có mấy ngôi sao thưa thớt, ánh trăng chiếu xuống lạnh như nước.

Phong Ngân lay động dây đàn, tấu lên một khúc tương tư sầu, tương tư như sầu, lòng tràn đầy rối rắm. Mất hứng, chàng thu tiếng đàn, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng cô đơn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Chợt vang lên giọng nói uyển chuyển làm chàng cả kinh. Dưới ánh trăng, áo trắng như tuyết nhẹ nhàng bay trong gió, nàng tựa như đạp lên ánh trăng, khoan thai mà đến.

Phong Ngân hô hấp tắc nghẽn nhìn nàng.

“Chàng vẫn là không để ý tới ta?” khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia cười khổ, một đôi mắt sáng như sao, thẳng tắp đưa mắt nhìn chàng.

“Nàng không nên tới.” Phong Ngân nâng ánh mắt, nhỏ giọng nói.

“Phải không, nhưng ta muốn gặp chàng.” Nàng không nhìn thái độ lạnh nhạt của Phong Ngân, tiến tới gần chàng, “Ta muốn gặp chàng! Mặc dù chàng không nguyện ý nói chuyện với ta, mặc dù chàng không chịu nói chuyện quá khứ cho ta biết, nhưng mà, ta vẫn muốn gặp chàng, chính là rất muốn. Gặp chàng.”

Phong Ngân mặt tái nhợt che dấu sự ảm đạm, chuyện đó cho tới bây giờ nàng nói như thế thì có ý nghĩa gì chứ?

“Ta đối chàng như vậy, chàng hận ta sao?” Nàng đến gần Phong Ngân, nhìn chàng chăm chăm.

Hương thơm của hoa lan trên người nàng lượn lờ trong mũi Phong Ngân, sạch sẽ như vậy, trong veo như vậy.

Phong Ngân không dấu vết lui về phía sau, nàng lại nghiêng người về phía trước, cứ như vậy tự nhiên ôm lấy chàng.

Cảm thấy thân thể Phong Ngân nhất thời cứng đờ, nàng còn chưa muốn buông tay, tiếp tục ôm.

“Đừng sợ, là ta ôm chàng, ta sẽ không tổn thương chàng nữa.” Nàng dịu dàng nói.

Ngữ điệu nàng dịu dàng như vậy làm cho Phong Ngân đỡ hẳn, nàng vẫn như đóa hoa hồng có gai, đem chàng đâm đến thương tích đầy người. Nhưng mà, hiện tại đóa hoa hồng này lại nở rộ, tỏa ra hương thơm hấp dẫn chàng, nàng rốt cuộc còn bắt chàng phải chịu đựng bao nhiêu?

Phong Ngân đẩy nàng ra, “Nàng sẽ phải lập gia đình.”

Nàng ngẩng ra, khẽ mỉm cười, “Không cần chàng tới nhắc nhở ta, ta tự nhiên biết.” Nàng đột nhiên hỏi Phong Ngân: “Nếu ta lập gia đình, chàng sẽ vì ta mà vui mừng sao?”

Trong lòng Phong Ngân cảm giác đau đớn chết lặng đan xen, “Nàng muốn ta chúc phúc sao?”

“Ta không muốn lời chúc phúc của chàng, chỉ cần chàng yêu ta.” Mắt sáng mang theo ngọn lửa rừng rực, nhìn chàng say sưa.

Nàng nhón chân lên, đem đôi môi anh đào mềm mại dán lên bờ môi Phong Ngân, sâu kín thì thầm: “Ta biết rõ, chàng đã từng rất thích ta. Hiện tại ta sợ chàng không còn yêu ta nữa, chàng vẫn thích ta sao?”

Bờ môi của chàng lạnh lẽo, một chút nhiệt độ cũng không có, giống như lòng chàng đã chết, Phong Ngân bỗng dưng đẩy ra nàng.

Nàng lui về phía sau một bước, nụ cười có chút thê lương, ánh mắt vẫn sáng ngời, “Chàng yêu ta, nhưng vì cái gì không quan tâm ta? Ban đầu không quan tâm ta, bây giờ vẫn không quan tâm ta. Chàng bảo ta thế nào tin tưởng chàng yêu ta?”

Lời nói làm cho người ta đau lòng! Phong Ngân còn tưởng rằng mình đã chết lặng, nhưng là, chàng sai lầm rồi! Nàng vẫn có thể dễ dàng lưu lại một vết thương trong lòng chàng.

Phong Ngân âm u cười một tiếng, cũng không phản bác.

Nàng nhìn Phong Ngân chăm chăm, vẻ mặt của chàng làm nàng đau lòng, nàng hận nhất chàng luôn im lặng như vậy, làm nàng bị yêu hận lẫn lộn hành hạ.

Tay áo giương nhẹ, khăn lụa màu trắng chợt quấn chặt lấy cổ Phong Ngân.

Tay ngọc nắm hai đầu khăn lụa, “Có lúc, ta thật sự nghĩ muốn ghì chặt chàng, tại sao chàng không thể đối với ta nói nhiều một chữ? Tại sao cái gì cũng không nói, lại có thể làm cho ta khổ sở?”

“Nhưng là.” Nàng sâu kín thở dài, “Ta không bỏ được.”

Nàng ngửa mặt lên, hung hăng hôn chàng, nụ hôn này nóng rực, như lửa thiêu đốt: Phong Ngân thở khê nghĩ muốn kháng cự, nàng lại nắm chặt chàng, trên môi chàng nặng nề khê cắn.

“Ta muốn chàng vĩnh viễn nhớ ta!”

Nàng biến mất trong màn đêm, mà khăn lụa quấn quanh cổ chàng, từ từ rơi xuống đất, chàng nhật lên. . .

Tư Kiếm Thành, nơi thiêng liêng mà vô lâm hướng về.

Không chỉ vì có thành chủ Tư Vô Phong là đương kim vô lâm minh chủ, mà còn vì hắn luôn làm việc nghĩa, là đại hiệp mà người trong vô lâm kính trọng.

Hôm nay, chính là ngày con trai độc nhất của Tư Kiếm Thành Tư Ngạo Trần, cùng Phi Tuyết cung chủ Như Tuyết Ngưng tổ chức đại điển đính hôn.

Phóng mắt nhìn đi, cả Tư Kiếm Thành cờ màu tung bay, bát đại môn phái cùng mọi người trên giang hồ tụ họp, cũng chỉ có người được Tư gia kính trọng mới được mời đến.

Người trẻ tuổi vươn cổ nhìn quanh, làm như vậy là để thấy phong thái “Băng tuyết mỹ nhân”.

Phi Tuyết cung chủ xinh đẹp, trong thiên hạ có một không hai.

Khi Như Tuyết Ngưng ra ngoài đãi khách, cảnh vật hoành tráng bị mờ nhạt bởi một bóng dáng xinh đẹp. Nàng vận một bộ áo trắng như tuyết, mắt ngọc mây ngài, làm cho không ít người than thở, trong thiên hạ lại có một nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Vào giờ phút này, trên khuôn mặt tuần lãng trác tuyết của Tư Ngạo Trần mới có vẻ tươi cười.

Cho dù lạnh lùng như hắn, cũng vẫn có tính ham hư vinh của nam nhân; nhìn thấy thê tử sắp xuất giá của mình phong hoa tuyết đại, bất kỳ nam nhân nào cũng không tránh được hư vinh một phen.

Không khí bên trong hỉ đường vui vẻ, bên ngoài một đám mặc áo đen, mang mặt quỷ răng nanh đi tới, có vẻ vô cùng quỷ dị rồi.

Tư Ngạo Trần nhăn mày.

Một bên Tư Vô Phong mặc dù trên mặt không có gì thay đổi, nhưng trong lòng cũng có chút động, suy đoán lai lịch đám người kia.

“Các hạ là ai?” Tư Ngạo Trần là người đầu tiên thiếu kiên nhẫn, hắn không cho phép có người phá hư ngày vui của hắn.

Đường Vũ cười như không cười liếc mắt nhìn Tư Ngạo Trần, lui về phía sau một bước, nhìn chằm chằm Như Tuyết Ngưng, cất cao giọng nói: “Quý Vực hữu sứ Đường Vũ, phụng lệnh vực chủ, đưa lễ vật đến cho Phi Tuyết cung chủ.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Người tới hắn là đệ tử Quý Vực, hơn nữa còn là một trong tam sát mà mọi người mới nghe đã sợ mất mật — Đường Vũ! Quý Vực từ trước đến giờ không tham gia vào thị phi chốn vô lâm, tại sao lại phái người đưa lễ vật, hành động lần này là ý gì?

Tư Vô Phong đứng lên, cười nhạt một tiếng ôm quyền nói: “Thay ta cảm ơn vực chủ, ở ngày đính hôn cố ý đưa tới lễ vật.”

Đường Vũ cười lạnh một tiếng,

“Thành chủ có lẽ không nghe rõ, lễ vật này là đặc biệt đưa tới cho Phi Tuyết cung chủ.”

“Nếu như ngươi muốn tới quấy rối, đừng trách ta không khách khí!” Tư Ngạo Trần bước một bước dài ngăn ở trước mặt Như Tuyết Ngưng, căm tức nhìn Đường Vũ.

Mắt Đường Vũ cũng không nhìn hắn, “Như Tuyết Ngưng, ta chỉ là nhận ủy thác của người ta, đem một vật giao lại cho nàng, tương công tương lai của nàng thật không hiểu lễ tiết!” Hắn châm chọc nói.

Tư Ngạo Trần đang muốn phát tác, lại bị Như Tuyết Ngưng lạnh lùng khiển trách một tiếng: “Ngươi tránh ra!”

Tư Ngạo Trần ngẩn ngơ, liền nhìn thấy Như Tuyết Ngưng lướt qua hắn, đứng ở trước mặt Đường Vũ.

“Thứ gì?” Nàng lạnh nhạt hỏi.

Đường Vũ song chưởng đánh ra, mấy tên mặt quỷ liền dâng lên một cái khay màu đen, trong khay có một cái khăn lụa trắng như tuyết, trắng đến chói mắt, không có một tia tạp chất.

Như Tuyết Ngưng liếc thấy chiếc khăn này, thân thể run lên, nắm đầm siết chặt.

Khăn lụa trắng như tuyết thêm một bụi hồng mai, màu đỏ thắm, đỏ đến chói mắt, đỏ như máu! Bàn tay nắm khăn lụa có chút run rẩy.

“Chàng nói gì?” Nàng giọng khàn khàn hỏi.

Đường Vũ nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ngân muốn nàng hạnh phúc.”

Xoạt một tiếng, là thanh âm xé vải, tấm khăn lụa trong tay Như Tuyết Ngưng biến thành mảnh vụn, khuôn mặt kiều diễm kích động đến đỏ lên, hai mắt cuồng loạn nhìn chằm chằm Đường Vũ, cắn răng nói: “Hắn phí tâm lo lắng rồi, ta sẽ hạnh phúc.”

Đường Vũ giận dữ, lạnh lùng nói: “Người là người máu lạnh vô tình, nữ nhân vô lương tâm, người không xứng với Ngân!” Hắn phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại Như Tuyết Ngưng đứng đó như pho tượng, một chút cũng không nhúc nhích.

Mọi người bàn luận xôn xao, Tư Ngạo Trần thấy rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng của Như Tuyết Ngưng vì tức giận mà đỏ ửng; cũng không lâu, vẻ mặt của nàng thay đổi liên tục, cuối cùng bình tĩnh lại.

Nàng ngẩng đầu, nhú mồm cười một tiếng, “Tiếp tục!”

Tiếng nhạc lại vang lên, lại thấy Tư Ngạo Trần đi đến chính giữa, phất tay quát lên: “Ngưng!”

“Thế nào?” Trong mắt Như Tuyết Ngưng có vẻ tức giận.

“Các vị, đại diện đính hôn hủy bỏ!” Tư Ngạo Trần không để ý tới nàng, tự ý tuyên cáo với mọi người.

Trên đài Tư Vô Phong cùng Hàn Lạc Mai nhìn nhau, nhìn về phía nhi tử trong mắt đầy tán thưởng.

“Người là đang làm gì?” Như Tuyết Ngưng cả giận nói.

Tư Ngạo Trần đưa mắt nhìn nàng, trong mắt bi thương, “Nàng không yêu ta, cũng không phải thật tâm muốn gả cho ta.”

Nghe vậy, nàng nở nụ cười, “Tư Ngạo Trần, ta vẫn cứ xem thường ngươi! Không sai, ta không thích ngươi, ta tuyệt đối không yêu ngươi!”

“Vậy tại sao nàng muốn gả cho ta?” Vẻ mặt hắn đau thương nhìn nàng.

“Gả cho ngươi?” Như Tuyết Ngưng cười lạnh một tiếng, “Ta lúc nào nói muốn gả ngươi? Đính hôn cũng không đại biểu ta phải gả cho ngươi! Ta có nam nhân mình thích, làm sao có thể gả cho ngươi?”

25. Chương 25: Chương 8.3

“Nàng.” Hắn vô lực lui về phía sau một bước, không ngờ nàng có thể nói ra lời lẽ tuyệt tình như vậy.

Như Tuyết Ngưng quét mắt nhìn bốn phía, cười tủm tỉm nói: “Tư Ngạo Trần, ngươi có muốn ta nói cho ngươi biết, tại sao ta muốn cùng ngươi đính hôn không?”

“Cái gì?” Hắn cả kinh.

“Bởi vì, ta muốn giết chết cha mẹ của ngươi!” Nàng từ từ nói xong chữ cuối cùng, thân hình đã hướng tới phía Tư Vô Phong cách đó không xa.

“Cha!”

Như Tuyết Ngưng thân hình chợt hung hăng đánh tới khiến Tư Vô Phong không tránh kịp, ông lấy tay đẩy thê tử ra, để cho bà cách xa nguy hiểm, còn mình thì mạnh mẽ tiếp một chiêu của Như Tuyết Ngưng.

Phịch một tiếng, nhất thời một cỗ cảm giác nóng hừng hực tràn ngập lồng ngực ông, Tư Vô Phong trong lòng thất kinh, không ngờ công lực của Như Tuyết Ngưng lại thâm hậu như thế.

“Tư Vô Phong, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Tu La Thần công, ta muốn lấy máu của ngươi, tóe tể vì sư đã mất của ta!” Như Tuyết Ngưng cười lạnh.

“Ngươi tới là vì báo thù?” Tư Vô Phong nghe thấy trong lòng cả kinh.

“Không sai!” Nàng lạnh lùng đáp lại.

“Bởi vì. Bà ấy hận ta?” Ông khó hiểu mở miệng.

“Ngươi tới hôm nay mới biết.” Nàng cười lạnh, “Sư phụ tại sao phải chết? Bà hận ngươi bạc tình bạc nghĩa, vứt bỏ bà. Trước khi lâm chung bà từng nói với ta, cả đời bà bị hủy ở trên tay ngươi! Bà nói nam nhân không có một người nào tốt hết, muốn ta giết chết ngươi cùng Hàn Lạc Mai báo thù cho bà!”

“Bởi vì bà ấy.” Tư Vô Phong thanh âm khẽ run, ông không ngờ việc mình cưới người khác, sẽ làm Lạnh Như hận mình.

“Hiện tại, ngươi cũng đã rõ ràng, vậy thì chịu chết đi!” Như Tuyết Ngưng thân thể chợt lóe, lòng bàn tay nắm Băng Phách Thần Kiếm của Phi Tuyết cung.

Tư Vô Phong vẻ mặt rét lạnh, chuẩn bị ứng chiến.

Tu La Thần công quả nhiên khí thế mạnh mẽ như bão táp, mang theo khí lạnh từ bên trong, Như Tuyết Ngưng áo trắng như thiên tiên, kiếm quang màu trắng cùng cây sáo lục của Tư Vô Phong hoà lẫn, ánh sáng chói mắt làm không ai có thể nhìn gần.

Như Tuyết Ngưng thấy Tư Vô Phong dưới thế công của Tu La Thần công vẫn có thể ứng chiến, hóa giải chiêu thức; nếu bàn về nội lực, Tư Vô Phong thâm hậu hơn nàng, tâm niệm thay đổi rất nhanh, nàng chợt quay người, hướng về phía Hàn Lạc Mai đang đứng một bên mà bay thẳng tới.

“Lạc Mai!”

“Nương!”

Tư Ngạo Trần cùng Tư Vô Phong đồng thời phát hiện ý đồ của nàng, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Như Tuyết Ngưng nắm chặt cơ hội, mắt thấy Tư Vô Phong mất đi phòng thủ, toàn tâm toàn ý đặt trên người thê tử, nàng chợt quay người lại, tựa như sét đánh đâm thẳng tới Tư Vô Phong.

Tình huống đột nhiên biến hóa khiến mọi người bất ngờ.

“Phong!” Hàn Lạc Mai hét lên một tiếng thê thảm, mắt thấy trượng phu sẽ phải bỏ mạng ở trong tay Như Tuyết Ngưng.

“Ngưng nhi, không thể!” Một đạo thanh âm trầm thấp chợt vang lên, chỉ thấy một bóng trắng nhanh chóng xẹt qua, ngăn ở trước mặt Tư Vô Phong.

Trước khi Như Tuyết Ngưng kịp ý thức, kiếm của nàng đã đâm thẳng vào thân thể của người kia.

“Không!” Nàng kêu lên, thấy rõ thân thể màu trắng trước mắt nàng ngã xuống, khuôn mặt trắng bệch chứa ngàn vạn nhu tình, trong mắt là không đành lòng.

“Không!” Nàng run giọng nói, nhào tới bên cạnh Phong Ngân. Máu chảy ra nhanh chóng nhuộm đỏ áo trắng như tuyết, làm người ta nhìn thấy mà sợ.

“Ngân, Ngân!” Nàng ôm chặt lấy Phong Ngân, thất thanh khóc rống lên, “Tại sao, tại sao.” Nàng khổ sở lắm lắm, nàng căn bản không nghĩ tới chàng lại đột nhiên nhào tới, thay Tư Vô Phong đỡ một kiếm kia.

“Ngưng nhi. Đừng khóc.” Phong Ngân thở hổn hển một hơi, nghĩ đưa tay lau lệ cho nàng, nhưng đưa tay ra thì đã không còn hơi sức chạm tới gương mặt của nàng.

“Trần. Trần nhi.” Tư Vô Phong cùng Hàn Lạc Mai bi thống thất thanh kêu lên.

Phong Ngân dùng sức cầm tay Như Tuyết Ngưng, “Ngưng nhi. Đồng ý với ta. Thả bọn họ, được không?”

Hơi thở của chàng càng ngày càng yếu ớt, “Bọn họ. Là cha mẹ của ta. Ta không có sự lựa chọn nào khác. Giống như. Việc ta yêu nàng. Ta cũng vậy. Không có lựa chọn nào khác. Nàng. Đừng khóc.”

“Ngân.” Nước mắt trong suốt không ngừng lăn xuống, trong khoảnh khắc lòng của nàng rối loạn, chỉ có thể bất lực nhìn chàng.

Ánh mắt chàng dịu dàng như vậy, làm cho nàng không nhịn được run rẩy, chàng cứ nhiên cười với nàng.

“Ta rất vui. Khi nghe được nàng nói. Nam nhân nàng thích là ta.” Phong Ngân nhẹ nhàng thở dài, cánh tay lạnh lẽo rũ xuống, từ từ nhắm mắt lại.

“Ngân, Ngân ——” Nàng thê lương hô, hung hăng lắc lắc thân thể Phong Ngân; nhưng là, Phong Ngân vẫn không nhúc nhích nằm trong ngực nàng, vẻ mặt an tĩnh.

“Người buông Ngân ra!” Sau lưng chợt truyền tới một thanh âm lạnh lẽo.

“Phong Tử Thê!” Tư Ngạo Trần thất thanh nói.

Lúc này, trên không trung chợt hiện lên một đoàn khói nhân nhật, tất cả người ở chỗ này bỗng đứng ngả xuống, giống như là bị hôn mê.

Phong Tử Thê giống như rơi gỗ đi qua một đám người hôn mê dưới đất, con người lạnh lẽo liềm mạng nhìn chăm chăm Như Tuyết Ngưng.

“Buông Ngân ra, người không xứng đáng có Ngân!”

“Ngân là của ta đấy! Là người của ta!” Như Tuyết Ngưng nghe vậy, càng ôm chặt Phong Ngân hơn.

Máu của Phong Ngân dính vào áo trắng của nàng, giống như cả hai cùng bị thương, làm người ta thấy mà giật mình.

“Người căn bản không xứng! Người có biết Ngân vì người đã làm những thứ gì không?”

“Nói cho ta biết, chàng đã làm cái gì?” Nàng buồn bã hỏi Phong Tử Thê, không có chút khí thế nào. Nàng vẫn luôn không biết, mà Ngân cũng không chịu nói cho nàng biết.

”Quý Vực cùng Phi Tuyết cùng sống chết không giao du với nhau, thế nhưng hắn lại có thể tới Phi Tuyết cùng tìm người? Đó là vì hắn tự nguyện phản bội sư môn, rời khỏi Quý Vực! Vì người có bệnh, hắn thà bị tiếp nhận trọng hình, ăn vào độc Vĩnh Sinh, rời khỏi Quý Vực! Chỉ vì. Nếu người không có toái tâm ắt sẽ chết, mà hắn không thể để cho người chết!

“Biết cái gì là độc Vĩnh Sinh không? Đây so với tuyệt tình đản đáng sợ gấp mấy lần. Ngân tự cho là tuyệt tình đản với độc Vĩnh Sinh, có thể kéo dài tính mạng! Hắn mỗi ngày đều phải ăn cỏ đoạn trường, chịu đựng đau đớn thấu xương mỗi lần phát tác, cuối cùng vẫn là không tránh được cái chết! Mà người ở đâu, người đã làm gì cho hắn? Người đầu tiên là muốn gả cho người khác, sau lại còn vũ nhục hắn, hành hạ hắn.”

“Không!” Như Tuyết Ngưng thê lương hét lên, tiếng kêu này tê tâm liệt phế, làm cho người ta không đành lòng nghe đến. Nàng vẻ mặt co quắp run rẩy, mắt nổi đầy tơ máu, bộ dáng thật kinh người!

“Không! Người lừa ta, người lừa ta!” Nàng liềm mạng lắc đầu, cả người hoàn toàn sụp đổ.

“Người nữ nhân ác độc này, tại sao Ngân lại yêu người chứ?” Phong tử thê đẩy nàng ra, đem Phong Ngân đoạt đến trong lòng ngực mình, “Hắn yêu người, hắn vẫn luôn yêu người. Hắn chưa một lần yêu ta.”

Hắn cười buồn, “Ngân, người không hề yêu ta, nhưng ta lại yêu người. Người là người ta thích nhất trên đời này, người có hiểu hay không.” Phong Tử Thê ôm lấy Phong Ngân, không nhìn Như Tuyết Ngưng lấy một cái, chỉ si ngốc nhìn Phong Ngân trong ngực thật giống như đang ngủ say, “Ngân, ta dẫn người đi, có được hay không?”

Phong Tử Thê cô đơn mà cười nhìn người trong ngực, “Không phải người không muốn ta cứu người sao, ta lại cứ muốn cứu người. Ngân, nếu như ta không có người thì phải làm sao?”

Như Tuyết Ngưng ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Vì nàng tu luyện Tu La Thần công mà càng ngày thân thể càng yếu, chàng thà bị tiếp nhận trượng hình, ăn vào độc Vĩnh Sinh, rời khỏi Quý Vực! Chỉ vì. Nàng không có toái tâm ẩn sẽ chết, mà chàng không thể để cho nàng chết!

Lời nói của Phong Tử Thê từng chút từng chút nhói đau tim nàng, trong đầu những hình ảnh vẫn mơ hồ giống như là phá kén ra càng ngày càng rõ ràng.

Phong Ngân chính là bạch y nam tử đó, ở bên bờ sông trong vắt, chàng ôm nàng vào lòng, ánh mắt dịu dàng như vậy.

Ngưng nhi, nàng vẫn luôn bá đạo như vậy sao?

Người là của ta, chỉ có thể là của một mình ta!

Trừ nàng, ta còn có thể lấy người nào?

Nàng khóc, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Trừ nàng, ta còn có thể lấy người nào?

Nàng ư? Như thế nào hồi báo Ngân? Nàng hành hạ chàng! Nàng muốn gả cho người khác! Phong Tử Thê nói đúng, nàng thật sự không xứng đáng có Ngân, nàng là kẻ vô tâm vô phế, sao xứng với tình yêu sâu đậm của Ngân đây?

“Ha ha ha.” Nàng nhếch môi, cười đến thê lương cười điên cuồng, ánh mắt hỗn loạn, si ngốc nhìn phương xa, “Ngân. Tâm của ta và chàng giống nhau Tan nát cõi lòng không chút dấu vết. Chúng ta cùng chịu thê lương”

“Ngân!” Nàng phát ra một tiếng gào thét thê lương, hoảng hốt đứng lên, cười, điên điên khùng khùng, đi, bóng dáng yếu điệu từ từ đi xa.

Khi mọi người tỉnh dậy, phát hiện trên đài đã không có một bóng người. Không có Phong Ngân, không có Như Tuyết Ngưng, cũng không có Phong Tử Thê, ai cũng không biết trong lúc bọn họ hôn mê xảy ra chuyện gì, tất cả tựa như mây như khói, không dấu vết mà tìm.

26. Chương 26: Chương 9.1

Phi Tuyết Cung chủ điên rồi!

Tin đồn này nhanh chóng làm kinh động giới võ lâm! Có phải thật hay không, không ai có thể biết, chỉ biết là mọi người đều rối rít nghị luận.

Tin đồn rằng đệ nhất mỹ nhân trong giang hồ cư nhiên điên rồi!

Trên phố xa hội chùa mừng bảy tháng bảy vô cùng đông đúc, trong từng tốp người xem náo nhiệt, có một khát cái toàn thân dơ bẩn, không phân biệt rõ diện mạo, quần áo rách nát, tập tễnh mà đi, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Chỉ có gần sát lắng nghe, mới có thể nghe ra câu nói kia ——

“Lệ thâm sâu. Toái tâm. Một chút cũng không có dấu vết.” (mình cũng không hiểu câu này a)

Mấy tên côn đồ ở đầu đường đang theo dõi nàng.

Nhìn khát cái này, mặc dù khắp người dơ bẩn, bẩn đến chịu không nổi, nhưng dưới lớp y phục rách nát lại là một thân hình yếu điệu mê người.

“Đại ca, nói không chừng là một mặt hàng tốt?” Tên mập lùn cười háo sắc, tầm mắt nhìn chăm chăm eo của khát cái. Thon thả mảnh khảnh không đầy nắm tay, có thể dễ dàng bẻ gãy.

Chắc chắn, chỉ nhìn thôi cũng làm cho huyết mạch sôi trào, muốn tại cái eo nhỏ này sờ soạng một hồi.

Tên được gọi là đại ca cười tà, “Đi, đem nàng bắt đến nhìn một chút.”

“Toái Tâm. Một chút cũng không có dấu vết.” Khát nhi lẩm bẩm, thất thần nhìn về phía trước. Nàng không biết mình là ai, cũng không biết muốn làm cái gì, chỉ là si ngốc nhớ tới mấy câu nói đó.

“Nhóc con, có muốn ăn cái này không?” Trước mặt bỗng nhiên có người chặn đường.

Nàng ngẩn ra, ngơ ngác nhìn nam nhân kia.

Tên mập lùn đem một khối bánh nướng quơ quơ trước mặt nàng, “Ừ, cho người đấy!” Bộ dáng kia tựa như kêu một con chó nhỏ tới cho ăn.

Nàng đói bụng, nằm sát xuống đất, nhặt bánh nướng lên, muốn lấp đầy miệng mình! Nàng thật đói thật đói.

Một đôi tay trắng nõn chợt đưa đến trước mắt nàng, ngăn cản không để cho nàng ăn. Nàng ngẩn người, trước mắt thoáng qua một bóng dáng trắng như tuyết, màu sắc này sạch sẽ làm sao, chói mắt làm sao.

Nàng bỗng dưng ném bánh nướng đi, sợ hãi lui về phía sau rụt người lại.

“Người là ai?” Tên mập lùn nhìn chăm chăm bạch y nam tử bỗng nhiên xuất hiện, chỉ một bước nữa là hẳn đã đem nữ nhân này bắt đi cho lão đại, người này là ai? Xen vào làm gì?

Bạch y nam tử không nói lời nào, chỉ là nhàn nhạt nhìn hắn.

Gặp ánh mắt nhàn nhạt đó, tên mập lùn cảm thấy lạnh lẽo.

Tên mập lùn thấy ngón tay thon dài của nam tử bắn ra cái gì đó, khi hắn còn chưa kịp nhìn rõ, trên đùi liền tê rần, hắn bị đau kêu một tiếng, ngã sấp trên mặt đất.

“Mẹ kiếp! Người biết yêu thuật!” Hắn nhổ nước miếng, đang muốn giận dữ mắng mỗ, ngẩng đầu kinh ngạc, bạch y nam tử cùng khát cái kia cư nhiên. Cư nhiên không thấy.

Mẹ kiếp. Hắn gặp quỷ!

Hắn đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run.

Khát cái ngơ ngác nhìn bạch y nam tử.

“Nàng nhận ra ta sao?” Bạch y nam tử dịu dàng hỏi nàng.

Nàng thần thờ lắc đầu một cái, ánh mắt đờ đẫn rơi vào trên mặt chàng, chỉ cảm thấy thanh âm của chàng rất êm tai, rất êm tai, ôn nhu, hình như thanh âm này nàng đã nghe qua rồi.

“Nàng nhớ mình là ai không?” Bạch y nam tử lại hỏi.

“Ta là ai?” Nàng mở miệng, “Ta là ai?”

Phong Ngân đến gần nàng, lấy ống tay áo lau vết bẩn trên mặt nàng.

Nàng không khỏi co rúm thân thể.

“Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương nàng.” Chàng nhẹ giọng nói.

Nàng mở miệng nhìn chàng, si ngốc thì thầm: “Lệ thâm sâu. Toái tâm. Một chút cũng không có dấu vết.”

Phong Ngân chấn động, thở nhẹ: “Ngưng nhi.”

Nàng ngơ ngác nhìn chàng, không có phản ứng, tiếp tục lẩm bẩm: “Lệ thâm sâu. Toái tâm. Một chút cũng không có dấu vết.”

“Đừng niệm nữa !” Phong Ngân bỗng ôm chặt nàng, cầm chống đỡ lên tóc nàng, ngửi thấy mùi thoai từ cái cổ của nàng, trong mắt chàng thương tiếc càng sâu hơn, mắt ửng đỏ, rù rì nói: “Đừng niệm nữa. Chúng ta về nhà đi!”

Ánh nắng chiều ở Thanh Linh cốc, vẫn xinh đẹp như cũ khiến lòng người say đắm.

“Ngưng nhi, tới đây.” Phong Ngân chuẩn bị xong nước tắm, hướng nàng vẫy vẫy tay, ánh mắt kia vô cùng nhu hòa.

Nàng nhìn chàng một lát, mới chậm rãi đi tới, ánh mắt đề phòng lúc này mới buông lỏng xuống.

“Nước này vừa vặn, nàng đi vào tắm một chút, sẽ rất thoải mái.” Phong Ngân nhẹ mỉm cười, vén vén mái tóc tán loạn của nàng.

Phong Ngân chuẩn bị đi ra ngoài, thấy nàng vẫn đứng không nhúc nhích, chàng sững sờ hỏi: “Nàng biết cái gì là tắm rửa không?”

Nàng lắc đầu một cái, dờ dẫm nhìn chàng.

Chàng than nhẹ một tiếng, “Đến.”

Phong Ngân kéo nàng qua, nhẹ nhàng rút đi y phục của nàng, thân thể như bạch ngọc hiện ra trước mắt chàng, trong mắt của chàng không có tình dục, chỉ có đau lòng, yêu thương nhìn nàng khắp người dơ bẩn, sự kiều ngạo tinh khiết trong quá khứ cứ nhiên biến thành như thế này.

Đôi tay dịu dàng ở trên người nàng kì cọ, làm hoa cỏ tỏa mùi hương thơm ngát, chàng cẩn thận cọ rửa từng tắc da thịt của nàng. Nước nóng làm cho trong phòng tràn đầy sương mù mờ mờ, chàng lấy tay xoa nhẹ tóc nàng, làm nàng khẽ rên một tiếng.

“Thoải mái sao?” Phong Ngân cười cười, nhìn người trong thùng gỗ hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt buông lỏng.

“Ừ.” Nàng từ từ mở mắt ra, con ngươi ôn nhuận nhìn thẳng Phong Ngân.

Ánh mắt nàng làm tim chàng đập nhanh, mắt mở to, ổn định tâm trạng, tiếp tục chuyên chú xử lý mái tóc như mây của nàng.

Chỉ chốc lát sau, nàng được tẩy sạch bóng loáng, bị Phong Ngân bọc lại trong miếng vải bông trắng.

“Giữ chặt, đừng để cảm lạnh.” Phong Ngân vội vàng rời đi, thay nàng lấy y phục, trên thực tế là vì chàng không dám đối mặt với nàng nữa, đây quả thực là đang khảo nghiệm định lực của chàng, chàng không phải Liễu Hạ Huệ, không có được tự chủ như vậy. Phong Ngân trầm nghĩ, về sau mình phải dạy nàng tự tắm.

Phong Ngân làm một bàn đầy đồ ăn, nàng ăn như hổ đói, căn bản là không có cách nào cầm đũa, mà là lấy tay lung tung nhét đầy miệng.

“Ngưng nhi, nàng ăn chậm một chút, chớ nghẹn .” Phong Ngân thấy thế đau lòng lại thương tâm, nàng nhất định là đói bụng đã lâu. Ngày trước nàng đều ngại chàng nấu đồ ăn không ngon, nhưng bây giờ ăn đến say sưa ngon lành như vậy.

Nàng chuyên tâm ăn, Phong Ngân chuyên tâm nhìn nàng ăn.

Dung nhan thanh lệ, không còn rục rờ như trong quá khứ, chỉ có ảm đạm cùng ngây ngốc.

Tình kiếp là như thế nào? Để cho chàng cùng nàng thay nhau chịu hành hạ, chàng không muốn nàng đau khổ nữa, chàng muốn bảo hộ nàng, đây là cam kết của chàng với nàng.

Nàng phát hiện Phong Ngân đang chuyên chú nhìn mình, gò má trắng nõn từ từ dính vào một mảnh màu hồng, động tác ăn cơm cũng chậm xuống.

Phong Ngân dịu dàng cười một tiếng, vuốt ve tóc nàng.

Ăn xong cơm tối, nàng liền buồn ngủ, dưới ánh trăng, nàng ngả đầu vào vai chàng ngủ say. Phong Ngân nắm cánh tay mảnh khảnh của nàng, thăm dò mạch .

Như chàng dự liệu, nàng là bị kích thích quá độ, tâm tình tích tụ, mới xuất hiện triệu chứng si ngốc mất trí nhớ này.

Phong Ngân buộc chặt cánh tay, khiến thân thể ấm áp trong ngực dựa sát vào mình; từ giờ về sau, chàng cùng nàng sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Thời điểm sống lại lần nữa, chàng suy nghĩ thật lâu. Phong Ngân từng nghĩ sẽ buông xuôi tất cả, một lần nữa bắt đầu cuộc sống, bao gồm cả việc quên đi nàng.

Nhưng, đây thật sự là giải thoát sao? Mặc kệ mình quên thế nào cũng không quên hết, đã từng có tình yêu há có thể dễ dàng dứt bỏ? Cho nên, chàng vẫn là quay lại tìm nàng, chàng nguyện ý lần nữa tin tưởng phần tình cảm này, tin tưởng nàng.

Quyết định của Phong Ngân gặp phải rất lời phản đối, trên thực tế, cơ hồ là không ai đồng ý. Tuyết Phách cùng Đường Vũ đều không ủng hộ chàng, cảm thấy Như Tuyết Ngưng không đáng giá để mình đối xử như vậy, ngay cả cha mẹ ruột của chàng cũng thế, bọn họ đều không hi vọng chàng sẽ cùng Như Tuyết Ngưng có bất kì dính líu gì.

27. Chương 27: Chương 9.2

Nhưng khi nghe nàng điên rồi, Phong Ngân không cách nào bỏ mặc nàng. Bất luận như thế nào, nữ nhân chàng yêu là nàng, cả đời đều yêu, chàng cũng không muốn buông tha nàng, đây là quyết định của chàng; giống như thời điểm Phong Tử Thê rời đi đã nói với chàng —— Ngân, người phải hạnh phúc.

Hạnh phúc của chàng chính là khi có nàng, điều này chàng có thể khẳng định.

Cho nên, chàng nhất định phải tìm nàng về.

Những ngày sau này trong cốc vô cùng yên tĩnh, mà Như Tuyết Ngưng vẫn cứ si ngốc như vậy, nhưng nàng lặng lẽ ở bên cạnh Phong Ngân, khiến Phong Ngân cảm thấy an lòng; so với những đau khổ ngày trước phải chịu, chàng đã cảm thấy hết sức vui vẻ thỏa mãn rồi.

Có thể cùng nàng lặng lẽ ở chung một chỗ, chính là tâm nguyện cả đời của chàng.

Bây giờ so với lúc chàng mới tìm được nàng, đã tốt hơn rất nhiều. Nàng có thể tự xử lý một chút chuyện sinh hoạt hàng ngày, chỉ là vẫn không biết ăn nói, thậm chí không biết gọi tên của chàng, điều này làm cho Phong Ngân có một chút thất vọng, chàng rất muốn, rất muốn được một lần nữa nghe nàng gọi tên mình.

Ánh nắng sớm chiều ấm áp chiếu vào trong phòng, nàng ngơ ngác ngồi bên cửa sổ, nhìn đóa hoa nở rộ bên ngoài, Phong Ngân đang xem sách chợt bị nàng quay người lại ôm lấy, đôi tay thật chặt quấn lên cổ chàng.

Phong Ngân cúi đầu cười một tiếng, “Ngưng nhi, nàng đang làm gì?” Chung sống mấy ngày nay, chàng đã thành thói quen bị nàng “đánh lén” như thế.

Thuận thế ôm thân thể mềm mại kia, gần sát nhau khiến hai người đều cảm thấy rất thoải mái.

Nàng dựa vào trên người Phong Ngân, nhẹ nhàng phun một chữ: “Nước.”

Phong Ngân nghe được, “Nàng muốn đi bờ sông sao?”

Nàng chậm rãi gật đầu một cái.

“Được rồi, chúng ta đi.”

Phong Ngân đầu tiên là đứng lên, phát giác nàng vẫn không nhúc nhích. Chàng khẽ mỉm cười, “Thế nào, không phải muốn đi bờ sông sao?”

Nàng chỉ chỉ lưng của Phong Ngân.

Phong Ngân biết, nàng như vậy là muốn mình công nàng.

Phong Ngân dịu dàng cười một tiếng, biết nàng bưng bình, đưa lưng về phía nàng ngồi xổm người xuống, “Lên đây đi.”

Nàng nhanh nhẹn nhảy lên lưng Phong Ngân.

Nàng thích ý tựa trên lưng chàng, lưng của Phong Ngân cho nàng cảm giác rất ấm áp, rất an tâm; nhắm mắt lại, nàng cười ngọt ngào.

Bờ sông cảnh sắc rực rỡ, Như Tuyết Ngưng cởi giày tất, bưng bình mà đem chân vào trong nước chơi đùa, nước sông trong suốt phản chiếu đôi chân ngọc trắng như tuyết, câu động lòng người.

Phong Ngân nhìn nhìn, có chút ngẩn ra.

Chợt, nàng hướng tới trước mặt Phong Ngân chỉ chỉ.

Phong Ngân nhìn thấy, đó là một đóa hoa U Lan, màu xanh dương giống như mộng ảo đang dập dờn đón gió trong khe núi.

“Rất đẹp.” Phong Ngân than nhẹ một tiếng, quay đầu lại liếc thấy nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, chàng nhàu mày cười một tiếng, “Nàng muốn ta hái cho nàng sao?”

Nàng gật đầu một cái, đáy mắt có chút vui mừng.

“Được, nàng chờ.” Phong Ngân bắt tắc dĩ mà lắc đầu.

Phong Ngân không nói hai lời hướng khe đá phi thân tới, hái đóa U Lan cho nàng.

Nàng vui mừng mà tiếp nhận, nhìn vào nước sông cảm lên búi tóc, người hoa tôn nhau lên, nhưng mà người so với hoa còn xinh đẹp hơn.

Phong Ngân si ngốc nhìn nàng, thấy nàng vui vẻ đứng lên, lập tức kéo chàng, ở trên bờ vui sướng nhảy dựng lên.

Phong Ngân cũng cười, nàng bây giờ áo trắng bay bay, tựa như tinh linh trong sơn cốc, xinh đẹp khiến người lóa mắt.

Nàng giẫm hụt một bước, lôi kéo Phong Ngân cùng nhau té xuống sông. Nàng kinh hoảng, ở trong nước giãy giụa không thôi.

“Ngưng nhi, đừng sợ, ta ở đây.” Phong Ngân nhớ là nàng không biết bơi.

Phong Ngân vững vàng bắt được nàng, nhưng là trong mắt nàng vẫn tràn đầy hoảng sợ, chìm chìm nổi nổi trong nước.

“Ngưng nhi.”

Phong Ngân ôm lấy nàng vận khinh công, bay vọt lên trên mặt nước, không muốn nàng bị kinh hoảng nữa. Phong Ngân có chút không hiểu, thật ra thì nước này rất cạn, tại sao nàng lại sợ vậy chứ?

“Ngưng nhi, không sao, chúng ta ở trên bờ rồi.” Phong Ngân đem nàng ôm vào trong ngực, dịu dàng trấn an nàng.

Cảm giác đôi tay của nàng ôm mình thật chặt, chàng liền nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, vuốt ve sự lo lắng của nàng, hồi lâu mới đẩy nàng ra.

Phong Ngân cúi đầu đưa mắt nhìn nàng, trong mắt của nàng đã không còn kinh hoảng, chỉ là nhìn chàng, làm chàng cảm thấy nàng bây giờ không giống ngày thường.

Phong Ngân còn chưa kịp ngẫm nghĩ, đôi môi đỏ mọng trơn mềm của nàng đã in lên môi mình; chàng than nhẹ một tiếng, đối bị động thành chủ động, nụ hôn này sâu hơn, cùng nàng trầm luân trong bể tình dục.

Bàn tay cởi ra váy của nàng, vừa chạm tới làn da mịn màng trơn nhẵn, chàng không khỏi thở dài, dịu dàng chạm vào nàng như che chỗ bảo vật trân quý.

Dưới sự vuốt ve của chàng, nàng không nhịn được run rẩy, thở gấp, hai cánh tay vòng qua cổ chàng, đem chính mình gần sát chàng, cứng rắn đem chàng ôm vào ngực mình; bọn họ lấy trời làm chặn, lấy đất làm chiếu, đắm chìm trong kích tình khó nói nên lời.

Như Tuyết Ngưng nhìn Phong Ngân ngủ say, khuôn mặt an bình làm nàng không dời được tầm mắt. Bãi cỏ xanh biếc càng làm đóa hoa lan trên vai chàng thêm mê người, nàng không nhịn được duỗi ngón tay ra, nhẹ vuốt ve nó.

“Ngân.” Nàng chán nản nhắm mắt lại, nên đi, nên rời khỏi Ngân.

Tại sao nàng lại ngã vào trong nước đây? Nếu như nàng không ngã, trong nháy mắt hoảng sợ, cũng sẽ không từ trong xúc động mà hồi phục trí nhớ, như vậy bây giờ nàng còn có thể hạnh phúc ở bên cạnh Ngân; cho dù nàng si ngốc sống qua ngày cũng không sao.

Nàng sâu kín thở dài, nước mắt trong suốt chảy xuống trên khuôn mặt, si ngốc nhìn chàng.

Gương mặt này đã sớm khắc sâu ở trong lòng nàng, chỉ là trí nhớ của nàng ngăn cản, mà nội tâm của nàng cũng ngăn cản nàng, làm cho nàng không cách nào đối mặt với sự thâm tình của chàng.

Nàng tàn nhẫn, nàng dè tiện, nàng không xứng có được Ngân, cũng không đáng được chàng đối xử như thế.

Chàng thanh cao, dịu dàng làm nàng không cách nào đối mặt, điều này sẽ khiến nàng mãnh liệt tự trách cùng tự ti.

Ngân đã từng nói yêu nàng là không có lựa chọn nào khác, như vậy. Nàng cũng không cho chàng sự lựa chọn, vĩnh viễn biến mất ở trước mặt chàng, đây mới là hồi báo tốt nhất đối với chàng.

Nàng bi thương khóc, cúi người khê hôn hai gò má của Phong Ngân.

Ngày hôm nay đi, vĩnh viễn không gặp lại. Ngân, chàng nhất định phải hạnh phúc!

Mà khi Phong Ngân tỉnh táo lại, bất giác ôm chặt cánh tay, nhưng là cảm giác được trong ngực trống rỗng, làm chàng bỗng nhiên mở mắt, lúc này mới phát giác bóng dáng bên cạnh đã không còn ở đó.

Không thấy nàng!

Như Tuyết Ngưng đứng ở cửa Thanh Linh cốc, ngơ ngác đứng thẳng. Nàng nên đi, nhưng là tại sao chân của nàng cứ như là mọc rễ, không bước được một bước đây?

Không, phải đi, hiện tại liền phải đi! Nếu không Ngân tỉnh lại không thấy nàng, sẽ đi tìm nàng.

Nhưng là. Nàng thật phải vĩnh viễn rời xa Ngân, không gặp lại chàng sao?

Nàng không bỏ được! Như Tuyết Ngưng khê cắn môi, hai hàng nước mắt trong suốt từ gương mặt rơi xuống.

“Ngưng nhi!”

Tiếng gọi sau lưng làm hô hấp nàng cứng lại, nàng chờ người đứng đó, thậm chí không dám quay đầu lại.

“Ngưng nhi.” Phong Ngân thâm tình gọi nàng.

Tiếng gọi này làm nàng không cách nào cứng rắn rời đi. Nàng từ từ xoay người, chống lại trùng mắt sâu thẳm của Phong Ngân, trong đó tràn đầy nhu tình.

“Nàng. nhớ rồi?”

“Đúng, ta nhớ rồi! Toàn bộ đều nhớ rồi!” Nàng lấy hai tay che mặt, thất thanh khóc rống lên, “Ta không đáng giá, không đáng giá khiến chàng đối với ta như vậy.”

28. Chương 28: Chương 9.3

“Ngưng nhi.” Phong Ngân kiên định ôm lấy nàng, “Không có đáng giá hay không, ta chỉ là yêu nàng, ta yêu nàng!” Cho nên chàng không muốn bỏ nàng, dù sao bọn họ đã bỏ phí quá nhiều thời gian!

“Ngân.” Nàng khóc đến hoa lê đài vũ, căn bản không cách nào nhìn rõ mặt chàng, “Ta không phải một nữ nhân tốt, ta rất hư, rất xấu. Ta không cách nào đối mặt với chàng, ta nợ chàng quá nhiều!”

“Cho nên nàng dùng bản thân để đáp lại, sau đó rời khỏi ta?” Phong Ngân nhẹ nhàng thở dài, ngón tay ấm áp trượt nhẹ qua bên má nàng, thay nàng lau nước mắt, “Ngưng nhi, nàng không có nợ ta, biết không? Nàng cái gì cũng không nợ ta, ta yêu nàng, mới vì nàng làm những thứ kia: đồng dạng, nếu như nàng cũng yêu ta, không cần rời khỏi ta! Có nàng ở bên mình, ta mới có thể cảm thấy hạnh phúc. Ngưng nhi, tại sao nàng vẫn không hiểu đây?”

Phong Ngân ôm nàng thật chặt, giọng nói trầm thấp mang theo khổ sở, “Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều, đừng hành hạ, tổn thương nhau nữa được không?”

Nghe chàng tha thiết khẩn cầu, trong lòng Như Tuyết Ngưng như bị dao cắt, càng không ngừng gọi tên chàng: “Ngân, Ngân.”

“Nàng yêu ta ư, Ngưng nhi?” Phong Ngân đột nhiên hỏi.

“Yêu! Ta yêu chàng! Ngân! Ta yêu chàng!” Đôi tay nàng nắm chặt lưng của Phong Ngân, nhiệt tình hô to: “Bởi vì yêu chàng, mới có thể hận chàng! Bởi vì yêu chàng, mới có thể để ý chàng! Ngân, ta thật sự vô cùng xấu, rất xấu.”

“Như vậy nàng sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ với ta, phải không?” Phong Ngân cúi đầu, ngưng mắt nhìn nàng.

Nàng ngừng khóc, ngơ ngác nhìn Phong Ngân, “Chàng còn muốn ta sao? Không, ta quá xấu xa! Chàng tại sao còn muốn ta đây?”

Trên mặt Phong Ngân thoáng qua nét cười buồn, “Ta.”

“Chàng không có lựa chọn, phải không?” Nàng ngắt lời Phong Ngân, thay chàng nói ra đáp án làm cho nàng đau lòng.

“Không có lựa chọn nào khác.” Phong Ngân nhỏ giọng thì thầm, “Ta đã từng nói lời như vậy, nhưng yêu chính là yêu. Nếu nàng muốn ta cho nàng một lý do, ta thật sự không cách nào nói cho nàng biết, nhưng mà trong lòng của ta, cả trái tim đều mãnh liệt nói cho ta biết, ta cũng cần nàng! Ngưng nhi, ta cũng cần nàng!”

Phong Ngân tự tay lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, “Ngưng nhi, ta không có lựa chọn nào khác, cũng không có nghĩa là ta tâm không cam tình không nguyện, ta thật sự.” Chàng cười khổ, “Không biết làm sao khiến nàng hiểu, ta.”

“Chàng yêu ta!” Nghe chàng nói như thế, trong mắt nàng bi thương bỗng lóe sáng.

“Ngân, ta biết rõ, chàng yêu ta.” Nàng bỏ nhào vào người Phong Ngân, chôn ở trong ngực chàng, “Ta không cách nào rời khỏi chàng, nếu như chàng không trách ta, chàng còn muốn ta. Như vậy đời này ta liền ở bên chàng, vĩnh viễn cũng không rời xa!”

“Ngưng nhi!” Phong Ngân nóng bỏng ôm nàng, trên đầu vương vài sợi tóc mềm mại của nàng, “Ta đương nhiên là muốn nàng, chúng ta vĩnh viễn cũng không xa rời.”

“Ngân!” Nàng khóc, lần này là vì cực vui mà khóc.

Cái ôm nóng bỏng hóa giải vết thương lòng, Như Tuyết Ngưng từ từ bình tĩnh lại, co rúc ở trong ngực Phong Ngân.

“Ngân, thương thể của chàng còn cả độc trên người của chàng, làm sao sẽ.”

“Là Tử Thê đã cứu ta.”

“Phong Tử Thê?”

“Tử Thê dùng mạng của mình đổi mạng của ta.” Vừa nghĩ tới Phong Tử Thê, sắc mặt Phong Ngân không khỏi ảm đạm, “Lúc Tử Thê đi đã nói với ta, muốn ta hạnh phúc.”

“Phong Tử Thê rất thích chàng.” Như Tuyết Ngưng nhẹ nhàng thở dài.

“Còn nàng? Vẫn muốn báo thù sao?”

Nàng ở trong lòng Phong Ngân lắc đầu một cái.

“Ngưng nhi, cảm ơn nàng, bọn họ dù sao cũng là cha mẹ ruột của ta.” Phong Ngân than nhẹ, nếu như nàng vẫn muốn báo thù cho sư phụ, đến lúc đó Phong Ngân thật không biết nên xử lý như thế nào.

“Ngân, chàng biết không? Lúc ta còn nhỏ sư phụ đã dạy ta, người nên vì mình mà sống, người khác đều là không đáng tin. Nàng nói muốn sinh tồn thì phải ích kỷ, phải độc ác, nếu không chính mình sẽ bị tổn thương. Quá khứ ta đều là như thế này mà sống, cho tới khi gặp chàng.” Nàng ngẩng đầu nhìn Phong Ngân, mắt lóe sáng, “Là chàng dạy ta, người cũng có thể vì người khác mà sống, cũng không phải tàn nhẫn như vậy để sinh tồn, mà là có nội tâm âm áp thiện lương; có tâm, mới có thể có hạnh phúc. Yêu hận rắc rối, ân oán thị phi, những thứ kia cũng quá phiền phức, quá khổ, như thế nào mới nói hết? Ta đã có chàng, còn muốn cái gì khác đây? Nếu như mà ta còn không thỏa mãn, vậy thì thật là không có thuốc nào cứu được rồi!”

“Ngưng nhi!” Phong Ngân vội vàng ôm chặt nàng, không ngờ nàng sẽ nói ra những lời như vậy. Phong Ngân xuyên qua tóc nàng thì thầm: “Chúng ta cũng sẽ hạnh phúc, bởi vì bên cạnh nàng có ta, bên cạnh ta có nàng.”

Nghe được lời chàng nói, nàng nhắm mắt lại nở nụ cười.

“Nói cho ta biết, lúc nào thì nhớ lại?”

“Thời điểm ta ngã vào trong nước, cho là mình sẽ bị chết đuối.”

“Cho nên sau đó nàng mới nhiệt tình quyến rũ ta?” Phong Ngân nhíu mày, xấu xa cười hỏi.

“Quyến rũ chàng? Nào có?” Nàng không khỏi đỏ bừng mặt, không dám ngược mắt nhìn hắn.

Phong Ngân cười rộ lên, trong mắt mang theo ánh sáng.

Nụ cười của chàng ảnh hưởng tới nàng, nàng chưa từng thấy bộ dáng Phong Ngân vui vẻ như vậy, “Ngân, chàng rất vui vẻ?”

“Ừ, bởi vì nàng. Ngưng nhi, kiêu ngạo như thế, bốc đồng như thế, nhưng bây giờ vì ta mà đỏ bừng cả mặt, nàng nói ta nên vui hay không?”

Như Tuyết Ngưng dùng ngón tay trắng ngần chỉ Phong Ngân, “Không ngờ. chàng cũng hư hỏng như vậy.”

Phong Ngân kéo tay nàng qua, đặt ở bên môi mà hôn, “Còn đau không?”

Câu hỏi của Phong Ngân làm cho gò má nàng lập tức phồng hồng.

Bàn tay mơn trớn gương mặt mịn màng của nàng, “Lại đỏ mặt?”

Phong Ngân cười một tiếng, chiếm lấy hai cánh môi mềm mại của nàng, vội vàng mà thâm tình hôn khiến nàng thở dài, đó là sự quý trọng một thứ đã mất đi mà lại có được.

“Ngân, ta yêu chàng.” Môi lưỡi quấn quít, nàng nói ra lòng của mình.

Phiên bản trong giới võ lâm ——

Tân trưởng môn Phi Tuyết cung nhậm chức, Thích Điệp Vũ trở thành tân nhiệm Phi Tuyết Cung chủ, Như Tuyết Ngưng vẫn như cũ hành tung bất định.

Cùng năm đó, trên giang hồ có thêm một đôi vợ chồng thần y, bọn họ kết bạn với non nước, hành y cứu người, được người đời ca tụng, lại bởi vì hành tung bất định, khó có thể bắt gặp, được người đời gọi là “Gió qua không dấu vết”

29. Chương 29: Ngoại Truyện

Phong Ngân cùng Như Tuyết Ngưng đã nửa năm chưa trở về Thanh Linh cốc.

Nửa năm này, bọn họ đi khắp non sông tươi đẹp, hơn nữa còn hành y trên đường, giúp không ít người. Đây là cuộc sống mà Như Tuyết Ngưng chưa bao giờ trải qua, nhưng là có Phong Ngân bồi bên cạnh, tất cả đều trở nên tốt đẹp tự tại.

Trở lại Thanh Linh cốc, cảm giác của nàng hết sức thân thiết.

“Rốt cuộc cũng về nhà.” Nàng ở trong lòng Phong Ngân ngẩng nhìn bốn phía, cười hết sức vui vẻ.

“Ta biết ngay nàng nhớ nhà mà.” Phong Ngân cưng chiều hôn một cái lên trán của nàng, ôm nàng đi xem mặt trời lặn ở Thanh Linh cốc.

Chỉ thấy ánh hào quang vô cùng xinh đẹp, không sao tả xiết.

“Thật đẹp, phải không?” Nàng bị mê hoặc rồi, lẩm bẩm nói nhỏ.

“Đúng là rất đẹp.” Phong Ngân có thâm ý khác cười nhìn nàng.

“Đáng ghét, người ta nói là hoàng hôn!” Nàng hồi hồn, vừa chạm tới ánh mắt của chàng, không nhin được hai má đỏ ửng.

Nhéo cánh tay Phong Ngân, cũng không dùng nhiều sức, nàng nhẹ nhàng tránh thoát ngực chàng, chạy trước vào trong nhà.

Phong Ngân nhìn bóng lưng của nàng, cười vui vẻ.

Ngày hè chói chang, Như Tuyết Ngưng chạy đến bên hồ, nhẹ nhàng linh hoạt thoát áo, nhảy vào trong hồ.

Hôm nay nàng đã không còn là vệt trên cạn như trước kia nữa, nhờ Phong Ngân dạy dỗ, nàng đã có thể tự do trong nước chơi đùa.

Nàng rong chơi trong hồ nước trong suốt, cảm giác thoải mái, không khỏi nhắm mắt lại, bên tai chỉ có tiếng nước chảy.

“Hừm, tiểu nữ tử thật là đẹp!” Một tiếng huýt sáo lỗ măng vang lên.

Như Tuyết Ngưng có chút kinh ngạc, nương theo núi đá nhìn lên, nhú mây, nhìn cái người xa lạ này. Hẳn là ai? Cứ nhiên vào được Thanh Linh cốc.

Người trước mắt tuổi chỉ mới hai mươi, vô cùng trẻ trung, trên người mặc một bộ trường sam gấm vóc, mặt mày thanh tú, nhưng ánh mắt lại quá mức lỗ măng.

Hắn nhìn chằm chằm Như Tuyết Ngưng, mặt tươi cười, con ngươi loạn chuyển, “Cô nương xinh đẹp, nàng gả cho ta có được hay không?”

Như Tuyết Ngưng nghe vậy lửa giận bùng phát, nhất thời bọt nước văng tung tóe khắp nơi, lúc mỹ thiếu niên còn chưa kịp hồi hồn, nàng đã phủ thêm áo đứng ở trước mặt hắn. “Dâm tặc vô sỉ, ngươi muốn khinh bạc ta?” Ngón tay ngọc đưa ra, muốn điểm huyệt đạo của hắn.

“Ai yêu, tiểu nương tử thật hung dữ!” Mỹ thiếu niên sắc mặt biến hóa, quái thanh quái khí kêu to.

“Ngưng nhi, sao thế?” Nghe được tiếng vang Phong Ngân chạy tới, thấy Như Tuyết Ngưng sắp sửa xuống tay với mỹ thiếu niên.

Như Tuyết Ngưng nhìn thấy trượng phu, đi tới bên cạnh Phong Ngân.

Phong Ngân thấy áo nàng mỏng manh, chắc là mới vừa nghịch nước, liền cởi xuống áo mình choàng lên người nàng.

“Thần Tiên ca, ca thật sắc sảo nha! Khó trách mỹ nhân không chịu gả cho ta!” Mỹ thiếu niên thấy thế không những không có chạy, còn không biết sống chết nhìn chằm chằm Phong Ngân chặc chặc thở dài nói.

Như Tuyết Ngưng chau chặt đôi mày thanh tú, mắt thấy lửa giận lại muốn bùng phát.

Phong Ngân vội vàng ngăn cản nàng, mỉm cười hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tên háo sắc lỗ mãng!” Như Tuyết Ngưng khẽ gắt.

Phong Ngân cẩn thận nhìn mỹ thiếu niên, một lúc sau nở nụ cười, “Nguyệt Nha Nhi, ngay cả chị dâu của người cũng muốn trêu sao?”

Mỹ thiếu niên mặt hầm hực, “Thần tiên ca ca đáng ghét nhất, trang phục của ta như thế sao người vẫn nhận ra!” “Hắn” giận đến le lưỡi một cái, giống như một hài tử nghịch ngợm.

“Hắn là ai?” Như Tuyết Ngưng không hiểu nhìn về phía trượng phu.

Phong Ngân nhìn lướt qua nàng, dịu dàng nói: “Nàng là Nguyệt Nha Nhi, là tiểu muội muội của ta.”

“Muội muội?” Nàng hơi ngẩn ra, lần nữa cẩn thận nhìn kỹ “mỹ thiếu niên”, quả nhiên mặt mày thanh tú? Là một cô nương gia, nhưng. Cái cô nương này không tốt chút nào, lại dám trêu chọc nàng như thế.

Như Tuyết Ngưng đáy lòng không mấy vui vẻ, nhất thời đối với Nguyệt Nha Nhi không có cảm tình gì.

“Thần tiên ca ca, lão bà của ca quả nhiên thật hung dữ! Bọn Đường Vũ đúng là không gạt ta!” Nguyệt Nha Nhi thân thiết kéo ống tay áo Phong Ngân, lôi kéo Phong Ngân, khiến người ta cảm giác rất mập mờ.

Ánh mắt Như Tuyết Ngưng lại lạnh thêm mấy phần, không vui cản cánh môi.

Ba người trở lại trong nhà, dọc theo đường đi cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Nha Nhi chưa từng ngừng lại, ríu ra ríu rít nói không ngừng; Phong Ngân vẫn mỉm cười lắng nghe, xem ra rất là cưng chiều tiểu nha đầu này.

Như Tuyết Ngưng mặt càng thêm không vui, không biết bọn họ là quan hệ thế nào, không khỏi suy nghĩ lung tung.

“Ta đi chuẩn bị cơm tối.” Nàng có chút giận dỗi nói.

Phong Ngân đáp nhẹ một tiếng, lực chú ý vẫn như cũ ở trên người Nguyệt Nha Nhi, nghe nàng nói những thứ chuyện “loạn thất bát nháo”.

Như Tuyết Ngưng dậm chân một cái, vung ống tay áo, đi ra ngoài.

Đợi nàng nấu xong cơm chiều, đi tới gọi bọn hắn dùng cơm thì thấy hai người kia không biết nói cái gì, cứ nhiên cười lẫn lộn, xem ra cực kỳ vui vẻ, làm trong lòng nàng không khỏi đầy bình dấm chua.

“Ăn cơm.” Nàng đứng ở cửa, lạnh nhạt kêu.

Nguyệt Nha Nhi nhảy dựng lên, vui vẻ kéo Phong Ngân, “Ăn cơm á..., quá tuyệt vời, ta rất đói! Thần tiên ca ca, đi mau đi mau!”

“Tiểu nha đầu, người vẫn háu ăn như vậy!” Phong Ngân bất đắc dĩ lắc đầu, dắt tay nàng đi tới.

Bọn họ dắt tay nhau làm sự nghi ngờ trong lòng Như Tuyết Ngưng lại thêm một bậc, khiến nàng bức mình không thôi.

Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Đôi môi bị cắn mà hiện lên hai hàng dấu răng nhàn nhạt, nàng cũng hồn nhiên không có phát hiện.

Trên bàn cơm, Như Tuyết Ngưng cúi đầu buồn bã ăn cơm, không để ý tới hai người kia ở một bên chuyện trò vui vẻ.

“Ngưng nhi, sao thế? Đây là món nàng thích ăn.” Phong Ngân gấp thịt viên thả vào trong bát nàng, không hiểu hỏi. Nàng từ lúc bắt đầu ăn rất ít động đũa, vẻ mặt cũng buồn buồn, có phải là không thoải mái không?

“Oa! Thần Tiên ca ca thực sắc sảo nha! Thật hâm mộ, nếu như ca còn chưa lấy vợ thì tốt rồi, Nguyệt Nha Nhi cũng muốn gả cho ca!” Nguyệt Nha Nhi trong miệng nhét đầy thức ăn, lúng búng nói.

Những lời này hoàn toàn chọc giận Như Tuyết Ngưng. Nàng tức giận buông bát đũa xuống, lườm tiểu nha đầu, “Người là bằng hữu của Ngân, ta rất hoan nghênh. Nhưng Ngân là trượng phu của ta, cô nương, xin

người tự trọng chút. Ngân đã có thê tử, chàng là của ta!” Nàng càng nói càng tức, đỏ mặt đối Nguyệt Nha Nhi rống to.

Cười khi khi một tiếng, món ăn trong miệng Nguyệt Nha Nhi đều bị phun ra ngoài, “Đúng , đúng, thật xin lỗi.” Nàng cúi người xuống, cười như điên, quả thật cười đến tắt thở.

Như Tuyết Ngưng gương mặt lạnh lùng, nhìn nàng cười.

Phong Ngân bắt đắc dĩ nhìn thê tử, lại nhìn sang Nguyệt Nha Nhi còn đang cười, chàng ngồi vào bên cạnh thê tử, muốn ôm nàng vào trong ngực.“Ngưng nhi.”

Như Tuyết Ngưng đang tức giận, bả vai trốn tránh, không để cho chàng như ý.

Phong Ngân nhẹ nhàng thở dài, “Nàng hiểu lầm, Nguyệt Nha Nhi là”

30. Chương 30: Ngoại Truyện 2

Phong Ngân còn chưa nói hết, Nguyệt Nha Nhi đã nâng người lên, cười lớn nhìn bọn hắn, “Thần tiên ca ca. Lão bà của ngươi sức ghen ghê gớm thật. Ha ha ha.”

“Phong Ngân, tiểu tặc kia có phải ở chỗ này hay không?” Xa xa ngoài phòng truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp.

Cái thanh âm này giống như ma chú, làm cho Nguyệt Nha Nhi đang cười lớn chợt im lặng.

Ngay sau đó nàng rất nhanh nhảy dựng lên, xoay người chạy vào nội thất, bỏ lại một câu: “Ngân vạn đừng để cho hắn tìm được ta!”

Như Tuyết Ngưng nghe ra đó là thanh âm của Tuyết Phách, hắn dùng thiên lý truyền âm, người chắc còn ở rất xa, xem ra hắn thực vội, mới dùng truyền âm thuật hỏi Phong Ngân.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Như Tuyết Ngưng nhìn về phía trượng phu.

Phong Ngân thừa cơ ở trên mặt nàng trộm hôn một cái, ngất ngất mũi ngọc nàng, “Nguyệt Nha Nhi là người trong lòng của Tuyết Phách.”

“Cái gì?” Lần này nàng thật là bị kinh hãi.

Tuyết Phách? Nguyệt Nha Nhi nhiệt tình hoạt bát cùng Tuyết Phách lạnh lùng đầu gối?

“Nha đầu này gây họa, liền cùng Tuyết Phách giận đối, đến cuối cùng, nàng cứ nhiên còn hạ thuốc tiêu chảy cho hắn ăn, hại Tuyết Phách tiêu chảy suốt một ngày một đêm. Nàng là trốn ra khỏi Quỷ Vực!”

Như Tuyết Ngưng nhin không được bật cười, “Các người mới vừa rồi cười lợi hại như vậy, hay là nói đến cái này?”

“Đúng vậy, nàng thật đúng là dám làm! Ta xem đây là lần đầu tiên Tuyết Phách thảm như vậy!” Phong Ngân cũng cười .

“Vậy chúng ta có giúp nàng hay không?” Như Tuyết Ngưng ngẩng đầu, dịu dàng nhìn trượng phu.

“Nàng thấy sao?” Phong Ngân cười cười,hôn lên bờ môi nàng, trong tầm mắt đã có đáp án.

“Phong Ngân!” Tuyết Phách một thân đen nhánh đẩy cửa vào, lạnh lùng nhìn hai vợ chồng trước mặt.

“Nguyệt Nha Nhi ở nơi nào?” Mắt hắn lạnh lùng thoáng qua một tia nóng bỏng, cơ hồ cắn răng nghiêng lợi khạc ra những lời này.

Phong Ngân khẽ mỉm cười, ôm Như Tuyết Ngưng, “Nhìn bộ dạng của ngươi, tựa như muốn nuốt sống nàng, nàng sợ quá, trốn đi rồi.”

“Nàng còn dám trốn?” Tuyết Phách hung hăng nói, bởi vì tiêu chảy mà trên mặt tái nhợt cùng lửa giận khó nén.

Như Tuyết Ngưng rất muốn cười, nhưng thấy bộ dáng của Tuyết Phách, hiện tại mà cười là một việc cực kỳ không sáng suốt.

“Như Tuyết Ngưng, nàng rốt cuộc ở nơi nào?” Tuyết Phách thấy Phong Ngân không nói, ngược lại hỏi nàng.

Như Tuyết Ngưng chỉ chỉ gian phòng, “Nàng mới vừa chạy vào, nói chúng ta không thể nói cho người biết.” Nàng nói xong, quay đầu lại cười trông chừng Ngân.

Tuyết Phách chưa đợi nàng nói xong, liền đẩy cửa chạy vào, phịch một tiếng, cửa phòng lại khép lại.

“Có muốn lưu lại xem kịch vui không?” Như Tuyết Ngưng tò mò đề nghị.

Phong Ngân cười cười, kéo ghế từ qua, len lén đẩy cửa phòng ra một góc nhìn vào bên trong.

“Người làm gì muốn tìm ta? Tới tìm Nghê Thường tốt lắm! Nàng khổ cực không nơi nương tựa cần người chiếu cố, tiểu tặc ta đây vừa thô lỗ lại phiền toái, không cần người chiếu cố!” Nguyệt Nha Nhi giận dữ hướng Tuyết Phách hô to, hé ra mặt cười lả chã chọc khóc.

Tuyết Phách cắn răng, tiểu nha đầu này tính khí sao lại quật cường như vậy! Hắn tự tay kéo nàng, lại bị nàng hung hăng đẩy ra.

Rất tốt, xem xem rốt cuộc ai mạnh hơn. Hắn cùng so sức lực với nàng, cùng nàng cứng đối cứng.

Tiểu nha đầu này nóng nảy, thế nhưng trên mu bàn tay của hắn hung hăng cắn một cái.

Hắn bị đau, khê nguyên rửa một tiếng, buông lỏng tay ra, “Đáng chết!”

Nguyệt Nha Nhi mặt đầy nước mắt, hết sức quật cường nhìn chằm chằm mắt của hắn, cũng có vẻ phá lệ xinh đẹp.

Hai người không tiếng động nhìn nhau một hồi lâu, hắn chợt ôm cổ nàng, cúi đầu liền hung hăng hôn nàng.

Nàng còn muốn giãy giụa, cắn hắn, đá hắn, đập hắn, nhưng hắn tựa như tượng đá cứng rắn, không xê dịch được chút nào. Cuối cùng, nàng đành thỏa hiệp; lát sau, cả người đã quần lên người hắn.

Phong Ngân cùng Như Tuyết Ngưng hai mắt nhìn nhau, rất ăn ý thay bọn họ khép chặt cửa, lui ra ngoài.

Không ngờ “tình hình chiến đấu” sẽ thay đổi to lớn như thế, hình thức hai người kia chung đụng thật đúng là làm người buồn cười.

Hai người ngồi ở bờ hồ, gió đêm làm hoa cỏ bay lất phất bên cạnh. Phong Ngân nắm tay nàng, mỉm cười nói: “Xem ra Quỷ Vực rất nhanh sẽ có một chuyện vui khác rồi.”

“Hai người kia, phương thức biểu đạt tình yêu thật đúng là đặc biệt.” Như Tuyết Ngưng cảm khái.

Phong Ngân nhẹ nhàng thở dài, “Ta là của một mình nàng?”

Nàng gật đầu, đỏ mặt nhìn Phong Ngân, “Là của một mình thiếp, ngoại trừ thiếp ra, ai cũng không thể có chàng!”

“Ngưng nhi, nàng vẫn bá đạo như vậy!” Phong Ngân cười cười.

“Thiếp chính là thiếp, những lời này trước kia thiếp cũng đã nói, thiếp không phải là tùy tiện nói.” Nàng nghiêm túc giải thích.

“Ta biết rõ, ta thích vốn là bộ dáng này của nàng, nàng tùy hứng, nàng bá đạo....”

“Sao chàng toàn nói khuyết điểm của ta vậy?”

“Là khuyết điểm sao?” Phong Ngân lại dịu dàng cười, “Được rồi, trong mắt người tình là Tây Thi, những thứ này trong mắt ta lại biến thành ưu điểm rồi, có được hay không?”

Nàng tựa vào ngực Phong Ngân, cười tủm tỉm nói: “Mỗi người đều có hạnh phúc thuộc về mình.”

Phong Ngân quay đầu đưa mắt nhìn, giữ chặt mười ngón tay của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Qua hồi lâu, chàng dừng ở môi nàng, nhỏ giọng nói: “Ngưng nhi, hạnh phúc của ta chính là nàng.”

“Thiếp cũng thế.” Nàng nhắm mắt lại, ở bên môi chàng than nhẹ, “Chàng chính là hạnh phúc của thiếp, Ngân, ta yêu chàng.”

Bóng đêm dịu dàng, như đắm mình trong tình người, vĩnh viễn có độ ấm của tình yêu.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nong-long-chua-tri-bay>